

Nếu Có Kiếp Sau Con Sẽ Không Bao Giờ Làm Con Của Ba

Contents

Nếu Có Kiếp Sau Con Sẽ Không Bao Giờ Làm Con Của Ba	1
1. Chương Chap 1.!	2
2. Chương Chap 2.!	7
3. Chương Chap 3.1	12
4. Chương Chap 3.2	13
5. Chương Chap 3.3 (Full Chap 3)	15
6. Chương Chap 4.1+4.2	16
7. Chương Chap 4.3 (full Chap 4)	19
8. Chương Chap 5 (Full)	21
9. Chương Chap 6 (Full)	25
10. Chương Thông Báo Lịch Đăng Truyện	29
11. Chương Chap 7 (Full)	30
12. Chương Chap 8 (Full)	34
13. Chương Chap 9 (Full)	38
14. Chương Chap 10 (full)	43
15. Chương Chap 11 (Full)	48
16. Chương Chap 12 (Full)	52
17. Chương Chap 13 (Full)	57
18. Chương Chap 14 (full)	62
19. Chương Chap 15 (Full)	66
20. Chương Chap 16 (full)	71
21. Chương Chap 17 (full)	75
22. Chương Chap 18 (full)	79
23. Chương Chap 19 (full)	83
24. Chương Chap 20 (full)	87
25. Chương Chap 21 (full)	92
26. Chương Chap 22 (full)	96
27. Chương Chap 23 (full)	100
28. Chương Chap 24 (full)	105
29. Chương Chap 25 (full)	109
30. Chương Chap 26 (full)	114
31. Chương Chap 27 (full)	120
32. Chương Chap 28 (full) Sự Kết Thúc	125
33. Chương Chap 29 (the End) Cảnh Báo Chuẩn Bị Khăn Giấy	129

Nếu Có Kiếp Sau Con Sẽ Không Bao Giờ Làm Con Của Ba

Giới thiệu

Trời đêm đổ mưa, mưa như trút nước, mưa như muốn trôi đi tất cả những gì bụi bặm, nhơ nhớp có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-kiep-sau-con-se-khong-bao-gio-lam-con-cua-ba>

1. Chương Chap 1!

– Con xin lỗi, ba, con mệt.

“Bốp” một cái tát như trời giáng vào mặt, dường như chưa hả giận. Ông vớ ngay chiếc đĩa đựng thức ăn trên mặt bàn ném thẳng vào đầu cô. Máu chảy xuống chân, xuống mặt, máu chảy đỏ cả chiếc áo sơ mi nó đang mặc.

– Chó chết, vì mày mà má mày chết, chỉ vì mày, mày hiểu không. Bà ta vì mày mà chết thể mà bây giờ mày sống thể hả.

Ba đừng vậy mà ba, con xin ba đó. Ba đừng làm thế mà. Chị nó khóc lóc xin xỏ cho nó, lúc nào cũng vậy chị nó mỗi lần thấy nó như vậy đều năn nỉ ba tha nổi cho nó.

– Cô chịu khó đi, đợi cho vết thương lành lại rồi đi cũng được mà? – tiếng hằn ta làm cậu chợt bình tĩnh.

– Cảm ơn cậu nó đổi cách xưng hô, hình như nó cảm thấy nói chuyện với thằng nhóc này thật thoải mái không có chút gì phải gò bó, khách sáo – Nhưng tôi phải đi học luôn, nếu không tôi..., mà thôi không có gì đâu, thôi để tôi đi.

– Thôi được rồi, nếu cô quyết định đi thì để tôi đưa cô đi. Mà cô học trường nào để tôi đưa cậu đi?

– Cảm ơn cậu, làm phiền cậu quá. Tôi học trường Chu Văn An.

– Ủa vậy là mình học cùng trường này, tôi cũng học trường đó. Tôi mới chuyển trường về. Mà cô học lớp nào vậy? Tôi học chuyên toán A1

– Vậy hả, vậy mình học cùng lớp. Thôi đi đi, muộn rồi, hôm nay lớp có bài thi.

Nó lặng lẽ bước theo hằn ra xe, ngoài cổng người tài xế đã đợi sẵn. Trời bắt trợt đổ mưa, gió thổi tung từng hạt nước bắn vào mặt mình mà nó mặc kệ. Xe bắt đầu chuyển bánh.

Nó không nói gì, lặng lẽ nhìn ra cửa xe, ký ức lại tràn về. Nó cúi đầu, nước mắt chực rơi ra. Không được, không khóc được, từ lâu rồi nó không khóc, không biết tại sao nữa, có thể nó đã chai sạn với mọi thứ. Gió thổi nhẹ nhàng, gió đùa nghịch trên những ngọn cây. Gió vô tư lự trôi đi mang theo cả những buồn vui trong cuộc sống. Những hình ảnh xưa cũ lại tràn về...

Lúc này, trong tâm trí nó hiện ra một thằng nhóc 7 tuổi, dáng người mảnh khảnh gầy gò, mặt mũi nhem nhuốc đang ngồi trong một góc tối khóc thút thít. Xa xa vọng lại tiếng một người say rượu lè nhè

– Mày, đúng vậy con trời đánh ạ, chỉ vì mày mà má mày chết, mày là đứa giết người, mày cút đi cho khuất mắt tao. Con trời đánh...

- Đứng khóc con, không sao đâu, ba con say quá rồi. Nó ngẩng mặt lên nhìn người đàn bà đang nói. Bà Lan là người giúp việc cho nhà nó, là bảo mẫu của nó từ bao giờ thì nó không biết, nó chỉ biết rằng từ khi sinh ra nó đã thấy bà rồi. Bà là người thương nó nhất nhà, cũng là người thường xuyên dỗ dành cho nó, những trận đòn vô lý mà ba nó thường xuyên trút lên đầu nó.
- Ba không thương Bi phải không cô, Bi sợ ba lắm...Nó không còn khóc nữa nhưng cái bạt tai trời giáng của ba nó thì bây giờ vẫn còn khiến nó chưa hết bàng hoàng.
- Không đâu con, con lên phòng thay quần áo tắm rửa đi còn học bài nữa. Bà không trả lời câu hỏi của nó mà nói tránh đi.
- Vâng. Nó cũng không có ý muốn hỏi thêm mà nhanh chóng đứng dậy đi lên phòng.

Nhìn nó xiêu vẹo bước lên phòng, bà khẽ lắc đầu thở dài. Nó là con của ông chủ và cô chủ quá cố của bà. Bà vào làm cho nhà cô chủ từ khi còn trẻ, khi cô chủ theo chồng về đây bà cũng theo sang. Rồi thì bà gặp được người mình yêu và kết hôn. Ông Trung, chồng bà là một người nhanh nhẹn hiền lành, ông rất giỏi võ và vui tính. Nghe nói trước khi ông theo lái xe cho ông chủ thì ông đã là võ sư thì phải.

Được cả hai vợ chồng ông bà chủ quý mến nên ông bà cũng làm luôn ở đây mà không muốn chuyển đi đâu nữa.

Mọi chuyện cứ tưởng như vậy là êm đẹp nào ngờ... Bà chủ của bà khi sống sinh được ba người con. Người con cả là Khả Chi, người con thứ hai là Khương Vĩ, và nó là người con thứ ba Khanh Vĩ. Ngày bà sinh nó ra cũng là ngày tồi tệ nhất của cả gia đình. Vì sinh khó mà sức bà lại yếu nên sau khi sinh thì bà qua đời. Ông Lý vì quá yêu thương bà mà không thể chấp nhận sự thật này, bao nhiêu đau đớn, yêu thương ông đem đổ hết lên đầu nó. Ông giận hờn, ông dằn vặt, ông xót xa. Từ một người hiền lành ông trở thành một tên nghiện rượu, ông hay cáu gắt, cau có.

Thời gian cứ thế trôi đi, thoáng cái đã 7 năm trôi qua, giờ này ông đã thay đổi cũng không còn cáu gắt, không còn bầm trợn với mọi người nữa, nhưng với nó thì không thay đổi. Ông chưa bao giờ thay đổi qua điểm rằng vì nó mà vợ ông mất. Cũng như chưa bao giờ quên được bà. Phải chăng vì nó giống bà như đúc.

Nó thừa hưởng từ bà một khuôn mặt thanh tú, đôi mắt long lanh, vầng trán cao, sống mũi thẳng. Nhìn nó trông thật cuốn hút. Bạn bè ông đến chơi đều thốt lên rằng nó như bản in lại của bà. Điều này càng làm ông ghét nó, trong tâm tâm mình thì không phải vậy, ông không hề ghét nó, thậm chí ông thương nó nhất trong số ba đứa con ông, nhưng không hiểu sao ông không thể không giận nó, không phải ông không giận nó mà là giận vợ ông. Bà đã nói với ông là cùng ông sống đến đâu bạc, răng long vậy mà tại sao bà nỡ bỏ ông đi chứ.

Trong gia đình, nó luôn là người chịu thiệt thòi nhất. Nó thường xuyên nhường nhịn anh chị nó, ông mắng nó nó cũng không cãi lại, ông đánh nó đau, nó nhìn ông nói xin lỗi mặc dù đó là những trận đòn vô lý mà do ông trút giận lên đầu nó. Điều này càng làm ông điên tiết lên, không vì lý do gì mà đơn giản là vì vợ ông cũng vậy, mỗi khi ông có chuyện không vui, ông bị ức chế, chèn ép trong lòng ông đều trút hăm hực lên bà, và bà cũng như nó, nhẹ nhàng nhẹ nhàng...Cho đến khi ông biết mình không thể sống thiếu bà thì bà ra đi, bỏ lại ông một mình cùng với nó.

Cuộc sống của nó cứ thế trôi đi, trôi đi, không mục đích, không tham vọng và cả không ước mơ. Đối với nó cuộc sống là phải làm hài lòng ba, làm vui lòng anh hai, làm ọi chuyện của nó càng ít được nhắc đến càng tốt. Nó không biết gì ngoài việc học, học – học – học. Nó sống trong một gia đình đầy đủ, một người cha giàu có nhưng ít ai thấy nó cười, mặc dù biết rằng với khuôn mặt thiên thần của nó, chỉ cần nó cười bầu trời đang âm u cũng như trong xanh trở lại, mặt biển có bão cũng dần lặng yên, êm ả. Nó lớn lên trong đau thương, trong dằn vặt, trong vô vọng.

Theo thời gian rồi nó cũng lớn lên, càng lớn, nó lại càng giống má, khuôn mặt càng đẹp, đôi mắt thiên thần, thân thể trắng kiết. Sau thời gian học ở trường nó thường theo ông Trung, chồng bà Lan học võ. Vì thấy nó hiền lành, ngoan ngoãn mà ông bà coi nó như con ruột, có gì cũng bao che, cảm thông nó. Những gì ông có ông đều truyền dạy lại cho nó, có thể nói bây giờ nó còn giỏi hơn cả ông thời mà ông đang còn sung sức nhất.

Cũng không hiểu tại sao nhưng anh trai nó cũng không thích nó cho lắm thì phải. Thông thường, ngoài ba là người không ưa nó, thì anh hai là người hay kiếm chuyện với nó nhất. Cũng chỉ vài việc nhỏ nhặt thôi, nhưng cũng đủ làm cho tinh thần của nó không thể bình yên được. Tuy vậy nhưng nó chưa bao giờ giận, không bao giờ giận.

Hôm qua quả là một ngày tồi tệ với nó, vì muốn đuổi theo thành tích là vừa lòng ba, mà nó lao vào học như con thiêu thân, rồi đến trước ngày thi, vì làm vệ sinh lớp học mà nó ra xe muộn, tức mình ông Lý cho nó đi bộ về. Trận mưa hôm đó khiến nó nằm mê man cả đêm, trận mưa hôm đó cũng khiến nó chỉ được 7.5 điểm thi của ngày hôm sau. Trận mưa hôm đó khiến cho nó bị ba mình sách cổ tổng ra khỏi nhà cùng một vết rách dài trên đỉnh trán. Và trận mưa hôm đó cũng khiến cho hôm nay nó phải đến thi muộn

Này cậu kia, ở đâu vào đây? Trời nếu ở đây mà có thêm tiếng máy bay trên bầu trời nữa thì không lý do gì làm hấn không tin rằng ở đây có khủng bố.

Mà khủng bố thật ấy chứ. Trời ạ người đâu mà thân hình thì nhỏ còn cái miệng thì hét rõ to, không biết kiếp trước làm nghề gì ta có thể là nghề dao mổ??? Trước mặt nó lúc này là hình ảnh một người mặt đầy sát khí đang vừa đi vừa quát. Dạ thưa cũng không có gì là to tát cho lắm chỉ là bác bảo vệ do không thấy hấn mặc đồng phục nên nhả ngọc phun châu.(^^).

Sau một tràng giang những gì hấn cần phải nói, phải làm, hấn được triệu thẳng lên phòng hiệu trưởng. Vừa đi sau bác bảo vệ hấn vừa lẩm nhẩm cầu trời khẩn phật ỉnh được tâng hình chứ còn để cho cả đám người dừng chơi mà chiêm ngưỡng dung nhan thể này kể như xong. Nhưng nghe đâu hấn hay ăn thịt, nhất là thịt bò khô thì phải. Chẹp chẹp...thảo nào chẳng có phật nào phù hộ cho nó...

Trời ơi, sáng nay con ra đường bước chân phải trước chứ có bước chân trái đâu mà lại bị trời phạt thế này. Lẽ ra phải vào trình diện trước chứ, sao lại quên ta, tại vừa đi vừa treo ngược tâm hồn ở ngọn hành hay trong tô phở mà khổ thế không biết. Mà không phải, hình như hôm nay ta bước chân trái trước thì phải. Tại nhóc đang đi thì ngã đành phải đỡ, khổ đã bảo rồi yếu còn ra gió. Thôi coi như đen toàn tập vậy.

– Các bạn đứng! tiếng con nhỏ lớp trưởng đồng rạc.

– Chào cả lớp. Tiếng cô giáo thân ái cất lên nghe điệu phát ớn. Phải công nhận cô giáo này cái khoản điệu phải đứng hàng tốp chứ không phải đùa à nghe. Mà nghe như cô có tiếng là ác như con tê giác thì phải, chứ không thì cái điệu bộ của cô cũng đủ để khiến cho những con chiên ngoan đạo phải nhảy lên cười, ngồi xuống cười, rồi như chưa thấy đủ còn phải bò ra cười. Ấy thế mà không đứa nào giám cười, qua mệnh đề trên chúng ta đã chứng minh được cô giáo chắc phải có thành tích đáng nể trong công cuộc vĩ đại: Gỡ đầu trẻ. Gì đâu ta, cô vừa nói vừa uần mỗ (ý lộn) cô uần miệng làm duyên khiến cho chiếc nốt ruồi duyên to như hạt ngô của cứ nhảy lên nhảy xuống trông đến ngộ. Nghe nói cô đã định đi tẩy đi nhưng có thầy tướng số nói cô để lại vì đó là nốt ruồi tài ??? (^-^). Trời, hình tượng đó của cô cũng đủ khiến nó khó khăn lắm mới không lăn vài vòng trên đất mà như thể có ai đó đang cù ra trò.

Tình trạng này khiến cho khuôn mặt nó như bừng sáng, nhìn hấn cô tưởng hấn đang thật sự ấn tượng về mình. Được thể, cô hấp háy mắt, cô lướt đi cồm cộp trên đôi guốc to thộn vào lớp, cô xoay mình tạo dáng công nghiệp (không rõ lắm nhưng hình như là công nghiệp gang thép thì phải) và rồi cô thông báo (1/5 dân số chóng mặt):

– Các em thân mến (3/5 dân số trong lớp xuất sủ) Hôm nay lớp ta vui mừng đón thành viên mới (số còn lại ong đầu), Bạn Trần Tùng Lâm. Bạn là học sinh mới chuyển trường từ Mỹ về. Đề nghị cả lớp nhiệt liệt hoa nghênh bạn.

Cô nghiên người cười duyên (Cả lớp đứng hình, đứng tim, trời, thấy bảo có quái vật hồ gì đó mà nổi tiếng ấy xuất hiện ở Hoan Kiem lếch-k nghe còn tin được chứ mà bà cô này cười duyên thì hết ý kiến- Lại còn nghiêng mình làm điệu nữa chứ.)

– Chào các bạn tôi là Tùng Lâm, mong các bạn giúp đỡ.

– Sau khi nó giới thiệu xong thì bản nhạc hát với chú ve con bắt đầu những tiếng rì rầm đầu đó bắt đầu nổi lên. Không thể tin được là trên đời lại có người đẹp trai như hấn. Những con mắt ngưỡng mộ, ganh tỵ của bọn con trai, những con mắt chiếm hữu của bọn con gái. Chuyên, cao 1m76, nặng 65kg, thân hình chắc khỏe, nụ cười hút hồn, ánh mắt trong veo tinh nhanh...

- Em ngồi bàn 3 kia, ngồi cạnh Khanh Vĩ.
- Khanh Vĩ, Khanh Vĩ... Tiếng bà cô gọi đến lần thứ 2 nó mới tỉnh lại.
- Dạ...Thưa cô.
- Em sao vậy? giờ học mà tâm hồn thả lỏng ở đâu thế hả?

Dù không ưa ai trong lớp này nhưng bà cô cũng tỏ ra có thiện cảm với nó nhất, bằng chứng là nếu hôm nay mà là đứa khác thì có lẽ giờ này đã bị cô cho lên phòng bảo vệ ngồi uống miếng nước, nghe câu hò quen thuộc rồi! Mô phật thiện tai, thiện tai.

- Em ngồi dịch vào trong cho bạn ngồi cùng.
- Dạ. Nó nói mà không thèm nhìn lên xem bạn là ai.
- Hay quá ha, mình lại gặp nhau. Giọng nói quen quen vang lên.
- Bạn, bạn...Nó nhìn hồi lâu không biết nói gì.

Thật không biết có phải duyên số không mà tôi và cậu lại học chung trường, hơn nữa lại học chung lớp nữa ta? Tùng Lâm thấy nó bối rối nên nhanh miệng nói luôn.

- Làm ơn để tôi yên được không, tôi mệt. Nó dường như phát tín hiệu không muốn nói chuyện. Mà cũng phải thôi, nhìn nó trông mệt mỏi không chịu được.

Buổi học hôm đó trôi qua trong im lặng, sau mấy câu chào hỏi sơ qua nó dường như không nói thêm lời nào nữa. Qua danh sách điểm của lớp Tùng Lâm biết rằng nó quả thật là một dị nhân. Đứng đầu tất cả các môn học với điểm số cao tít trên cành mít. Mà quả thật ngay cả môn thể dục hắn cũng không nhường cho ai. Đúng là dị nhân, hắn khê lắc đầu khi đọc bảng điểm của lớp mới. Thời gian trôi đi, nháo cái 5 tiết học đã trôi qua, đang còn cất sách vở vào cặp hắn đã thấy nó tốt ra cửa. Hắn khê lắc đầu rồi cũng nhanh chân ra về.

Trời hôm nay mưa, không hiểu sao mưa hôm nay không buồn như mưa hôm trước, phải chăng trong ta có gì đó khác lạ. Hắn thật hiền lành, không như những đứa con trai khác mình quen, dù mình có cau giận, có không lịch sự hắn cũng không tỏ ra khó chịu. Mình có nên chơi với hắn không? Mình buồn à? Không mình không buồn, buồn là gì chứ, mà làm bạn làm gì, nói chuyện làm gì, mình đã có sách vở làm bạn rồi, thế giới của mình không có chỗ ột người bạn, mình không thể để ột người nào vui vẻ sống trong thế giới của mình được, nó vốn đã quá chật hẹp, quá nhỏ bé và quá đủ để chịu thêm những thay đổi mới rồi.

Mình không cô đơn, mình không buồn hihihih... đúng vậy mình là gì mà buồn chứ, vì mình mà nhiều người phải khổ sở rồi, mình lấy quyền gì mà buồn chứ, lấy quyền gì chứ? Nhưng mình không buồn thật, không buồn thật...thật mà...Nó khóc.

Hôm nay ba không đón nó, chuyện hôm trước đã khiến ba giận, ba cũng không đi tìm nó, nó biết với ba nó là gánh nặng, nhưng nó không biết phải làm gì, phải cố gắng ra sao để ba không còn buồn nữa. Nó thật không biết.

Nó bước vào cổng, mặt cúi gằm, khép nép, không biết sau cơn say hôm qua ba còn giận nó không.

- Cậu ba, cậu ba đi đâu suốt đêm qua vậy? Cậu ba có sao không, có đói không? Vừa thấy nó bà Lan hỏi một tràng, miệng bà suýt soa, bà cầm tay nó lắc qua lắc lại. - Cậu có biết mọi người lo cho cậu thế nào không, sáng nay khi cô hai nhìn thấy cậu đi vào trường học thì chúng tôi mới yên tâm được.
- Cô, xin lỗi cô, con không sao ạ, ba con có nhà không cô? Chị hai con đâu ạ? Nó hỏi lại bà để tránh phải trả lời câu hỏi của bà, nó biết bà thực sự quan tâm nó nhưng lúc này nó thật sự mệt mỏi và không muốn nói chuyện gì cả.
- Có, ông chủ và mọi người đang ở nhà, hôm nay nhà ta có khách, nghe nói là khách của ông chủ bên Hồng Kong sang chơi.
- Cảm ơn cô ạ, con mệt quá, con muốn ngủ một tý. Nói xong nó nhanh chân bước vào nhà, để lại mình bà đứng đàng sau với cái nhìn đau xót và ái ngại.

Trong nhà, ba nó và khách khứa đang nói chuyện rất sôi nổi, thấy nó bước vào câu chuyện trững lại. Ba nó giới thiệu nó cho những vị khách có mặt ở đó. Có khoảng 4 người trông như một gia đình thì phải. Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung, đôi khi hai người con của họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh và cả tiếng Pháp.

Quả thật họ là một gia đình hạnh phúc, nhìn cách nói cười của các thành viên trong gia đình và cử chỉ âm yếm họ dành cho nhau mà nó thoáng tủi thân. Nó cúi đầu chào khách, chào ba nó rồi nhanh chân bước lên nhà. Tuy nhiên nó có nhanh chân đến mấy cũng không nhanh bằng câu nói của vị khách.

– Con ngồi đây nói chuyện đã, bác đã gặp các anh chị con rồi chỉ có con là chưa gặp. Nói rồi ông nở một nụ cười ấm áp. Nó thấy nụ cười của ông mà không đành lòng bước đi.

– Ủa, mà em chỉ thấy anh Lý nhắc đến hai người con là Khả Chi và Khương Vĩ thôi chứ đâu có nghe nói đến anh có đứa con thứ ba vậy? Người phụ nữ lên tiếng. Nhưng nhanh chóng bị chồng mình huých nhẹ vào sườn. tuy nhiên thái độ đó đã quá muộn, dù sao cũng đã nói ra.

Ông Lý mỉm môi, cúi đầu xuống định nói gì đó, nhưng cũng chưa biết nói thế nào và nói ra làm sao. Cũng may lúc đó chị hai nó xuất hiện:

– Bi, em không sao chứ, em ăn gì chưa? Em đi đâu suốt đêm qua làm chị lo quá. Chị nó nói một hơi mà không để ý đến những vị khách đang ngồi trên bàn trà. Vừa nói chị nó vừa lắc mạnh tay nó như thể muốn nó phải giải thích hết mọi chuyện ngay lập tức.

Thấy tình thế không hay cho lắm, ông Lý lấy giọng dềnh dàng vài tiếng, lúc này chị Chi mới để ý thấy sự vô duyên của mình nên bẽn lẽn xin lỗi.

– Con xin phép cô chú, con xin phép ba, con đưa em con lên nhà.

– Con đi đi. Ba nó trả lời lạnh lung, còn mấy vị khách thì ngẩn ngơ nhìn nhau.

Nó bước đi theo chị hai còn nghe thấy hai đứa nhóc nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh:

– Anh ta thật đẹp trai phải không anh? Giọng người con gái.

– Có thể, anh cho là như vậy. Nhưng anh không thích hấn, không thích tẹo nào cả.

Sau 24h vừa qua, nó tưởng rằng khi về nhà sẽ bị ba nó ột trận te tua, nhưng không biết là may hay không may mà nhà nó có khách. Sau bữa cơm tối ba nó nói anh hai qua phòng nó ngủ để nhường phòng của mình cho khách. Thật ra không phải nhà nó không đủ phòng cho 4 người họ ở, nhưng do lâu không có khách ở lại qua đêm nên các phòng khác đều không được thường xuyên quét dọn. Giờ chỉ còn lại một phòng là dùng được, dành để cho thằng con trai của họ ở phòng của anh hai nó, còn đứa con gái thì ở chung với chị hai. Chắc mai là ổn thôi.

Theo lệnh ba nó, anh hai đành ngậm ngùi mang chăn chiếu sang phòng nó. Gõ cửa mãi không thấy nó ra mở, lại thấy cửa không khoá nên anh nó tự động đẩy cửa bước vào.

Quả thật đây có thể là lần đầu tiên trong năm nay anh nó bước chân vào phòng nó. Từ lâu rồi khi mà đủ lớn để hiểu biết mọi chuyện anh nó cũng đã không còn ghét nó như trước nữa. Tuy nhiên anh nó cũng không muốn quan tâm đến nó nhiều.

Thật bất ngờ, tưởng rằng phòng của nó phải bừa bãi, bẩn thỉu đến không tưởng được chứ không nghĩ rằng nó gọn gàng và ngăn nắp như vậy. Anh hai nhìn khắp phòng một lượt, bất chợt dừng lại ở đầu giường nó, nơi đó có treo một bức ảnh chụp chung cả gia đình, nhưng rách. Và được nó chắp vá lại bằng băng dính. Phải rồi, cách đây 8 năm khi được ba yêu cầu chụp ảnh, anh đã không đồng ý chụp vì có mặt nó, anh không thích cho nó đứng chung với ba ba con. Rồi thì khi có ảnh, anh đã cầm tấm ảnh xé nát thành nhiều mảnh. Khi đó anh còn nhớ rõ khuôn mặt của nó. Khuôn mặt thất vọng, buồn, nhưng nó cũng không nói gì chỉ cúi xuống nhặt hết từng mảnh giấy rồi chạy đi. Chị hai biết chuyện mách ba, nhưng nó nói với ba là không phải. Không biết ba có tin không nhưng ba không nói gì chỉ nhìn nó rồi bỏ đi. Vậy mà bây giờ. Cũng không có bức ảnh nào khác trong căn phòng này. Đang miên man suy nghĩ bỗng nghe tiếng cánh cửa phòng tắm bật mở.

– Anh hai, anh hai vào hồi nào mà em không biết vậy? Nó vừa lau đầu vừa hỏi. Trông nó lúc này đẹp như một con công vừa tắm, trên người nó chỉ quấn một chiếc khăn tắm, thân hình nở nang cân đối. Những giọt nước từ tóc nhỏ xuống vai, xuống ngực trông thật khỏe khoắn. Thấy anh hai nhìn nó lâu lâu, nó bất chợt thấy hơi ngại. Thay đổi thái độ của nó khiến anh hai chợt bừng tỉnh.

-Không có gì đâu, tại anh gõ cửa không thấy ra mở với lại anh thấy cửa mở nên...nên...anh vào. Lần đầu tiên anh hai nó bối rối.

Nó mỉm cười, chải lại mái tóc bằng tay:

-Vâng, tại em đang tắm. Anh ngủ trên giường nhé, em ngủ dưới sàn nhà. Nó nói và nhanh nhẹ bê chăn chiếu xuống.

2. Chương Chap 2.!

-Bi, em không thích ngủ cùng anh hả?

Nó sưng người, đã lâu lắm rồi nó không, à mà không cỡ lẽ đây là lần đầu tiên anh hai gọi nó bằng tên này...

Nó lặng đi mấy giây, rồi bối rối trả lời:

-Không phải vậy đâu anh hai, em tưởng anh hai không...không... thích...thích chứ.

-Không có đâu nhóc, vậy tối nay anh ngủ cùng nhóc nhé.Ok?

Nói rồi anh hai nhắm mắt và khuyến mại thêm nụ cười thân ái nữa.

-Hôm nay em không có bài tập với lại em cũng mệt nên em ngủ trước nhé, anh hai làm gì thì làm, em ngủ đây.Vừa nói nó vừa mở tủ lấy bộ quần áo đi vào phòng tắm thay đồ.

Nó bước đi để lại đằng sau một ánh mắt khó hiểu. Không hiểu người ấy khó hiểu vì cái gì nữa, vì bản thân? Vì nó?...

Xong xuôi nó leo lên giường kéo chăn đắp rồi ngủ tít. Hôm nay là một ngày mệt mỏi với nó, vết thương ở trán chưa thôi ngứa mấu. Nó đau, nó thật sự đau. Nhưng nếu hỏi nó rằng là làm sao nó đau, hay nó đau ở đâu thì thật sự nó không biết trả lời ra sao nữa.

Đau ở trên đầu, hay sâu thẳm trong tim? Có lẽ cả hai. Nó thật sự bàng hoàng khi nghe thấy lời người phụ nữ nói lúc nó mới về: "Ừa, mà em chỉ thấy anh Lý nhắc đến hai người con là Khả Chi và Khương Vĩ thôi chứ đâu có nghe nói đến anh có đứa con thứ ba vậy?"

Thì ra đối với ba nó không có một giá trị gì cả, dù nó có cố gắng đến đâu đi nữa thì ba vẫn không coi nó là đang tồn tại. Ba thật sự ghét nó đến vậy sao? Ba thật sự ghét nó đến vậy sao?

Nó nhớ lại khi còn nhỏ, những lần nó ốm nhưng vẫn phải đến lớp vì sợ ba, nó thấy chúng bạn đều có mẹ dắt đi, nó thấy chúng bạn có mẹ ẵm bế, nó thấy chúng bạn có mẹ nựng yêu. Nó khóc. Thật lòng hồi đó nó cũng không biết là tại sao nó lại khóc, chỉ đơn giản vì nó thấy muốn khóc. Nó chưa ý thức được rằng thế nào là sự yêu thương, thế nào là hạnh phúc. Thế giới của nó là đòn giòi và mắng chửi, nó không muốn khóc nhưng nước mắt cứ trào ra. Ngày nó mang về tấm bằng khen học sinh giỏi cấp thành phố, ba cầm lấy ném vào thùng rác. Nó không biết nói gì, khóc...

Quả thật trong suốt quãng đời tuổi thơ của mình nó không biết là mình đã khóc bao nhiêu lần, khóc nhiều đến nỗi giờ đây nó không còn biết đến cảm giác khóc là như thế nào nữa.

Nó sốt, nó buồn, nếu hôm nay không có anh hai ở cùng chắc nó đã không đi ngủ mà đang lao vào đấm bao cát cho quên đi tất cả, cho thế gian này chìm đắm trong quay cuồng, trong điên dại. Thế rồi nó cũng chìm dần vào giấc ngủ...

Sau một lúc ngồi mạng chat chit, xem phim, Khanh Vĩ cũng thấy nên đi ngủ. Nhẹ nhàng leo lên giường nằm cạnh nó bất chợt anh thấy trong mình có một thứ tình cảm khác thường. Đó là thứ tình cảm gì mà chính anh cũng không thể diễn tả nổi, bất chợt anh thấy nhớ nó, anh thấy nhớ nó ngay cả khi anh đang nằm cạnh bên nó. Anh định choàng tay ôm nó nhưng lại không dám.

Nó nằm đấy, bên cạnh anh, đang ngủ như một thiên thần. Quả thật từ trước tới giờ anh chưa bao giờ thật sự quan tâm đến nó. Khi đi học thấy chúng bạn có cả ba má đưa đi anh buồn lắm, về nhà anh đòi ba tìm má ỉnh, nhưng lần nào cũng vậy hễ nhắc đến chuyện tìm má là ba nổi khùng lên, và rồi ba đánh nó ba quát nó, ba nói là vì nó mà má anh mất. Không biết có phải thế không mà càng ngày anh càng ghét nó. Nghĩ tới đây, lồng ngực anh đau thắt lại, nó nhỏ hơn anh, mất mẹ sớm hơn anh, khổ hơn anh vậy mà anh...

Một giọt nước mắt trào khoé mi, anh đã cố kìm nén nhưng không được, quay người sang hướng khác để không phải nhìn thấy nó...

-Con đau ba ơi!

Trong cơn mê nó nói thoảng thoắt, tay nó bấu chặt lấy tấm chăn đang đắp. Mồ hôi vã ra như tắm. Con giật mình làm iếng băng trên trán nó bị xô đi, máu chảy đỏ cả mặt, chảy loang xuống gối.

Anh cuống cuống tìm bông băng. Trong ngăn kéo tủ anh tìm thấy bông băng, do vội cuống cuống mà anh làm văng ra một cái hộp vuông nhỏ. Sau khi băng bó lại cho nó, bỏ đi chiếc gối bẩn, lau sạch mặt anh đỡ đầu nó gối lên cánh tay mình. Quả thật 16 năm rồi, đây là lần đầu tiên anh ôm nó. Nhìn nó bình yên ngủ trong tay mình, anh khẽ mỉm cười đưa tay vén mấy sợi tóc dài bết lại vì mồ hôi trên mặt nó.

Bất chợt anh nhận ra cái hộp vuông nhỏ đó. Hình như lâu lắm rồi thì phải. Trong đầu anh lúc này là hình ảnh một con nhóc đang lăm lét nhìn anh, một tay ôm một cái hộp bánh nhỏ. Bất ngờ nó chìa hộp bánh nhỏ về phía anh

-Anh hai, đây là phần thưởng của em.

-Cút. Anh nói cộc lốc rồi đưa chân đạp tung hộp bánh bay vèo lên không trung.

Con bé mặt xanh lại vì sợ, đứng im không dám nói gì. Đợi cho anh đi rồi nó mon men lại gần nhặt lại hộp bánh. Do đứng ngay sau cánh cửa sổ lại thấp bé nên khi bà Lan mở cửa sổ đã không nhìn thấy nó. Nó lẩn vài vòng trên sân. Quần áo rách tả tơi, tay chân chỗ nào cũng chảy xước.

Đêm đó cô bé sốt cao, bà Lan và một vài người làm phải thức trông nó. Nửa đêm khi anh tỉnh dậy định đi vệ sinh thì nghe thấy họ rì rầm với nhau rằng thì anh không tốt, rằng thì anh hư, anh mất nét...

Bực quá, anh thâm rửa con nhóc nhóc. Mặt anh đanh lại.

Hôm sau, khi đi học về anh thấy con nhóc đang ngồi chơi cùng cái hộp bánh, anh tức giận lại gần, không nói không rằng co chân định đạp vào cái hộp cho vỡ nát. Nhưng thằng nhóc đưa hai tay giữ chặt cái hộp, nó nói trong nước mắt.

-Anh hai, anh đừng đạp bẹp của em mà.

-Thấy kẻ thù của mình van xin tự nhiên anh thấy mình thật mạnh mẽ và oai hùng, thoảng nghĩ anh nói.

-Mày không thích tao đạp bẹp nó hả? Cũng được thôi vậy mày chìa tay mày ra cho tao giẫm, tao giẫm xong sẽ không giẫm bẹp hộp của mày nữa. Tưởng nói thế là xong, thằng nhóc xê không dám nhưng thật bất ngờ nó đưa tay ra cho anh giẫm. Anh tưởng nó chỉ làm cho có lệ chứ thật không dám nên nhảy lên giẫm thật mạnh xuống...

Đêm đó thằng nhóc lại lên cơn sốt, hôm sau phải nghỉ học vì hai bàn tay sưng vù. Không may cho nó hôm đó là buổi thi cuối kỳ.

Rồi ba đi công tác về, thấy nói là nó không đi thi, chưa cần nghe giải thích đã lôi nó ra đánh ột trận nên thân, và nhốt nó trong phòng 2 ngày không cho ăn.

Khi biết rõ nguyên nhân, ba gọi nó lại hỏi là tại sao không nói cho ba là bị đau tay. Nó im lặng, còn anh thì toát mồ hôi hột vì anh biết ba cấm không cho anh đánh nó. Sự việc anh làm đau tay nó ngoài anh và

nó ra thì không ai khác biết. Hối mãi không nói, ba tức quá tát cho nó một cái rồi lôi nó tống ra ngoài cửa trong khi đêm đó đang mưa to. Nó ngồi khóc ngoài cửa còn anh cười hả hê.

Anh không muốn nghĩ đến nữa, mà không là không giám nghĩ đến nữa, anh chửi thầm sự khốn nạn của bản thân mình.

Mở nắp hộp ra, mặt trong của nắp hộp có một mảnh giấy đã cũ, chiếc hộp cũng đã rỉ gần hết. Mẩu giấy có ghi: HỘP CẦU NGUYỆN. Bên trong hộp là vô vàn những mảnh giấy nhỏ, nhặt một mẩu giấy lên anh mở ra đọc:

Ngày ...tháng ...năm

Ba hôm nay bị đau, ba ho nhiều, cầu trời cho ba mau khỏe.

Một mẩu khác có ghi:

Ngày... tháng... năm...

Chị hai hôm nay bị ốm, cầu trời chị hai mau khỏe

Rồi một mẩu nữa:

Ngày ...tháng... năm

Hôm nay anh hai đi thi, cầu trời cho anh hai gặp may mắn

Hàng nghìn mẩu giấy như vậy được đựng chặt kín trong hộp. Mỗi mẩu giấy là một lời cầu nguyện. Nó cầu nguyện cho tất cả mọi người cho bà Lan, cho ông Hùng, ột người ăn xin, cho anh, cho chị hai, cho ba ...nhưng tuyệt nhiên không thấy mảnh giấy nào dành cho nó.

Anh tìm thấy tận đáy hộp, một mảnh giấy nhỏ, mảnh giấy được gấp làm tư. Mở ra, mảnh giấy không còn rõ nét mực nữa, nó bị nhoè đi vì những giọt nước và dấu vết của thời gian. Phải khó khăn lắm anh mới đọc được những dòng chữ nhỏ trong đó.

”Hôm nay sinh nhật mình, 8 tuổi rồi này, sinh nhật vui vẻ, Khang Vi. Mình muốn được ôm ai đó quá”

Anh không còn cảm được nước mắt nữa, mặc cho nó chảy dài trên má, cũng không lau. Thật lòng anh cũng không hiểu tại sao mình lại nhẩn tâm và vô tình đến vậy.

Ép chặt vào ngực anh, nó thở đều đều, ngủ yên lành. Anh chưa bao giờ cho nó cơ hội được gần gũi mình, gia đình chưa bao giờ cho nó cơ hội được sống thoải mái trong căn nhà này. Ba tàn ác với nó, anh vô tình với nó nhưng chưa bao giờ nó thôi yêu thương hai người.

Anh biết, anh biết ba vì quá yêu thương má mà không thể chịu nổi cú sốc tinh thần khi má mất. Bao nhiêu đau thương, hờn giận ba đem trút lên đầu nó. Nó giống má, nhìn nó ba lại nhớ đến má vì vậy mà ba luôn luôn xa lánh nó, quát mắng nó, thậm chí là đánh nó. Nhưng anh biết, ba làm vậy chỉ để thoả nỗi nhớ mong, thoả nỗi lòng của mình chứ thật lòng ba, ba thương nó nhất nhà. Những đêm anh thấy ba thức xoa dầu vào vết bầm tím cho nó, những đêm nó sốt cao ba thức trắng đêm thay khăn cho nó, rồi thì những lần ba nhốt nó, bắt nó nhịn ăn ba cũng nhịn ăn theo những hành động này đã giúp anh nhận ra điều đó. Nhưng ba không thể chấp nhận nó vì sao ư? ảnh hiểu rằng đơn giản vì nó quá giống má anh, giống cả tính tình lẫn hình dáng.

Hôm trước, khi anh thấy nó bị ba đánh, mắng. Khi anh thấy ba tống nó ra ngoài anh chợt thấy thương nó vô cùng.

Đêm trước đó, anh thấy nó nằm gục trước cửa phòng mình, người run cầm cập. Nó sốt cao. Anh biết rõ lỗi không phải tại nó, không phải nó lười học. Anh cũng biết rằng, từ nhỏ nó không được bàn tay người mẹ chăm sóc, không được hơi ấm từ cha. Phải chăng đây là lý do mà nó thường xuyên đau ốm? Vậy mà nó không hề nói gì. Im lặng nghe ba mắng, không giải thích. Rồi thì khi ba cáu quá, lỡ tay làm nó bị thương, máu chảy đầy sàn nhà, chợt lúc này đây anh mới nhận ra một điều, một điều rất bình thường – Nó là em trai anh, một đứa em tội nghiệp.

Bất chợt nó trở mình, nằm sấp lên người anh ngủ. Anh thấy vậy thì không khỏi buồn cười, thằng nhóc thật dễ thương, suốt ngày bị mắng, bị anh lạnh nhạt vậy mà lúc nào cũng tình cảm với anh. Một lần gió nhẹ thổi qua, anh chợt nghĩ rằng nếu suốt đời này nó ở bên anh, anh sẽ chăm sóc nó, bù đắp nó suốt cả đời mình. Xoa nhẹ đầu nó, đặt lên trán một nụ hôn rồi anh cũng chìm dần vào giấc ngủ.

Từ lúc tan học đến giờ hán vẫn chưa thấy hết mừng, cũng không hiểu tại sao mình lại mừng đến vậy? Trời, kỳ cục, học chung với tên nhóc bướng bỉnh đó thì có gì đâu mà vui kìa.???

Nói không phải khoe chứ, hán là một tên không bao giờ biết buồn, hán sống trong một gia đình đầy đủ và ấm cúng từ nhỏ. Trong gia đình, nó được ba thương yêu, được má chăm bẵm. Nó không có khái niệm buồn, đúng hơn là con người hán không biết buồn là gì. Không bao giờ thấy hán không vui vẻ. Hán học giỏi, ngoan ngoãn, là niềm tự hào của cả gia đình – Một gia đình bề thế.

Hán mỉm cười vu vơ trong bữa ăn, thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ nghĩ đầu đó. Thái độ yêu đời kiểu áp thấp nhiệt đới này không khỏi khiến cho ba má nó ngạc nhiên.

-Này bõm, ăn cơm đi chứ, làm gì mà vừa cầm đũa xĩa răng, vừa cười duyên kiểu Xúy Vân thế con? Má hán nhận ra sự khác thường ở cậu ấm.

-Hôm nay học buổi đầu ở trường mới con thấy có hợp không? Ba hán hỏi.

Miệng nó đang ngoác rộng đến mang tai cũng tạm thời ngậm lại. Nhìn mặt hai bô lão nó nhăn nhó cười duyên.

-Hi hi hi, ba má có ý kiến gì ta?

-Cái thằng này, đang treo tâm hồn ở nơi nào vậy con? – Má nó cắn nhằn – Ba hỏi con hôm nay ở trường thế nào?

-Dạ trừ những cái không tốt ra còn đâu đều tốt cả ạ. Mà ba yên tâm, con trai ba giỏi thế này, lại đáng yêu thế này làm gì có ai giám gây khó dễ. Má nhỉ?

-Vâng thưa anh, thôi anh ăn nhanh rồi lên học bài đi. À mà này, cậu bé hôm qua con đưa về đâu rồi? Má thấy ông Lương nói cậu ta học cùng trường con hả? Mà bị thương như vậy sao không giữ cậu ấy lại nghỉ ngơi mà đi học làm chi?

-Má ơi, con cũng đã cố giữ lại rồi nhưng không được, cậu ta không chỉ học chung trường với con mà còn học chung lớp luôn đó má. Hic, hic má thân yêu ơi, nếu năm nay con học không đứng đầu lớp được má thân yêu đừng giận con nhé. Có gì má tìm cậu ta tính sổ.

-Sao vậy con trai? Con trai ba gặp phải đối thủ hả? Hahaha, thật không ngờ cũng có ngày con trai ba cam chịu thất bại à. Tiếc là sáng nay ba mới đi công tác về nếu không đã gặp đối thủ của con rồi. Tiếc quá ta.

-Trời ba ơi, nhắc đến làm chi cho đau lòng con, cậu ta chắc thuộc hàng dị nhân quá. Học ác như con tê giác, môn gì cũng đứng vào vị trí đỉnh của lòng chảo, điểm tổng kết cao tít trên cành mít, kể cả môn thể dục cũng không nhường cho ai cả. Thật là hết biết luôn. Thôi con hơi mệt, con lên phòng ngủ trước đây, chúc ba má ngủ ngon ạ.

Nói xong, hán quay đi, thật không hiểu sao mỗi lần nhắc đến tên con nhóc nhóc đó tim mình lại loạn nhíp vậy ta. Mà cô ta tên gì nhỉ, Flora .Một cái tên rất ấn tượng đấy chứ. Không biết bây giờ cô ta đang làm gì nhỉ? Vết thương như vậy liệu có sao không. Ở kia, lạ thật, có sao hay không sao thì liên quan gì đến ta đây chứ, ở nhưng phải công nhận con nhóc dễ thương thật, chỉ tội trông buồn quá. Mà mình bị ma ám hay sao vậy cà, cô ta là con gái, mình cũng là con trai mà sao lại có cái cảm giác này chứ. Điên thật rồi. Lạy chúa tha tội Ạ.

Hôm nay là một ngày lạ lùng. Trong giấc mơ đêm nó mơ thấy mình giống như một đám mây trắng , trôi bồng bênh trong gió, trôi trên mặt biển xanh thăm bao la, rồi trôi đến những khu rừng và giăng núi cao ngất lưng trời.

Nó ngó xuống, một ngọn núi cao, cao nhất trong các ngọn núi nó đã từng thấy. Ngọn núi buồn, đứng cô đơn lạc lõng. Vì sao vậy? Nó tự hỏi. Vì sao ngọn núi này lại cô đơn vậy, buồn vậy. Xung quanh nó những

ngọn núi khác thì vui vẻ với mây và gió, với cỏ và hoa. Còn nó, đứng mmột mình trong cô đơn. Nó đem thắc mắc của mình hỏi gió.

-Gió à, bạn đi nhiều nơi, hiểu biết rộng, vậy bạn làm ơn trả lời giúp tôi: Tại sao ngọn núi cao nhường kia, chỉ cần mây nhẹ nhàng cũng chạm được, gió nhẹ nhàng cũng lướt qua được vậy mà không một đám mây, ngọn gió nào đáp xuống?

Gió đang nhảy nhót, hát lừ lo thấy nó hỏi như vậy liền gật gù:

-Mây trắng à, núi cao, mây dễ đáp nhưng vì núi cao dốc núi cũng cao, dễ chạm vào nhưng cũng dễ trượt ngã. Mà bồ biết rồi đấy, cao thì thích, nhưng ở đời cao thì ngã đau.

Nghe gió trả lời nó tỏ vẻ suy nghĩ, nhưng rồi nó vẫn quyết định đáp xuống ngọn núi đó. Đúng như lời gió nói, chạm chân vào đỉnh núi mây chòng chành, đứng không vững. Nó rơi xuống. Vì núi cao nên dơi mãi nó cũng chưa chạm chân núi. Bất chợt nó như nghe thấy tiếng lòng của ngọn núi.

Mây à, không phải tại tôi cố tình, không phải tôi làm bạn ngã, tôi đã cố giữ bạn trong lòng mình nhưng không giữ được bạn. Tôi xin lỗi...xin lỗi bạn...

Giật mình, nó mở choàng mắt, không tin nổi vào mắt mình, nó thấy anh hai đang ôm chặt nó ngủ. Lúc này trông anh thật đáng yêu. Anh cao to, lông mày đậm, mắt đen láy, sống mũi cao, thẳng. Anh tuy là con trai nhưng lại có một đôi môi đầy đặn, đỏ mọng và ở khoe miệng là hai núm đồng tiền xinh xắn.

Anh thở nhẹ nhẹ, hơi thở anh phả nhẹ lên tóc nó. Nó nhìn anh mỉm cười, đẩy chân ra định bước ra ngoài. Bất ngờ anh vòng tay ôm chặt, chân anh gác qua người kẹp chặt nó trong lòng anh. Nó ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh cười lớn.

-Định đi đâu vậy nhóc, còn sớm mà?

-Anh hai dậy rồi hả? Trời kẹp em thế này, em không thở được anh hai.

-Rồi, rồi , tại đêm qua làm anh không ngủ được nên hôm nay anh trả thù. Anh hai cười xoay người thả tay cho nó thoát ra.

Hai người nằm sõng soài trên giường, anh hai đưa hai tay ra sau đầu làm gối. Bất chợt anh quay qua hỏi nó, nét mặt anh nghiêm lại, buồn buồn.

-Flora, anh xin lỗi em nhé, xin lỗi em về tất cả, anh xin lỗi.

Nó quay qua nhìn anh hồi lâu, không nói, nó lặn lên đầu anh, cầm chặt bàn tay anh đặt lên tim mình. Nó không nói gì, giọt nước mắt trào ra, rơi xuống long lanh như pha lê trong nắng mai – Anh đừng ghét em nhé, trong nhà mình em sợ nhiều thứ lắm rồi, anh đừng ghét em nữa.

Nó nói, mắt không nhìn anh, lúc này đây không gian xung quanh như thu hẹp lại, thời gian như ngừng chảy. Tim anh nhói đau, tim nó nhẹ nhàng, hạnh phúc.

-Chào bé, buổi sáng tốt lành. Vừa vào đến chỗ ngồi nó đã nghe giọng nói quen thuộc – hôm nay thời tiết đẹp ghê, bé làm bài tập chưa, mà sao cô giao nhiều bài tập thế không biết.?

-!/? Nó nhìn lại, gật đầu chào rồi đi thẳng về chỗ ngồi không nói thêm câu nào.

-Bé trông có vẻ mệt mỏi, bé ổn chứ. Đối phương không buông tha.

Trước sự thân tình của đối phương nó buộc phải trả lời mặc dù không mấy thích thú.

-Cám ơn, tôi ổn.

Nói xong mặt nó lạnh như tiền. Thái độ súc đất đồ đi này quả là có tác dụng, im lặng được lập lại.

Giờ giải lao hôm đó, cả lớp lại được một phen náo loạn vì có hai thành viên mới chuyển vào lớp. Nghe lũ bạn kháo nhau thì đó là hai anh em thì phải.

Cũng như lần trước, sau một vài hành động đáng yêu và bất thường của cô chủ nhiệm, hai nhân mới trình diện cả lớp. Nó không quan tâm cho lắm về vấn đề này nhưng khi nghe lời giới thiệu của họ, nó giật mình ngược lên. Thì ra đây là hai đứa con của bạn ba nó, hai đứa đang ở nhà nó.

Sau khi ổn định lại trật tự của lớp, hai đứa kia được xếp cùng dãy với nó, ngay bàn kế sau. Trong không gian chật hẹp này, không khó gì để chúng nhận ra sự có mặt của nó ở đây.

-Chào người quen, không nhận ra nhau à. Thằng anh bắt chuyện. Lúc này cô em gái cũng đã nhận ra sự tồn tại của ai kia.

-Ừa Flora, bạn cũng học ở đây sao, bắt ngờ quá.

Nó quay lại, chào theo phép lịch sự thông thường rồi quay lên, không nói thêm gì. Nó mơ hồ cảm thấy không muốn có mối quan hệ thân quen lâu cho lắm.

-Ê bồ, bạn của bồ hả, xinh quá, giới thiệu cho tớ nhé.

Hắn lên tiếng giọng vui ra trò. Và trước khi hắn có cơ hội ngoác cái mồm rộng thêm một lần nữa thì cô đã bắt đầu tiết học.

Flora không rõ tại sao nhưng cậu luôn có cảm giác bị ai đó rọi đèn pin vào gáy. Cảm giác đó bất chợt xuất hiện rồi cũng bất chợt mất đi khiến cậu không thể xác định nổi cái gì đang diễn ra nữa.

Trời cũng bất chợt đổ mưa.

Nhìn những giọt mưa tung tăng nhảy múa trước mặt mình, nó cảm thấy vui đến lạ. Rồi không hiểu tại sao nó lắc lư vai, ngả người ra bàn hát nhè nhẹ.

-Flora, Tùng Lâm, cả hai đứng lên đi ra ngoài cho tôi, ngồi trong giờ học mà giám nói chuyện riêng hả? Không coi ai ra gì. Đi ra ngay.

3. Chương Chap 3.1

Trời, chuyện gì vậy ta, không thể tin được, nó méo mặt, còn hắn tuy bất ngờ nhưng lại tỏ vẻ vui ra trò. TRời thằng này chắc điên quá, bị đuổi học ra ngoài mà mặt mừng hết biết.

Nó lật đật đứng dậy:

-Thưa cô...thưa cô...

-Không thưa gửi gì cả, đi ra ngay.

Vốn biết mồm bà cô này như cái máy khâu nên nó cũng không cố năn nỉ làm gì, chỉ tội thằng cùng bàn. Híc...

Ra đến cửa, mặt nó dầu thối ruột, còn ai kia thì vui ra mặt. Chuyện mấy khi có cơ hội.

Xin lỗi bạn, tôi không cố ý, tôi...tôi...tôi...

Đang tính trêu nó một trận, nhưng trước thái độ thành khẩn của nó, hắn không nỡ.

-Có gì đâu mà xin lỗi, bạn không thấy ngắm mưa ngoài trời này đẹp hơn trong lớp sao? Nghe nhạc không? Bài From Sarah With Love, bài hát nó vừa hát trong lớp đó. Tôi thích bài này.

Nó hơi ngạc nhiên về câu trả lời, cảm tai nghe nhét vào một bên tai, khẽ mỉm cười.

-Cám ơn.

-Không có gì mà, Bạn biết không lần đầu tiên thấy bạn cười đó, bạn cười trông đẹp trai lắm.

Nói xong, bất chợt hắn thấy hơi ngượng. Câu khen bình thường nhưng sao lại khó khăn vậy nhỉ? Tưởng không gian cứ im lặng vậy nhưng:

-Just because i'm smiling...Don't mean i'm happy...Nó không nhìn, nói vu vơ.

Mưa vẫn rơi đều, nhưng hần chợt nhận ra, nhận ra một nỗi buồn, sự cô đơn, lạc lõng của ai đó. Chợt hần muốn ôm...

ngày ...tháng... năm...

Nhật ký thân, hôm nay thật bất ngờ, mình lại gặp một người con trai thật lạ lùng, nhưng cuốn hút. Có lẽ hần cũng trạc tuổi mình. Nhưng trông hần thật buồn. Tại sao vậy? Nhìn hần thật đáng yêu, trông khuôn mặt thật nam tính với mái tóc cắt ngắn ôm sát đầu. Tuy nhiên điều đó không làm giảm đi sự đáng yêu của hần. Lần đầu tiên nhìn thấy cô tim mình đập rất lạ

4. Chương Chap 3.2

Mình cũng đã có một hành động thật mất lịch sự. Khi Khánh Vĩ khen hần trước mặt mình, không hiểu tại sao mình lại trả lời một câu như thế không biết. Không phải mình cố tình trêu chọc nhóc, chỉ là mình muốn có được sự chú ý của nhóc. Trước mặt nhóc mình thể hiện rằng mình có thể nói tiếng Anh, có thể nói tiếng Pháp...Nói chung, mình chỉ muốn nhóc để ý đến mình. Nhưng mình đã làm gì đây, mình không hiểu mình đã gây ra chuyện gì nữa. Một câu tiếng anh không nghĩ, một câu thật buồn. Mình đã cầu trời để nhóc không hiểu tiếng anh, nhưng...Chắc ngay cả người phiên dịch cho ba cũng không giỏi tiếng anh bằng nhóc. Xấu hổ quá đi.

Ngày...tháng...năm...

(Vĩ đã vào học hè rồi lên ra chap mới chậm nha)

Thật bất ngờ, bọn mình lại học chung lớp với KV. Không biết tại sao nhưng mình lại luôn nghĩ về KV vậy? Mình yêu nó sao? Đúng không? Nếu vậy thì thật đáng sợ, mọi người sẽ nghĩ sao? Ba nghĩ sao? Má nghĩ sao đây? Mọi người liệu có chấp nhận không...

Không, không phải, chỉ là thứ tình cảm mới lớn thôi, chắc ai cũng vậy đúng không. Chắc vậy mà.

Nhưng tại sao, tại sao hôm nay nhìn thấy nhóc trong lớp mình không thể nào tập chung, học được, không thể nào. Nhóc hôm nay thật đẹp, mình thích hình ảnh nhóc cười sáng nay. Mình thích nhìn như vậy. Trông nhóc như một thiên thần.

Chúa ơi, nếu quả thật chúa bắt con chịu kiếp sống này, con cầu xin chúa hãy ban cho con một người, người mà con thương yêu, người mà có thể yêu con nhiều như con yêu người ấy. Con cầu xin người hay ban tặng nhóc cho con. Nếu thật sự con không giống những đứa con trai khác, con cầu xin người hay ban cho con một chút hạnh phúc, dù là nhỏ nhoi thôi, dù là hạnh phúc của con bị người khác coi thường, chà đạp. Nhưng con nghĩ chỉ cần con có được hạnh phúc và đem hạnh phúc đến cho người con yêu thì dù thế nào con cũng chịu được. Và con nghĩ chúa đã không công bằng khi sinh ra con, vậy thì chúa làm ơn hãy cho con chút hi vọng rằng con có thể có được hạnh phúc, và con có quyền hạnh phúc...

-Này, Bi hôm nay rảnh không, đi chơi cùng anh. Anh hai ở đâu nhảy ra chặn đường nó.

Dù thấy anh hai đã thay đổi nhiều, nhưng tạm thời nó chưa thể quen với không khí mới này, tỏ vẻ ngại ngùng, nó nhìn anh cầu hoà:

-Anh hai à, thôi để em ở nhà, em còn nhiều việc lắm. Anh hai đi một mình nhé.

Khương Vĩ chưa kịp trả lời thì Khả Chi ở đâu chen vào:

-Ái chà, chuyện lạ à nghe, hôm nay anh hai nhà ta bỏ chị hai ở nhà rủ Bi đi chơi cơ đấy, bất ngờ à. Chuyện gì vậy, hôm qua ăn nhầm cái gì à?

Trước câu nói bất ngờ của chị hai, nó thấy ngượng ngượng. Mọi ngày đi chơi đâu Khương Vĩ cũng rủ chị hai đi, nhưng lần này anh rủ nó đi. Đúng là một bất ngờ lớn.

-Ê chị có muốn yên thân sống qua hôm nay không? Hay để tui...

-Ê này, được rồi, được rồi...Chị Khả Chi ngậm ngùi thua cuộc, trước khi hạ màn chị quay mặt lại lè lưỡi dọa:

-Khương Vĩ, hãy đợi đấy.

Nó thấy hai người đang tranh cãi thì cố ý lẩn lên phòng, từ trước đến giờ khi hai người có cuộc vui hay cuộc buồn gì thì nó cũng luôn đứng ngoài, không tham gia. Nhưng nó có nhanh cũng không bằng câu nói của anh hai;

-Bi, Chuẩn bị đi nhé, 7h tối đi cùng anh.

Nó quay lại cười. Thật ra nó cũng muốn đi chơi cùng anh nhưng... sợ. Nó biết rằng một cái chun đang căng hết cỡ mà bất chợt bị làm chùng nhanh thì rù sớm hay muộn cũng sẽ đứt – Nhanh chóng bước lên phòng mình, để lại phía sau một cảm giác khó tả.

-Này – chị hai khều nhẹ vào tay Khương Vĩ. Chuyện này là sao đây? Hôm nay sao em lại rủ nó đi chơi vậy?

-Chị biết làm gì, chuyện đàn ông con trai.

-Đàaaaaa ông con traiiiiiiiiiiiiiiiii, chị Khả Chị kéo dài lời nói kiểu diều cọt, miệng chị lúc này nhìn trông thật muốn ghét, em không được bắt nạt nó đâu đấy. Dù muốn hay không nó cũng là em trai em, và chị nhắc cho em biết nó khổ hơn em nhiều lắm, khổ từ khi sinh ra đến bây giờ nên em không được bắt nạt nó nữa nghe chưa.

Khương Vĩ quay lại nhìn chị, ánh mắt anh thật trân thành.

-Được rồi chị hai, em biết rồi.

-Tốt, em phải biết điều này từ lâu rồi mới phải. Hai đứa đi cẩn thận, đừng về khuya quá không ba mắng nó.

– Yeast sir.

Cộc...cộc...

-Bi, đi được chưa. Tiếng anh hai ngoài cửa.

-Anh xuống nhà đi, em xuống bây giờ đây, Em làm nốt bài tập cuối là xong.

-Trời ạ, cái thang này. Hết biết luôn. Nhanh lên cho Bi 2p để hoàn thành tất cả.

Nó bước từng bước xuống cầu thang, dưới nhà, mọi người đang ăn tối. Tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa, tiếng thìa bát va vào nhau nghe đến vui tai.

Nó bước xuống đến nửa cầu thang thì có người nhận ra nó.

-Bi, em đó hả? Đúng không vậy?

Sau tiếng nói như tiếng kêu kinh ngạc của chị hai, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía nó. Trên cầu thang lúc này dường như đèn đều tắt hết, mọi ánh sáng đều chiếu rọi vào nó. Nó long lanh bước từng bước trông như một hoàng tử, không lúc này phải nói nó trông như một thiên thần mới đúng.

Hôm nay nó mặc một bộ đồ thật đẹp. Áo sơ mi trắng ôm sát người, để lộ ra những đường cong tuyệt vời trên cơ thể mình, cúc cổ nó không cài tạo không gian cho bộ ngực tuyệt vời của nó lộ ra ngoài. Thân thể nó đẹp như một bức tượng được đắp bằng thạch cao

Áo váy dài, đuôi hơi lượn, được đi cùng bộ với chiếc quần jean đắt tiền hiệu D&G. Dáng nó cao, thanh thoát, cơ thể eo thon, cân đối càng tôn thêm vẻ đẹp cho bộ quần áo. Hôm nay nó không để kiểu tóc thông thường, mà dung sếp tạo ịnh một phong cách mới mẻ, khác hẳn với ngày thường. Mái tóc màu đen của nó đã được nhuộm hồng, tóc hai bên mai được vuốt gọn ra sau. Tóc lại trông nó hôm nay không thể che vào đâu được.

Nó đã bước xuống bậc thang cuối cùng nhưng mọi người vẫn chưa hết ngẩn ngơ.

-Dạ, mọi người sao vậy ạ?

-.?..???

-.?..???

-Không sao đâu, tại hôm nay trông em khác quá. Chị hai lên tiếng phá vỡ không gian.

Nó nhìn chị cười, quay sang Khương Vĩ nó nhắc.

-Anh hai, đi chưa ạ?

Giật mình, Khương Vĩ bối rối.

-À...rồi...tất nhiên.

Nó chào mọi người rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Nó đi rồi để lại trong bàn ăn một không khí thật lạ, đầu bàn bên kia ba nó không còn vui vẻ nói chuyện nữa mà đang đắm chiêu suy nghĩ về một điều gì đó đang rất xa xôi. Chị Khả Chị đang cười rạo rỡ hạnh phúc, và tất nhiên là vô cùng hân diện về cô em mình. Cô bé ngồi cạnh mẹ dường như đang mơ về một điều gì đó sa sớt, trông cô thật hạnh phúc, cô cười một mình, e lệ.

Nhưng trái tim của ai kia thì đang đập loạn nhịp, nó không thể nào khống chế được vì hình bóng ai kia. Nó thốn thức, buồn....

5. Chương Chap 3.3 (Full Chap 3)

Ngồi trong ô tô của anh hai – hình như đây là lần đầu tiên nó ngồi trong ô tô của anh hai thì phải – Anh hai không bật điều hoà mà mở cửa xe cho gió lùa vào. Một cảm giác thật dễ chịu. Nó nhẹ nhàng ngả người ra sau ghế, vu vơ hát lên một giai điệu tiếng anh quen thuộc, nó thoải mái thả cho hồn mình trôi dạt theo con đường Nguyễn Chí Thanh- Liễu Giai, con đường đẹp nhất Hà Thành.

-Gi mà vui vậy Bi? Bất chợt anh hai lên tiếng – Kể anh nghe thử coi?

Giật mình, nó quay lại nhìn anh cười. Một nụ cười thật thoải mái. Khương Vĩ nhận ra rằng từ mười mấy năm nay đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nó cười, một nụ cười thiên thần, mãn nguyện. Và anh chắc rằng nụ cười này sẽ mãi nằm trong sâu thẳm trái tim anh.

-Không có gì đâu anh, chỉ là em thấy vui thôi.

-Bi hát hay thật đấy, tở đi hát karaoke cả anh nhể. Thấy nó không chịu nói thật, Khương Vĩ cố tình trọc quẻ, anh thừa hiểu tính nó, anh biết nó sống khép kín, không thích mở rộng lòng mình. Nó sợ. Anh biết điều đó, đó cũng là lý do mà đêm nay anh rủ nó đi chơi. Anh muốn từ giờ trở đi nó phải được sống hạnh phúc, xứng đáng với những gì nó phải được hưởng.

Nó lè lưỡi, lắc đầu – thôi đi anh hai, em không thích, với lại em hát chán lắm.

-Thế em thích đi đâu? Bất chợt anh hai quay qua hỏi nó.

-Ừa, em tưởng anh hai rủ em đi chơi mà?

-Ừ thì anh rủ, nhưng anh có nói là rủ đi đâu đâu, em thích đi đâu anh đưa Bi đến đó.

-Trời, hết ý tưởng. Không ý kiến! Sợ anh hai rồi đấy.

Nó cười, khuôn mặt bừng sáng.- Anh hai hôm nay dễ tính ghê, vậy em thích đi đâu cũng được hả?- Nó hỏi lại về ngờ vực.

-Đúng rồi, miễn không phải lên trời là được. Anh hai cười nháy mắt với nó.

-Anh hai, em muốn ra biển được không, từ nhỏ đến lớn em chưa được nhìn thấy biển, chưa được nghe tiếng sóng vỗ, chưa được nhìn mặt trời lên. Được không anh hai?

Khương Vĩ nhìn nó thoáng qua, không nói câu gì, anh quay ngược xe lại. Phải công nhận anh đúng là một tay lái xe cừ khôi. Không quá một tiếng ô tô chạy anh và nhóc đã có mặt ở biển.

-Bi, nếu bây giờ có một điều ước em sẽ ước điều gì? Anh hai hỏi khi đi bộ cùng nó trên bờ biển.

-Ước? Nó quay qua nhìn anh bằng ánh mắt hơi lạ, rồi nhanh chóng nó quay nhìn biển – Ước, em sẽ ước cho gia đình mình, cho ba mạnh khoẻ, ọi người mạnh khoẻ, thành công. Chỉ thế thôi anh hai ạ.

-Không, ý anh là ước cho riêng em cơ.

-Em không có gì để ước ỉnh cả, em thấy em đã có đủ rồi.

Không gian như lắng xuống, sóng biển vẫn đều đều vỗ bờ như tình cảm của nó dành cho gia đình mình, đều đều, đều đều, dù ặt biển hiền hoà hay có giông bão.

Hai người đi một hồi lâu thì đều cảm thấy mỗi chân nên ngồi xuống bờ cát ngắm biển. Gió lạnh thổi khiến nó rùng mình. Khương Vĩ quay qua nhìn khuôn mặt thân yêu của nó, anh cởi áo khoác ngoài ra choàng qua người cho nó.

Nó khóc...

Cũng không biết làm gì hơn, anh ôm chặt nó trong lòng mình.

Anh khóc....

Hôm sau, khi đi học về tới cổng, nó giật mình khi thấy trước nhà mình còi xe cấp cứu kêu ỉnh ỏi, nó lao nhanh vào trong nhà.

Là anh hai, anh hai bị ngã. Nghe cô Lan nói, thì anh hai đang ngồi xem TV bỗng nhiên ngã ra sàn nhà. Nó sững người, thần thờ.

Trong nhà bây giờ không còn ai, ba và chị Khả Chi đều theo xe cấp cứu vào viện.

Buổi học chiều hôm đó diễn ra với nó thật như cực hình. Nó bồn chồn, lo lắng. Nó thật sự không yên tâm về tình trạng của anh hai.

-Tùng Lâm, lúc về cậu có đi đâu không? -Bất ngờ nó quay qua hỏi Tùng Lâm, ánh mắt như van xin đừng có trả lời là bận.

-Không, tớ không bận gì, có vấn đề gì không Khang Vĩ.

Tùng Lâm thấy bất ngờ trước câu hỏi của nó và hình như cũng hiểu được tâm trạng của nó lúc này. Tuy rằng anh không biết gì về chuyện đang xảy ra với nó.

Giờ tan học chiều hôm đó, một chiếc xe đen lao nhanh trong mưa, thoáng chốc đã dừng lại trước cổng bệnh viện Bạch Mai.

-Ba, chị hai, anh con sao rồi ạ.? Nó hỏi nhanh khi vừa nhìn thấy hai người.

-Không sao đâu em, chỉ bị cảm lạnh thôi. Các bác sỹ đang làm xét nghiệm lần kiểm tra.

-Mày câm đi, mày có biết vì sao mà nó bị như vậy không hả? Vì mày đấy, không vì mày đem qua lòi nó đi ra biển thì đâu ra như vậy hả, ,mày là đứa chuyên đem tai hoạ cho cái nhà này mà.

Kèm theo câu nói là một cái tát như trời giáng. Nó choáng váng. Máu trong mồm ứa ra, chảy dài trên cằm, lẫn xuống vai áo, ngực áo, nó ngã nhào sang bên.

-Ba làm gì vậy, ba, ba làm gì...Tiếng chị hai vang ù trong tai nó, nó không còn nghe rõ nữa.

Thông báo :

(Truyện có 29 chap)

6. Chương Chap 4.1+4.2

Trước khi nó đập người vào tường thì bàn tay ai đó nắm lấy nó, đỡ nó, cho nó một chỗ dựa. Nó không mở mắt ra nhìn, nó không muốn nhìn người đó. Tĩnh lặng, đau đớn...

-Anh Lý, anh làm gì thế, sao anh lại...

Tùng Lâm ngạc nhiên nhận ra giọng người phụ nữ vừa nói. Giọng nó quen thuộc với nó mười mấy năm nay.

-Má- Tùng Lâm kêu lên như reo.

-Ủa, làm gì ở đây vậy con trai? Bà bác sỹ mặc blue trắng bất ngờ khi nhận ra đứa con trai quý tử của mình. Nhưng bà cũng không quan tâm nhiều đến việc tại sao hắn lại ở đây, quay qua ông Lý bà nói tiếp.

-Anh Lý, anh đừng làm vậy mà, chẳng nhẽ anh không thể quên được quá khứ sao, mà anh có quên được hay không thì cũng không được như vậy chứ, rừ sao đi nữa thì đây cũng là con gái anh và bạn thân của tôi. Anh làm như vậy không sợ bạn tôi dưới tuổi vàng đau lòng sao? Anh đối xử với nó như vậy đáng mặt người cha sao? Anh tồi lắm, anh hèn hạ lắm...

Không kìm nổi cơn giận, bà ta ột tràng, biết mà mình đã lâu nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên nó thấy má mình giận như vậy. Thật không ngờ má mình lại quen biết với gia đình nhà Khang Vĩ, nó lắm nhảm.

Có lẽ bây giờ hắn đã hiểu tại sao Khang Vĩ lại luôn tỏ ra buồn buồn như vậy, và có lẽ bây giờ hắn cũng đã hiểu tại sao nó lại có vết thương như lần trước. Bất giác, hắn ta quay lại nhìn nó sót sa.

-Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà, quên chuyện này đi.

-Để tôi yên.

Khang Vĩ rằng tay hắn ra, lao đi trong mưa. Bên tai nó lúc này không còn nghe thấy gì nữa, mắt nó không còn nhìn thấy gì nữa. Giữa trời mưa như trút nước, một tiếng phanh xe gấp như rơi sâu vào biển nước, và rồi bị biển nước nuốt gọn vào trong lòng của nó, tiếng mưa rơi, tiếng gió gầm như láo loạn cả gầm trời. Máu chảy hoà với nước, đỏ một màu như ai đó nhuộm phẩm...

Nó bình tĩnh, dần mở mắt. Trước mắt nó bây giờ là một khung cảnh lạ lẫm. Nó đảo mắt nhìn khắp nơi. Sát giường nó nằm, một người con trai đang gục đầu ngủ ngon lành.

Không khó khăn gì để nó nhận ra đây là ai. Nó định ngồi dậy khỏi giường nhưng không được, nó đau. Toàn thân như tê dại, đầu đau như búa bổ.

-Nằm im đi, cô chưa ngồi dậy được đâu.

Tùng Lâm lúc này đã nhận ra rằng nó đã tỉnh, hắn nhanh nhẹn đỡ nó nằm lại giường.

-Anh hai tôi sao rồi? Không sao chứ?

Nó lên tiếng khi thấy Tùng Lâm đã tỉnh ngủ.

-Không sao, cô yên tâm đi, chỉ bị cảm nhẹ thôi, mà cô nên lo cho bản thân mình thì đúng hơn. Cô làm tôi thấy lo quá.

Hắn nhìn nó, nói một hơi dài.

-Họ vừa mới ở đây, trước khi cậu tỉnh. Chắc họ vừa chạy qua phòng bác sỹ.

-Xin lỗi cậu nhé, Tùng Lâm. Làm phiền cậu quá. Nó nói, mắt nhìn thẳng vào hắn. Quả thật đây là lần đầu tiên nó gọi hắn bằng tên thân mật, và đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy nó thật chân thành.

Sau khi nó bị tai nạn, hắn đưa nó vào viện cấp cứu, cũng may là không sao. Qua những gì má hắn kể cho nghe thì hắn đã hiểu ra phần nào về hoàn cảnh của nó, không còn trách nó vì thái độ thờ ơ lạnh lùng nữa, chợt thấy thương nó lạ lùng.

-Đừng nói vậy mà, chúng ta là bạn, phải không? Tùng Lâm lên tiếng trấn an. Nhưng trong lòng hắn có thật sự muốn làm bạn với nó hay không lại là một điều khó diễn tả.

-Bác sỹ, còn cách nào không ạ? Cầu xin bác sỹ, làm ơn đi. Em tôi còn trẻ mà, làm sao lại thể được chứ.

-Xin lỗi gia đình, chúng tôi sẽ cố hết sức.

Khả Chi nghe xong không còn đứng vững được nữa. Cô như không còn sức sống, người lả đi. Trong đầu cô lúc này hiện ra hình ảnh một con nhóc 4 tuổi, trắng trẻo nhưng mặt mũi nhem nhuốc. Trong cái lạnh thấu

sương, nó đang ngồi co ro một mình trong nhà kho vì bị ba phạt. Nó không dám khóc vì bị ba dọa là nếu nó khóc sẽ ném nó ra ngoài đường.

Trong đêm tối, đôi mắt nó mở to tròn sợ hãi.

Đói!

Lạnh!

Nó thấy cô thì oà khóc, nước nỡ...nước nỡ...

Hình ảnh lại thay đổi. Trước mặt cô lúc này là một con bé đang ngồi học bài, đôi bàn tay sưng vù thâm tím lại. Cô khẽ chạm nhẹ vào tay nó thì nó giật mình rút tay lại.

Đau!

Cô nén giấu ba đưa đồ ăn cho nó. Nó lắc đầu không dám ăn, cô dúi vào tay nó một cái bánh quy nó thích ăn nhất, lấm lét nhìn ba. Quay lại, nó lắc đầu không dám.

Đêm đó, nó ngủ gục ngoài cửa, sốt cao.

Cô dõi theo nó, yêu thương nó. Tận mắt nhìn nó trưởng thành, ngoan hiền, Cô vui lắm. Qua bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu khổ sở nó còn có thể sống tốt được, vậy mà tại sao lần này...

Nó sống tình cảm, sống cam chịu, luôn luôn gồng mình lên để sống. Miễn sao ba vui, miễn sao anh hai vui, miễn sao cô vui...Giờ đây bảo cô phải tin rằng nó sẽ không thể sống được nữa, bảo cô phải tin rằng nó sẽ bỏ cô đi mãi mãi, ra đi mãi mãi như người mẹ bất hạnh của cô. Làm sao cô tin được đây? Làm sao cô có thể chịu được?...Làm sao chứ...

Khương Vĩ thần thờ, đây quả là một cú sốc lớn đối với anh. Là một người can trường, anh không suy sụp đến mức ngất đi như Khả Chi. Bình tĩnh anh đỡ cô, quay lại hỏi bác sĩ.

-Dạ thưa bác sĩ, liệu cơ hội sống của em tôi là bao nhiêu phần trăm ạ.

Bà bác sĩ già đẩy cao gọng kính, đưa ánh mắt buồn rầu, cảm thông nhìn anh lắc đầu.

-Khó nói lắm, nhưng chúng tôi sẽ cố hết sức.

Bà cố tình nói tránh đi, nhưng anh không ngần ngại hỏi thẳng.

-Khó là bao nhiêu phần trăm sống được ạ?

Thở dài, bà bác sĩ già hơi cúi đầu.

-Hiện nay ở nước ta chưa có trường hợp nào qua khỏi.

Câu nói của bà bác sĩ như nhát dao chí mạng rành cho anh, nó còn hơn cả lời tuyên án tử hình khi kết thúc phiên tòa. Khi tuyên án bị cáo còn có thể kháng án, nhưng nó thì không.

Hắn đang lom khom ngồi chơi game trên chiếc máy tính đắt tiền hiệu Sony-ViO. Hôm nay hắn thật vui, không hiểu vì sao mình lại vui như vậy, nhưng hắn thấy năng nung. Phải chăng đây là lần đầu tiên hắn được ôm nhóc vào lòng? Cảm giác giữ chặt nhóc trong lòng mình thật lạ lùng. Nói hắn chơi game cũng không hẳn là đúng lắm, người ta chơi game thì ngoài game ra chẳng biết gì khác, còn hắn chơi game mà treo ngược hồn mình tận trên cung trăng.

Hắn thật bất ngờ, à không bàng hoàng mới phải. Hắn không thể tin vào mắt mình khi chứng kiến cảnh ba nó hành động lúc ở bệnh viện. Hắn không ngờ, à không, phải không hiểu mới đúng, tại sao chứ, tại sao ba nó lại hành động như vậy. Mà má biết ba nó, nghe cách nói chuyện thì ba nó và má hắn quen nhau thì phải, mà quen rất thân là khác. Vụ này vui đây, có thể điều tra về nhóc thông qua má mình. Nó mỉm cười một mình.

-Kính cong...

Tiếng chuông cửa kêu, vậy là má về, mấy hôm nay ba đi công tác, nó biết vậy nên nhanh chân chạy ra ngoài mở cửa, cùng lúc với ông quần gia.

-Để tôi, nó quay qua nói với ông quản gia.

Tuy hơi bất ngờ nhưng ông quản gia cũng vui vẻ nhường cho nó công việc quen thuộc và cũng là nhiệm vụ chính của mình ở trong ngôi nhà này.

-Má, con chào má. Nó nhăn nhó cười.

-Trời, ông tướng, hôm nay bão hả, sao mà ông tướng lại ra tận đây đón tôi thế này. Vừa nói, bà bác sỹ vừa đưa cho nó chiếc túi sách đi làm của mình.

Nó đỡ lấy bằng hai tay, nhanh nhẹn đóng cửa lại.

-Má, lúc chiều nay, người mà má nói chuyện đó là ai vậy? Chưa kịp để cho bà uống miếng nước, nó hỏi dồn.

Ngẩng đầu lên, tuy hơi ngạc nhiên nhưng rồi bà cũng quay lại với hành động dang dở của mình. Nhấp một ngụm trà nóng, bà hỏi lại nó.

(Chiều có chap mới nha)

7. Chương Chap 4.3 (full Chap 4)

-Cô bé bị tai nạn đó là bạn của con hả, mà này con mới chuyển trường về đây mà, sao mà đã quen cô bé đó vậy vậy?

Thấy bị bất ngờ hỏi lại nó cũng không tỏ vẻ khó chịu mà nhăn nhó giới thiệu.

-Thì đó má, cô ta là đối thủ của con đó. Hôm nay cô ta có việc nên nhờ con đưa đến bệnh viện, thật không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Mà con thấy bất ngờ và thật vui khi biết rằng má cũng quen biết với ba cô ta.

Nói một hơi, mặt cậu bừng sáng khi nhắc đến hân ta.

-Ừ bây giờ thì má không thắc mắc tại sao trong lớp con lại có một người suýt xắc hơn con trai má rồi. Cô bé thì đúng là giỏi. Giỏi nhưng bất hạnh, thua cô bé cũng phải thôi.

Rồi bà nhấp một ngụm trà to, hắng giọng kể lại cho cậu nghe về nó. Từng thông tin một, trôi đều theo giọng kể của bà, buồn buồn...

Bà và má nó vốn là bạn thân với nhau, chồng bà và ông Lý cũng như vậy. Sau cái ngày bạn thân của bà qua đời, gia đình ông bà và bên đó cũng không còn qua lại nữa. Một phần vì ông Lý quá sốc, một phần vì bà cảm thấy rạn vỡ vì mình là bác sỹ mà không thể cứu lấy bạn mình. Bà buồn lắm. Thời gian trôi đi, bà đã vui đi phần nào mặc cảm của mình nhưng không bao giờ bà quên rồi theo hình bóng của nó, hình bóng nhỏ bé, bất hạnh đó. Bà càng thương nó bao nhiêu càng giận ông Lý, càng trách bản thân mình bấy nhiêu. Đây cũng là lý do suốt đời mình bà luôn cố gắng cứu chữa cho những người bệnh, những người mà cần bà để thoát khỏi tay của thần chết.

Hân ngồi nghe, nghe từng câu, từng chữ một, lúc này hân mới hiểu tại sao nó lại thường xuyên tránh không nhắc đến gia đình mình. Hân đã hiểu ra một điều, điều mà hân thường muốn biết đó là tại sao nó lại học điên rồ như vậy, rừ có bị đau, rừ có bị sốt nó vẫn đi học...Bỗng chốc hân thương nó, thương nó vô cùng. Cùng tuổi với hân nhưng nó chưa từng được một ngày hạnh phúc, mỗi ngày qua đi là một ngày cực hình đối với nó.

Hân sà vào lòng má mình, âu yếm ôm cổ má, tự nhiên hân thấy thật ấm áp.

-Má, đây cũng là người mà con đã đưa về nhà trong đêm mưa hôm trước đây má. Con bé thật đáng thương phải không má.

Nghe nó nói vậy bất chợt bà thở dài.

-Tùng Lâm này, má muốn đem con bé về đây ở cùng con, con đồng ý không ?

Bất ngờ, nhưng nó nhanh chóng trả lời vui vẻ.

-Má, má thích thì được mà, nhưng đưa về rồi không được cưng cậu ta hơn con đó. Nhưng má này, liệu nó có theo má về nhà mình không, với lại còn gia đình hần nữa – liệu rằng có để cho hần về nhà ta không ?

-Con yên tâm đi, miễn là không ganh tị với Khang Vĩ thì được rồi, còn chuyện khác để má lo.

Nói rồi bà đưa tay bẹo vào má nó, bà biết thằng con trai bà là người biết nghĩ, nó không bao giờ nhỏ mọn đến mức vậy nên bà mừng lắm. Bà đưa nó về nhà mình ngoài việc muốn cho nó được hưởng chút hạnh phúc cuối đời và tiện chăm sóc cho bệnh tật của nó mà còn một lý do nữa đó là bà muốn thực hiện di nguyện cuối cùng của người bạn thân của bà.

Tùng Lâm cười sung sướng, nó chỉ biết rằng được ở gần nó là hạnh phúc rồi, không cần gì cả. Nó suy nghĩ miên man, cười một mình đến nỗi bà phải gọi nó đến lần thứ ba nó mới tỉnh lại.

-Này ông tướng, làm gì mà ngẩn người ra thế. Đang tương tư cô nào vậy? Khai ngay ra á.

-Ê má, con còn nhỏ mà. Hần chu mỏ, về tự tin. Và rồi cười kiêu ăn người.

-Thôi má, má vào tắm rửa đi rồi còn ăn tối nữa chứ.

Bà nhìn hần lắc đầu mỉm cười, dù sao hôm nay cũng là một ngày mệt mỏi. Bà cũng không nói cho hần biết về bệnh tình của Khang Vĩ, bà muốn trong gia đình mình Khang Vĩ không bị coi là một người bệnh, bà muốn nó sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ...

-Bi, em thấy thế nào rồi, đỡ mệt hơn chưa.

Khả Chi ân cần hỏi nó, mặt cô nhăn rúm lại khi thấy những vết thương trên người nó. Nó cựa mình, đau đến ứa nước mắt.

-Em không sao chị hai, em xin lỗi, anh Khương Vĩ khoẻ chưa hả chị? Nó nói, vẻ mặt buồn buồn.

-Không sao đâu, ông anh em khoẻ như voi ấy, yên tâm đi. Cô nói để trấn an nó. Trong lòng cô lúc này đau đớn chừng nào, cô thật không giám nhìn thẳng vào mắt nó nữa, làm sao mà cô giám nhìn cho được chứ. Nó còn quá trẻ mà, nó không thể chết được, làm sao nó lại có thể chết được chứ. Miên man suy nghĩ, không kìm được lòng mình cô khóc lúc nào không hay.

-Chị hai, chị sao vậy? Chị đau ở đâu hả, chị đừng làm em sợ nhé. Nó lo lắng hỏi dồn.

-Chị không sao đâu Bi, chỉ tại chị...chị ...chị thấy.. à chị bị con gì bay vào mắt thôi.

-Trời! thế mà em tưởng chị bị đau ở đâu chứ. Làm em lo quá. Nó cười hiền.

Được một lúc thì lăn ra ngủ, Khả Chi nhìn lại nó một lần. Từ đầu xuống chân. Khắp người nó toàn là vết thương, chiều hôm đó, nó lao nhanh trong mưa, không để ý đường nên bị chiếc ô tô con đang chạy nhanh đụng phải. Khắp người nó toàn là vết thương, tay trái gãy, toàn thân bầm dập. Nhưng điều may mắn nhất là nó không sao, với tốc độ đó nếu không may mắn có lẽ nó đã không còn trên thế gian này rồi.

Khả Chi kéo lại mảnh chăn đắp lên người nó, lặng lẽ bước ra đóng cửa lại. Lòng cô buồn, một nỗi buồn khôn tả.

Trong một góc của phòng mình, ông đang tu ừng ực từng cốc rượu. Rót ra là uống, uống xong rồi rót tiếp. Cảnh tượng hôm trước thật khiến ông không thể nào hết sợ. Ông sợ lắm, sợ một lần nữa mất đi người ông yêu thương. Trong ông lúc này, cảm giác rắn vật đang đè nặng lên người. Ông không thể hiểu tại sao mình lại hành động như vậy. Cái tát như trời giáng của ông khiến nó lảo đảo, máu trong mồm nó ứa ra. Cho đến lúc nó chạy đi, má nó vẫn còn hằn đỏ lên năm đầu ngón tay của ông.

Tim ông như bị ai thắt chặt, bóp nghẹt lại khi thấy nó nằm sõng soài trên đường. Chân ông như khụy xuống.

Ông lao ra...

Muộn rồi, đúng vậy muộn thật rồi.

Trước khi nó ngã xuống, ông như thấy rằng nó quay lại nhìn ông, cái nhìn sót xa, cái nhìn van xin. Phải chăng đây là cái nhìn mà ông đã thấy, đã ghi sâu vào trong tim. Lần cuối cùng, phải đây là cái nhìn lần cuối cùng mà vợ ông đã dành cho ông. Lần cuối đó, ánh mắt bà như muốn nói với ông hãy chăm sóc nó cho thật tốt, thật tốt.

Ông biết chứ.

Phải! rất rõ.

Lúc cuối, bà không nói được nhưng ánh mắt và cử chỉ của bà đã nói với ông như vậy.

Không! Ông không thể chấp nhận nó, không... không... không...Không còn rót ra từng cốc nữa, ông tu cả chai...

Đau đớn...

Thương...

Nhớ...

Rắn vật...

Điện thoại reo chuông. Một hồi...hai hồi... ba hồi...

8. Chương Chap 5 (Full)

Nặng nề, ông lê từng bước đến bên điện thoại.

-A lô, tôi nghe đây?

-Ông Lý – tiếng đầu dây bên kia trả lời – Nhận ra tôi chứ?

-Là...là...là cô hả?

-Tôi sẽ đón Khang Vĩ về nhà mình, còn ông, cảm ơn ông thời gian qua đã chăm sóc nó thật tốt và tôi rất mừng vì những gì ông đã đạt được. Trách nhiệm của ông đến đây là hết rồi.

-Rụp – Lạnh lùng cụp máy.

Ông thần thờ, phải rất lâu sau ông mới đặt ống nghe xuống máy. Ông không còn biết chuyện gì đang diễn ra nữa. Ông không hiểu, à mà đúng ra là ông không muốn hiểu.

Đồng ý ư? Không, không thể nào, nó là con ông mà, đứa con tội nghiệp của ông.

Không đồng ý ư? Không nhẽ ông làm được sao? Ông biết người đàn bà này, ông hiểu lắm. Một khi bà ta quyết làm điều gì thì trời có sập xuống bà ta cũng kệ. Nhưng đó không phải là lý do chính. Ông biết rằng nếu để nó sống cùng ông thì rồi quá khứ của ông lại làm cho nó khổ, rồi thì ông lại hành hạ nó. Đúng như những gì ông đã làm với má nó trước đây. Và cũng như lần trước cho đến khi ông nhận ra rằng ông không thể thiếu nó, khi ông nhận ra là ông cần ai đó thì đó là lúc mà người đó phải ra đi....

Ông ngửa cổ lên nhìn bầu trời qua hơi men. Trời đêm nay không trăng, sao, cũng không có gió mây. Bầu trời đen kịt, tối tăm, phải chăng bão sắp về?

Nó bình tĩnh, mở mắt ra thì thấy anh hai đang gục đầu bên giường mình. Bàn tay anh nắm chặt bàn tay gầy gò của nó. Cựa quậy, nó muốn ngồi dậy.

-Làm gì thế Bi, đừng tự ngồi dậy, để anh đỡ em. Anh hai giật mình lo lắng.

Nó cười nhẹ nhàng tỏ ý tán đồng. Khương Vĩ nhẹ nhàng đỡ em mình ngồi lên, dựa lưng vào gối.

-Anh xin lỗi, Khương Vĩ nói, nhìn sâu vào mắt nó.

-Sao anh lại xin lỗi? Tởm về ngạc nhiên nó hỏi lại – Nếu không vì em bắt anh hai ra biển thì anh đã không bị ốm rồi mà. Em phải xin lỗi anh chứ.

Không nói gì, Khương Vĩ ôm chặt nó vào lòng mình mặc cho nó la oai oái vì khó thở và vì đau.

Bất chợt có tiếng gõ cửa phòng, anh nhanh nhẹn thả nó ra, tiến đến mở cửa phòng. đứng ngoài cửa phòng lúc này là cả gia đình bác Trần – bạn ba nó và cũng là người đang ở chơi nhà nó đến thăm.

-Con đỡ hơn chưa vậy, tiếng ông Trần trầm ấm.

-Con đỡ rồi ạ. Cảm ơn bác quan tâm con.

Trong khi anh hai đi pha nước mời khách thì nó vui vẻ tiếp chuyện ông Trần.

-Mà con đi sao vậy, tại sao lại để bị xe đâm chứ? Bà Trần lên tiếng- đi học về phải cẩn thận chứ, buổi tan tâm nhiều xe lắm mà.

Lúc mới đến thấy thái độ lạnh lùng của nó, bà không mấy thiện cảm. Nhưng khi nghe chồng mình kể về nó, với lại tiếp xúc với nó nhiều bà cũng dần thấy quý mến nó.

Nó khẽ cúi đầu, vậy là mọi người vẫn chưa rõ mọi chuyện.

-Dạ cũng tại con bất cẩn.

-Ừa, lúc Vĩ về Ngọc Ân tưởng Vĩ đi cùng với Tùng Lâm mà, sao lại bị xe đụng được chứ?

Con bé ngồi bên chợt lên tiếng. Dù biết nó học cùng lớp mình nhưng Khang Vĩ không ngờ được nó lại quan tâm đến mình như vậy.

-Ừ tại lúc xuống qua đường tớ không cẩn thận.

-Ê, sao lạ vậy trời, tớ tưởng nếu đi từ trường về nhà ta thì không cần sang đường chứ, phải không anh hai?

Vừa nói nó vừa quay sang ông anh như thể muốn có được đồng minh.

-Nhờ anh hai nhờ, hay Tùng Lâm không đưa cậu về hẻm nhà à?

-Tùng Lâm là ai ta? Bất ngờ anh hai con bé hỏi lại.

-Anh này kỳ, Tùng Lâm là người ngồi cùng bàn với Khang Vĩ đó. Bạn thân của Khang Vĩ phải không ?

Mặc cho hai đứa trẻ nói chuyện với nhau, ông bà Trần không quan tâm lắm.quay qua nhìn nó.

-Con đau lắm phải không ?

-Cảm ơn cô, con đỡ rồi ạ.

Nó cúi đầu lý nhí. Quả thật lúc này nó đau muốn khóc. Khắp người toàn vết thương, sâu trong tim cũng toàn vết thương...

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay vào thăm nhóc, buồn thật. Nhìn nhóc trông gầy đi nhiều quá, khắp người toàn vết thương. Tại sao nhóc lại để mình bị tai nạn chứ, đã hay đau ốm rồi mà lại không biết tự lo cho bản thân mình. Mình muốn được ôm nhóc vào lòng quá, nhìn thấy nhóc đau đớn mình không thể cầm lòng được.

Trời ạ, mà sao nhóc lại đi cùng tên Tùng Lâm về chứ, nếu nhóc không đi cùng hẻm ta chắc đã không xảy ra chuyện. Mà thằng ôn này thật vô tình, đưa bạn mình về mà cũng không nên thân. Nếu nhóc không ổn chỗ nào, mình thế sẽ tìm nó tính sổ.

Mà sao mình lại thấy không vui khi nhóc ở cạnh tên đó chứ. Nhóc là một người con trai đoàn hoàng mà. Đúng rồi, nhóc thật mạnh mẽ khôi ngô, mà mình là gì chứ, chỉ là một tên bị cả thế giới này lên án, coi thường mình có được nhóc sao ? Nực cười thật. Mình là ai chứ, một người không đáng nhắc đến, vậy mà mình lại muốn gì ? Thật nực cười. Đúng vậy không hơn không kém.

Hôm nay trời đẹp thật, gió thổi nhẹ, mây nhẹ nhàng trôi tung tăng. Giữa bầu trời cao xanh nó được Khả Chi đẩy xe lăn đi dạo. Trông nó lúc này vui khôn tả. Đúng vậy, lâu lắm rồi nó mới được đi trong nắng. Nó

nhớ trường, nhớ lớp, nhớ bạn bè và bất chợt nó thấy nhớ ai đó. Không hiểu sao nhưng nó nhớ hình dáng quen thuộc đó, nhớ nụ cười, nhớ cái nhìn thân thương, khoẻ khoắn.

-Bi này, em giận ba hả?

Bất ngờ chị hai hỏi nó, chị ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh nó, mắt lơ đãng nhìn ra xa.

-Không ạ, em không giận ba, nhưng em sợ ba giận em. Chị này, tại sao hả chị, tại sao em luôn làm ba thất vọng vậy? Em sai thật sao?

Nó cúi gầm mặt xuống. Lúc này trong nó đang có những thứ cảm xúc khác nhau rằng xé. Nó đã tự hỏi mình, hỏi nhiều lắm rằng là nó sai thật sao, tại sao nó lại được sinh ra trên đời này, để rồi mọi chuyện với nó cứ như ở địa ngục.

-Chị này, nếu như một ngày nào đó em không thể ở bên ba, bên chị nữa thì chị giúp em chăm lo cho ba nhé.

-Gì vậy Bi? Em nói gì thế? Ai đã nói với em điều gì à? Bi! Nói cho chị nghe đi.

Bất ngờ trước những gì nó nói, Khả Chi như không còn tin vào tai mình nữa. Cô lắc mạnh vai nó, giọng cô lạc hẳn đi.

-Chị sao vậy? Em chỉ muốn nói vậy thôi, không có ý gì mà. Cũng tại em thấy ba không thích em, nên em sợ một ngày nào đó ba không muốn thấy em trong nhà mình nữa. chỉ vậy thôi mà chị.

Trước thái độ lạ lùng, lo lắng của cô, nó thật sự bối rối.

Khả Chi nhào người ôm chặt nó vào lòng mình, cô ghì sát đầu nó vào ngực mình. Cô khóc, nước mắt cô rơi, chảy dài trên tóc nó, chảy xuống vai áo nó, thấm vào da thịt nó. Ấm nóng...

-Chị à – nó lên tiếng phá tan bầu không khí – giọng nó buồn buồn – Em biết, tại em mà ba khổ, tại em mà chị khổ, cũng tại em mà anh hai khổ. Từ nhỏ em đã hiểu rõ rằng em không có chỗ trong gia đình mình. Em sống nhưng luôn luôn chuẩn bị tinh thần, tinh thần là một ngày nào đó em sẽ phải ra đi...

-Bi!

-Chị đừng nói gì cả, chị nghe em nói hết đã nhé. Một lần thôi chị, chỉ một lần này thôi, rồi từ đây em sẽ không bao giờ nói đến nữa.

Nó nhìn Khả Chi như van xin, nó biết đây là cơ hội để nó nói ra hết những gì vướng bận trong lòng mình. Chỉ một lần thôi, một lần rồi nó sẽ không bao giờ nhắc đến nữa, hình như nó cảm thấy rằng nếu không nói bây giờ thì không bao giờ nó còn có cơ hội nói lại lần nữa.

Khả Chi không nói gì, cô im lặng.

-Chị à, từ lúc em biết đến sự tồn tại của mình, cũng là lúc em nhận ra rằng mình là gánh nặng cho ba, ọi người trong nhà ta. Em biết mình không nên tồn tại trong cái gia đình này và mình không có chỗ trong nó. Em cũng nhận ra rằng, em nên chuẩn bị hành lý thật gọn gàng, ba đã quá kiên nhẫn với em, cũng sẽ đến lúc sự kiên nhẫn của ba không còn giới hạn nữa.

Ngừng lại một lúc, nó nói tiếp.

-Đến lúc em nên đi rồi, em đã chuẩn bị tinh thần từ rất lâu, rất lâu. Có lẽ em ra đi, ra đi bây giờ là cách giải quyết tốt nhất cho gia đình ta.

Khả Chi bàng hoàng, cô không còn nghe thấy gì nữa. Cô không muốn nghe nữa, không thể được, nó không thể đi lúc này, nó...nó...Cô không muốn nghĩ gì hết, không! Không được...không!

-Bi, nhìn thẳng vào mắt chị này, Bi. Em nhìn đi.

Cô lay mạnh tay nó, nước mắt cô lúc này chảy thành dòng trên khuôn mặt thanh tú của, mớ tóc dài trước trán bết lại vì mồ hôi do lo lắng và vì nước mắt đau thương.

-Em là em chị, nhà em đang ở là rành cho em, em không được đi đâu cả, em có nghe chị nói gì không? Bi, em có hiểu chị đang nói gì không?

Chị hai đẩy mạnh vai nó, nhìn thật sâu vào mắt nó.

-Em là em chị, em không cần chị, nhưng chị cần em. Em không được đi đâu cả. Em hiểu không Bi?

-Chị à, cho em khóc trong lòng chị một lần nhé, chỉ một lần này nữa thôi. Em hứa mà, em hứa với chị, sau hôm nay sẽ không bao giờ em khóc nữa. Em hứa mà... Vừa nói nó vừa gục đầu vào lòng chị mình, cả hai ôm nhau khóc.

Hai người ngồi nói chuyện mà không hay rằng trời đã đổ mưa từ bao giờ, mưa từng hạt, từng hạt một, mưa rơi đều đều, buồn như ai kia. Mưa đang rơi hay nỗi lòng của ai kia đang khóc...

Đứng ngay sau thân cây, chỗ hai chị em đang nói chuyện là một người thanh niên đẹp trai, tuấn tú nhưng mang một khuôn mặt thật buồn. Trên tay anh đang cầm chiếc ô che mưa, nhưng thế này thì chắc không cần nữa rồi. Anh lặng lẽ bước quay đi, mang theo mình một nỗi buồn vô hạn.

Thì ra là vậy, tưởng mình đã hiểu hết về nó, tưởng mình như vậy là đã đồng cảm với nó, tưởng mình như vậy là đã yêu thương nó. Không phải vậy, anh thật sự thấy khó thở. Với mỗi con người khi sinh ra đều xem gia đình như là một pháo đài kiên cố và vững chắc nhất, che chở bảo vệ tốt nhất cho chúng ta. Nhưng với nó thì khác, nó sống trong gia đình mình nhưng lúc nào cũng lo chuẩn bị tinh thần để ra đi. Nó sống trong một gia đình nhưng không khi nào cảm thấy thật sự yên ổn và hạnh phúc. Nó phải ra đi ư, thật sao?

Anh nhắm mắt lại, đau lòng khôn tả. Từ lúc anh nghe thấy những lời nói của nó với Khả Chi anh luôn cảm thấy rằng nó đang dần xa anh, trôi khỏi đôi tay anh. Dù anh biết nó sẽ không sống được, nhưng anh vẫn luôn hy vọng điều kỳ diệu xảy ra. Nhưng bây giờ thì anh hiểu rằng, dù điều kỳ diệu có thể xảy ra đi nữa thì anh vẫn phải xa nó.

Hôm nay nó xuất viện, các vết thương cũng đã lành lại nhiều, chỉ có tay gãy là vẫn phải bó bột. Nó vui vẻ theo anh hai đón về.

-Bi này, đi được không hay để anh công em nhé. Anh hai nhìn nó cười kiểu gian ngoan.

-Thôi mà anh, công em rồi anh lại gãy xương sống đấy.

-Ê, thái độ gì đó, không tin hả được rồi...

Nó xong anh hai vít hết đồ đạc của nó lên tay Khả Chi, chưa kịp hiểu anh hai muốn gì chỉ thấy chị Khả Chi kêu oai oái.

-Trời, làm gì thế ông tướng, không cầm cho người ta lại còn...

-Chị cầm giúp em đi, nhé.

Bất ngờ anh hai quay lại, một tay vít vai nó, tay còn lại anh nhắc bổng hai chân nó lên. Mất đà nó vội vàng đưa hai tay bám chặt lấy cổ anh. Anh cười sáng khoái khi thấy nó như vậy. Nó nhìn anh, không nói gì, chỉ cười ầm ập.

-Cháu gặp cô chút nhé.

Bất ngờ bà bác sĩ xuất hiện, đưa mắt nhìn nó, cái nhìn ầm ập đến lạ. Bà hất đầu về phía chị hai, tỏ ý muốn nói chuyện riêng với chị. Lưỡng lự đôi chút nhưng chị cũng nhanh chóng gật đầu...

-Sao cháu thấy thế nào, được không?

Trong một quán cà phê nhỏ trước cổng bệnh viện, hai người phụ nữ đang nói chuyện với nhau. Bà bác sĩ già đầy cao gọng kính, nhìn Khả Chi như thúc dục.

-Chuyện này, chuyện này... cháu... cháu...

Cô không còn hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, bà ta là ai mà lại đòi nuôi em cô chứ. Bà ta có ý gì đây?

-Cháu đừng hiểu nhầm, cô không có ý gì đâu. Chắc cháu không biết chứ, cô là bạn thân với mẹ cháu, điều này cháu có thể hỏi ba để khẳng định. Cô không có ý gì cả, chỉ muốn đưa Khang Vĩ về nhà để tiện chăm sóc thôi. Cháu biết đấy, trước khi má cháu qua đời đã nhờ cô chăm lo cho nó, nhưng vì cái chết của mẹ

cháu đã khiến cô không có đủ tự tin để nhìn nó. Cô đã để nó khổ suốt 17 năm nay, cô không muốn nó khổ thêm nữa.

Bà bác sĩ già nói trong sự trân thành. Thật lòng bà thì bà muốn nói rất nhiều, nhưng không hiểu sao bà chỉ có thể nói được như vậy. Bà muốn Khả Chi hiểu được những gì bà đang muốn nói, bà sợ cô không đồng ý.

-Cháu không biết nữa, dù sao thì nó cũng là em trai cháu, điều gì làm cô tin là cháu sẽ để cho cô nuôi em cháu. Và điều gì khiến cô chắc rằng cô sẽ chăm lo cho nó tốt hơn gia đình cháu.

Khả Chi nói một hơi dài, cô sợ, phải, lúc này đây cô đang rất sợ, cô sợ mất nó, nỗi sợ đó đã chiếm gần hết tâm trí của cô.

-Khả Chi, cô biết điều này thật khó chấp nhận đối với cháu, nhưng cháu hiểu cho cô, thương lấy em trai cháu. Nếu cứ để cho em trai cháu ở nhà chắc cháu cũng biết là nó sẽ không thể sống hạnh phúc với ba cháu được. Hơn nữa bệnh tình của nó, cháu biết rồi đấy, nó sống cũng không được bao nhiêu nữa.

Nghỉ một chút, bà nhấp một ngụm caffee rồi nói tiếp.

-Cháu nên hiểu rằng, việc bệnh tật của Khang Vĩ rất khó nói, nếu cứ để nó sống như thế này cô không giám chắc là nó có thể sống thêm được quá 3 tháng nữa. Cô tin là cháu sẽ tự có quyết định của mình.

Nó xong bà vẫy tay gọi phục vụ.

-Cô về trước nhé, cháu suy nghĩ kỹ đi rồi sớm cho cô câu trả lời.

Bà rút tiền ra thanh toán hai cốc caffee, sau đó nhanh nhẹn bước ra cửa. Khả Chi vẫn ngồi đó bất động. Trong đầu chị lúc này trống rỗng, không một tí thông tin nào làm chị quan tâm.

-À quên, cháu biết rằng nếu sống với cô, Khang Vĩ sẽ được chăm sóc cẩn thận với những thiết bị y tế tốt nhất, hơn nữa cô là bác sĩ nếu có vấn đề gì xảy ra cô có thể can thiệp nhanh nhất.

Bà bác sĩ ra đến cửa bất chợt quay lại nói thêm.

Khả Chi ngược đầu nhìn lên rồi nhanh chóng cúi xuống. Mắt cô đã nhoà lệ, cô cũng không có ý định lau nó đi. Rất lâu sau cô mới đứng dậy được. Loạng choạng cô bước ra khỏi quán...

Vừa thấy bóng dáng nó ngoài cổng, Bà Lan lao ra như tên bắn, rồi bà dừng khựng lại. Không nói được gì, bà khóc.

-Cô, con không sao mà, cô đừng vậy mà. Nó nhìn bà an ủi

-Lần sau con phải cẩn thận nhé, đừng làm cô lo.

9. Chương Chap 6 (Full)

Con hứa mà, cô à, con đói lắm, cô có gì cho con ăn không? Nó bất chợt hỏi bà như muốn đánh trống lảng những chuyện mà nó biết chắc sẽ bị bà tra khảo. Lúc nào mà chẳng vậy.

Thấy nó đòi ăn, bà nhanh chóng chạy tắt tả vào nhà bếp, bà mừng ra mặt. Từ trước đến giờ có mấy khi nó đòi ăn đâu. Cả ngày may lắm thì bà ép nó ăn được một chút.

Cánh cửa nhà mở ra, nó được anh hai dìu vào trong.

-Con chào ba. Nó cất tiếng, đây là lần đầu tiên nó thấy ông kể từ khi nó bị tai nạn. Nhưng nó không biết rằng ông thì thường xuyên nhìn nén nó. Với ông nó vẫn là đứa con trai mà ông rút ruột đẻ ra.

Không nhìn nó, ông trả lời cộc lốc.

-Về rồi hả?

Nó không nói thêm câu nào đi thẳng lên phòng, Anh hai cố giữ tay nó lại nhưng nó vẫn quyết tâm đi lên. Anh hai nhanh hơn nó quay người ôm chặt không cho nó bước lên.

-Làm gì thế Bi? Em giận anh sao?

Nó hiểu anh hai định nói gì, nhưng lúc này nó thấy thật sự khó thở, chóng mặt, nó như không thể đứng được nữa. Thật lòng nó không muốn bước lên phòng nhưng nó không hề muốn ba thấy nó mệt mỏi. Không muốn chút nào cả. Mắt nó hoa lên, mọi thứ mờ nhạt đi.

-Buông nó ra, để cho nó thích đi đâu thì đi, buông ra ngay.

Ông Lý bất chợt hét to. Khương Vĩ, giật mình thả tay ra. Anh bối rối nhìn ông, quay sang anh nhìn nó ái ngại. Là con trai cả trong nhà, anh chưa bao giờ giám cái lời ông, cũng vì tính khí ông thất thường mà anh không muốn làm phật lòng ông. Từ lâu rồi anh không muốn trong nhà này ông có thêm chuyện để bận tâm nữa.

Khương Vĩ thả tay khỏi người nó, anh đứng sững người kệ cho nó bước lên tầng.

-Con xuống đây, ba có chuyện muốn nói. Ông Lý gọi với lên chỗ Khương Vĩ.

Vừa bước xuống được hai bước, anh giật mình khi nghe thấy tiếng động mạnh.

Nó bất ngờ ngã nhào, thân thể nó như một quả bóng lăn từ lưng chừng cầu thang xuống đất...

-Alô, sao, vâng tôi đến ngay. Âm thanh dứt quãng.

-Tùng Lâm... Tùng Lâm...xuống mẹ nhờ con

-Gi thế má, trời a, để con mặc quần áo vào đã chứ, vừa tắm xong mà.

Hai người chạy hốt hải vào phòng cấp cứu, nghe thấy má nói nhóc phải vào viện cấp cứu nó lo quá. Ba đi công tác chưa về nên nó được má đặc phái chở mình vào bệnh viện

Trước cửa phòng cấp cứu, mọi người đứng ngồi không yên. Thấy mặt ba nó, bà bác sĩ già nhìn xéo ngang một cái rồi đẩy thẳng cửa vào phòng cấp cứu.

-Ba – Chị hai lên tiếng – Con biết là lúc này không thích hợp nhưng ba nghe con này...

Thấy Khả Chi như sắp phát điên, Khương Vĩ lên tiếng ngăn lại.

-Chị, không phải lúc mà.

-Còn đợi lúc nào nữa, hay đợi lúc nó chết đi rồi nói luôn nhé?

Chị không còn bình tĩnh được nữa, nước mắt trào ra, sống mũi cay xè.

-Ba, ba nghe này, nó bây giờ sắp không sống được nữa, không sống được nữa rồi. Ba biết không ?

Chị như điên lên, toàn thân nóng bừng, đau khổ, chị nói như hét vào mặt ông.

Ông Lý ngồi ngây người, không nói được gì. Mặt ông chuyển dần từ đỏ sang trắng bệch rồi chuyển tiếp sang màu gì cũng không rõ nữa. Một lúc lâu sau ông mới lắp bắp.

-Con...con...con nói gì thế, nhắc lại cho ba nghe coi Khả Chi?

-Được rồi ba, ba bình tĩnh đi, mà chị nữa, chị cũng bình tĩnh đi mà.

Thấy không khí quá căng thẳng, Khương Vĩ buộc phải chen ngang. Nhưng hình như chảo lửa không dịu bớt thì phải.

-Ba à, Khang Vĩ đang có một khối u trong não. Và chúng ta không thể làm gì được, không thể can thiệp được. Ba, thật sự ba không thể thương lấy em con một chút thôi sao ba. Thời gian sống của nó chỉ đếm trên đầu ngón tay, ba không thể cho nó một ngày hạnh phúc sao ba? Ba ơi...

Khả Chi nói một tràng dài, không biết mình đang nói gì nữa, chị khụy xuống ôm mặt khóc nức nở. Không khí như bị ai đó cô đọng lại, ngột thở.

Khê đẩy cửa bước vào. Ông nhìn quanh căn phòng bệnh. Trên chiếc giường kê sát cửa sổ, nó đang nằm thiếp đi trên đó. Xung quanh là cả một hệ thống các loại dây dợ lằng nhằng của các thiết bị y tế. Nó nằm đó thờ đều đều một nhọc dưới sự giúp đỡ của cả một hệ thống các thiết bị trợ giúp. Ông nhìn nó, ứa nước mắt. Khuôn mặt nó hốc hác, vết thương trên người chưa thôi rỉ máu. Nó nằm đó, bất động.

Ông lại gần, cầm nhẹ đôi bàn tay vô hồn của nó. Phải, đây là lần đầu tiên ông cầm đôi tay nó, cầm nhẹ nhàng như một người cha nắm tay đứa con nhỏ dại của mình. Ông khẽ chạm nhẹ lên trán nó, xoa nhẹ lên ngực nó. Nước mắt ông rơi. Rơi ướt cả má nó.

-Con ơi...

Ông gục đầu lên tay nó, khóc như một đứa trẻ, ông gọi tên nó trong nước mắt ân hận và đau khổ, nhưng đáp lại ông chỉ là tiếng chiếc quạt thông gió quay đều đều trên góc tường.

Ngoài kia, bóng một người mặc blue trắng đang đứng lặng người nhìn vào trong, qua ô kính cửa. Rồi bà khẽ cúi đầu đi thẳng về phòng mình.

-Má à, Khang Vĩ bị sao vậy má. Sao tự nhiên cô ta lại cấp cứu vậy?

Bên bàn ăn, hấn vừa ăn vừa mè nheo làm nũng má mình.

-Trời, ăn đi ông tướng, bạn ông tướng chỉ bị ngắt thôi, không sao đâu mà phải lo. Mà này, tôi nhận ra là ông tướng có vẻ hơi quan tâm quá đến người bạn này đó nhé.

Bất ngờ trước câu nhận xét của má, Tùng Lâm giãy nảy người lên, mặt nóng bừng. Nhưng vốn là người thông minh nên nó ngay lập tức lấy lại tự tin.

-Má à, má đùa hay quá ta, bạn thân của con mà con lại không quan tâm thì quan tâm đến ai ta?

Hấn nói luyên thuyên, không để á có cơ hội phản pháo.

-Mà má nói đưa tên nhóc đó về nhà ta mà sao chưa đưa vậy? Mà má này, đưa nó về đây mà cho nó làm ô sin của con nhé.

Nghe thấy con mình nói vậy, bà giật nảy mình quát.

-Thằng này, không được hư nhé. Má đưa bạn về đây ở không phải là thuê ô sin đâu. Con không được bắt nạt nó đâu đấy. Với lại con cũng đã nghe hết chuyện của nó rồi, con không thương cảm với nó sao? Má nói con nghe, nó về đây, không được bắt nạt nó, nó cũng là con má đó nghe chưa. Láo nháo là má cho con ra rìa đó.

Nó ôm bụng cười ngặt nghẽo, bà nói một hơi dài khi quay qua nhìn nó thì thấy nó đang lăn lê bò toài trên sàn nhà vì buồn cười.

-Gì thế, má nói không đúng hả?

-Hôhồhồ...Má xem má kìa, động đến nó thì má nổi khùng lên, con trai ngoan của má má cũng không coi ra gì, còn dọa con là lén phét bị má cho ra rìa. Thế mà còn tra hỏi con tại sao lại quan tâm đến nó thế. Hêhêhê, hấn cười gian ngoan.

Biết mình mắc bẫy thằng con trai quỷ sứ, bà làm bộ tức giận.

-Mày lại đây, để má bắt được mày thì mày chết với má nghe con.

Thời gian trôi qua, rồi cũng đến ngày nó được ra viện. Trở về nhà mình, nó có cảm giác thật buồn. Chưa bao giờ nó buồn như vậy, trống trải, vắng lặng.

-Sao thế em, đau hả?

Anh hai bất ngờ lên tiếng, anh tiến lại gần chỗ nó đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Không ạ, em không sao. Chắc tại em hơi mệt.

Không nói gì, anh hai tiến lại gần nó, anh vòng một tay qua vai, một tay dưới nách ôm chặt nó vào lòng mình. Bất ngờ nhưng nó cũng không có phản ứng gì, anh khẽ cầm mình lên vai nó. Người anh tít sát vào lưng nó.

-Em thật sự ổn chứ? Không nói dối anh?

-Không mà anh hai, em ổn thật, chỉ thấy hơi trống trải.

Nó ngược mắt nhìn anh. Khuôn mặt nó bừng sáng trong nắng chiều. Lúc này trông nó thật đáng yêu. Nó ngả người tựa hẳn lưng vào anh mình, nhắm mắt lại nó khẽ thở. Khương Vĩ luồn tay mình qua eo nó. Ôm chặt. Anh không muốn rời tay ra, không bao giờ muốn.

Tối hôm đó, sau một ngày bận rộn, cả nhà nó cùng với gia đình ông Trần cùng nhau ăn bữa tối. Không khí vui vẻ lạ. Người vui nhất là chị hai nó. Chị chạy lăng xăng, nói nói, cười cười. Chị thấy nó về nhà thì vui lắm, hơn nữa chị thấy ba mình không còn tỏ thái độ với nó nữa nên chị càng vui hơn dù chị biết rằng, chuyện gì đến rồi sẽ phải đến.

-Chúc mừng con trở về nhà, bà Trần lên tiếng khi tất cả ngồi vào bàn ăn.

-Khang Vĩ à, những ngày cậu vào viện bọn mình nhớ cậu lắm đó. Cả lớp nhao nhao lên hỏi thăm cậu quá trời luôn. Ngọc Ân lên tiếng. Cậu về rồi chắc cả lớp mừng lắm.

Cô vừa nói vừa nghiêng người làm duyên.

-Vĩ à, tớ chép bài cho cậu rồi, tý tý cầm qua cho. Bất ngờ anh hai con bé lên tiếng. Mọi người trong phòng ăn đều ngược lên nhìn hẳn ta.

-Trời anh hai trở nên quan tâm đến người khác từ khi nào vậy ta. Bất ngờ à nghe.

Thấy cô em gái trêu anh mình, hơn nữa cũng thấy thái độ khác thường của cậu con trai, bà Trần vội lên tiếng trấn an.

-Thôi nào, anh con làm thế là đúng quá rồi, con không thấy đó là việc lên làm hay sao hả.

Để nó ra, bà hiểu con trai bà nhiều lắm. Từ lâu bà đã nhận ra điều không bình thường ở đứa con trai mình nhưng đó chỉ là mơ hồ không rõ ràng. Thời gian trôi đi, bà thường hay để ý từng tí một thằng con trai mình, và rồi bà đã cảm nhận thấy điều bất thường, ngày một rõ ràng hơn. Chuyện hôm nay là bằng chứng rõ ràng nhất để bà khẳng định lại thông tin đó.

Không nói gì, hẳn ta nhìn nó chờ đợi. Nó ngược mắt lên khi nghe thấy câu nói đầy bất ngờ từ người bạn học cùng lớp, cùng nhà này.

-Cám ơn, nó khẽ nói, mỉm cười. Trông nó cười, cả một góc bàn ăn như bừng sáng.

Ngồi đối diện với nó phía đầu kia cũng khẽ mỉm cười. Đây là lần đầu tiên từ khi hẳn ta tới nhà này mà có người làm cho hẳn ta cười được. Thật lòng việc bị chuyển từ quê hương của mình đến một nơi xa lạ khiến hẳn ta rất khó chịu, nhất là với một người sống nội tâm như hẳn ta nhưng vì công việc của ba nó đành chấp nhận. Tưởng rằng sẽ không một ai ở cái nơi này có thể làm cho hẳn ta cười được nhưng ngay từ khi nhìn thấy nhóc, hẳn ta đã biết rằng hẳn ta thích ở đây.

-Kính cong...kính cong...

Tiếng chuông cửa chọt reo vang, bà Lan nhanh chân chạy ra mở.

-Con chào cô, con là bạn Khang Vĩ, con đến thăm bạn.

Giọng một người con trai quen thuộc vang lên, dừng dũa, nó quay ra ngoài, nơi có tiếng nói.

-Tùng Lâm. Trời, làm gì mà tìm đến tận đây vậy, mà sao lại tìm được nhà tôi thế? Nó ngạc nhiên hỏi người đang bước vào.

Không trả lời ngay câu hỏi của nó, Tùng Lâm đưa mắt chào mọi người trong phòng.

-Con chào các cô chú ạ, con xin lỗi con không biết là gia đình mình đang ăn tối.

-Không sao đâu em, em tới tìm Bi, à quên Khang Vĩ hả? Chị hai nhanh miệng đỡ lời nó.

-Em vào đây ngồi chơi, đợi nó chút nhé.

Thấy việc mình xuất hiện lúc này có vẻ không tiện lắm nên hẳn ta nhanh chóng tìm cách thoát.

-Dạ thôi, tại em thấy lâu Khang Vĩ không đi học nên đã chép bài trên lớp mang qua cho bạn thôi, không có gì đâu. Thôi em xin phép ạ. Con chào cả nhà.

Hắn ta nói xong liền quay người lại bước nhanh ra cổng. Thấy vậy Khang Vĩ bỏ đĩa xuống đứng dậy đưa nó ra.

-Cám ơn cậu nhé, mà làm sao cậu biết nhà tớ vậy?

-Có khó gì mà làm sao với làm trắng, tớ tìm trong danh sách lớp mình mà.

Thôi vào nhà đi không lạnh, ngoài trời sương nhiều lắm.

Nói rồi, Tùng Lâm bước nhanh ra ngoài cổng và leo nhanh lên chiếc xe đen đang đợi sẵn.

Nó quay người bước vào nhà, trong nhà lúc này mọi người vẫn đang ăn uống vui vẻ.

-Hehehe... thế là anh hai khổ lo nữa nhé, Khang Vĩ có người chép hộ bài rồi. Mà này, chữ của Tùng Lâm dễ đọc lắm không sấu như của anh hai đâu. Hêhêhe...

Hắn ta cúi gầm mặt xuống, thái độ đó rõ ràng là không hài lòng. Mặt hắn đành lại, cau có.

Thấy thái độ không vui của hắn, Khang Vĩ vội vàng nói tránh sang chuyện khác. Tên này cũng kỳ, lúc nào cũng tỏ vẻ bất cần đời, không bao giờ thấy hắn ta quan tâm hay hỏi han gì mình vậy mà lại đi chép bài ỉn hời lạ chứ. Bệnh gì vậy ta? Nó vừa ăn vừa nghĩ, thôi kệ. Nó dứt khoát với ý nghĩ của mình bằng cách cắn đứt một miếng thịt bò và nhai hết ý tưởng.

-Con đủ rồi. Con lên phòng trước.

Hắn bỏ đĩa xuống, sô ghé đứng dậy, bỏ đi.

-Tiểu Long, con đã ăn gì đâu, Tiểu Long...Bà Trần gọi với theo con trai. Ngọc Ân, trước thái độ kỳ cục của ông anh thì lắc đầu lè lưỡi và khuyến mại thêm động tác rụt cổ.

-Nó hôm nay làm sao không biết, ông Trần than thở.

Bà Trần nhìn theo bóng hắn ta khe thở dài, không nói gì, bắt gặp ánh mắt của chồng, bà nhanh chóng thay đổi thái độ. Cười làm duyên rồi giả bộ ăn uống ngon lành.

Thấy hành động kỳ cục của thằng bạn cùng lớp, nó ngồi thần mặt ra. Tưởng nó không muốn ăn, chị hai nhanh tay gấp cho nó một miếng thức ăn.

-Bi, tối nay chị ngủ cùng em nhé? Được không nhóc?

-Trời, làm gì mà chị đòi ngủ cùng nó vậy, chị là con gái mà.

(Thôi mình đi ngủ nha,mai mình sẽ viết tiếp tầm 11h trưa nha)

Truyện này về sau từ từ sẽ cảm động nha

10. Chương Thông Báo Lịch Đăng Truyện

Vì bây giờ mình đã đi học rồi đến tận 10h45 mới được về

Từ hồi dừng truyện từ 18/7/2015 đến giờ

Mình đã viết xong đến chap 10 nhưng chưa kịp đăng

Một ngày khoảng 3>4 chap có thể ít và nhiều hơn

Xin chân thành cảm ơn!

Facebook : s:// .facebook.com/pages/Trung-H%E1%BB%8Dc-L%C3%A1ng-H%E1%BA%A1-Vietsub/1877635662462458

11. Chương Chap 7 (Full)

Thấy tự nhiên chị hai đòi ngủ với cậu em cưng, Khương Vĩ lên tiếng chảnh troẹ.

-Bi đừng ngủ cùng chị ấy, chị ấy vừa đánh nhau với anh sáng nay, bị anh thu mất mất chiếc gối ôm làm chiến lợi phẩm rồi nên dụ chị em qua đó cho chị ấy gác chân đó.

-Ê, chị hai hét lên, tên hầu kia, người đánh thắng ta hồi nào mà đòi thu chiến lợi phẩm hả. “Náo Nào”. Bi qua ngủ cùng chị, chị đảm bảo không gác lên người em à, yên tâm, chị thề, chị hứa, chị đảm bảo...Hêheheh.

-Thề, hứa, đảm bảooooooooooooo...- Thấy chị mình nói vậy Khương Vĩ nhại theo bằng giọng điệu tranh chua – có mà thề cá trê chui ống ấy, bà ngủ khéo mà người ta khiêng vút xuống sông cũng không tỉnh ấy. Bầy đặt làm chi. Tốt nhất để an toàn, nó qua ngủ cùng em, chị thương mến ạ.

– Mà thôi không cãi nhau nữa, tối nay anh quyết định rồi, Bi qua phòng anh ngủ. Không bàn cãi nhiều – Bất chợt anh hai nhún mạnh như thể muốn tuyên bố kháng chiến thành công.

-Không, qua phòng chị. Chị hai cũng không kém.

Mọi người trong nhà thấy hai chị em tranh nhau như vậy thì ai cũng bật cười.

-Con qua ngủ cùng ba.

Nó giật mình, ngược nhìn lên. Nó không nghe nhầm đấy chứ? Ba vừa nói gì thế. Không giám tin vào tai mình, nó quay qua nhìn ba, ánh mắt nó như muốn xác nhận lại một lần nữa điều nó vừa nghe thấy.

Hai chị em nhà Khương Vĩ đang cãi nhau cũng phải dừng lại nhìn. Họ thật sự không hiểu nổi là họ nghe nhầm hay ba nói nhầm.

-Sao thế, không muốn qua ngủ cùng ba sao?

Ông Lý hỏi lại nó như rò xét. Nó không trả lời, cúi gầm mặt xuống. Nó không biết lúc này nó đang thực sự cảm thấy gì. Buồn? Vui? Hạnh phúc. Quả thật nếu lúc này không có ai ở đây chắc nó đã oà khóc. Phải rồi, từ khi nó nhận biết được đến nay đây là lần đầu tiên ông yêu cầu nó như vậy. Nó sợ lắm. Sợ gì thì nó cũng không rõ nữa. Sợ ông, hay sợ đây chỉ là một giấc mơ. Người ta thường nói hạnh phúc thật mong manh mà...

-Con...con...con...

Thấy nó bối rối, anh hai lên tiếng. Giọng anh vui ra trò.

-Thôi, mấy khi ba có yêu cầu vậy anh nhường Bi cho sang ngủ cùng ba đấy.

Khả Chi thấy quá bất ngờ trước thái độ này, nhưng cũng như em trai mình, cô hiểu được lúc này lên làm gì.

-Thôi được rồi, vậy con nhường nó cho ba vậy, nhưng hôm sau ba phải trả lại cho con đấy.

Gia đình ông Trần thấy như vậy cũng cười hùa theo.

-Trời, mọi người làm như cháu tôi là món hàng hoá ưa dùng hay sao vậy, đổi qua đổi lại.

Nó không nói gì, cúi mặt ăn. Lúc này nó cũng không biết phải trả lời ra sao nữa. Hình như cũng hiểu được nó đang nghĩ gì nên không ai trong nhà lúc này muốn nhắc đến chuyện ấy nữa. Mọi người nhanh chóng bàn sang chuyện khác, mặc cho nó đắm chìm trong những suy nghĩ miên man. Thoáng bối rối, nó ngẩng đầu lên nhìn về phía ba ngồi, bất gặp ánh mắt ông đang nhìn nó, nó vội cụp mắt xuống, tập chung nhìn vào bát cơm như muốn thôi miên từng hạt gạo.

Đồng hồ đã lúc lắc chạy sang đến con số 11h rồi mà nó hình như vẫn còn muốn xem TV. Thấy vậy bà Lan lên tiếng.

-Bi, đi ngủ đi con, khuya rồi, mai còn đi học chứ.

Nó ngoái đầu lại nhìn bà âu yếm.

-Cám ơn cô, con ngồi một tý nữa thôi ạ.

Nó trả lời bà qua quýt sao cho bà đừng bắt nó đi ngủ vào lúc này. Thật lòng nó mệt lắm rồi nhưng cứ nghĩ đến yêu cầu ở bàn ăn của ba nó lúc tối, nó không biết phải làm gì nữa. Đã mấy lần nó định đi ngủ nhưng trèo lên đến giữa cầu thang, đoạn chia về hai phía dẫn lên các phòng ngủ nó lại không biết lên đi theo hướng nào. đành quay xuống ngồi xem TV vậy.

Tối nay sao mà nó thấy chương trình trên TV hết nhanh thế không biết, thoảng cái đã hết rồi. Cộng cả thời gian nó xem giới thiệu chương trình của hôm sau nữa mới có 11h30 đêm. Tối nay anh hai với chị Khả Chi rủ nhau đi đâu không biết, ăn cơm xong cái là hai ông bà dìu díu nhau đi luôn chẳng ý kiến gì với nó cả. Hành tội nó ngồi nhà không biết làm gì. Một mỗi vì suy nghĩ, nó ngủ gật trên ghế lúc nào không biết.

Bừng tỉnh khi bị ánh sáng rọi thẳng vào mặt. Trở mình, nó đưa tay rụi mắt. Cho đến khi định hình được nó đang ở đâu thì mới giật mình.

Đầu nó đang gối lên tay ba, một tay ba làm gối cho nó, tay còn lại ba đặt nhẹ lên ngực nó như thể ba muốn kiểm tra chắc chắn sự sống của nó. Ba lằm nhằng, ngủ ngon lành. Trông lúc này ba thật hiền, thật khác với những lúc ba thức. Nó nhìn kỹ lại ba mình, tóc ba đã điểm bạc, khuôn mặt vuông vức của ba hình như đã bị bao phủ bởi một lớp các nếp nhăn xếp chồng chéo lên nhau. Ba nhắm nghiền mắt, thở đều đều.

Nó cố nhớ lại những gì đã xảy ra vào đêm qua. Chắc lúc ngủ quên trên ghế, ba đã đưa nó vào đây. Vậy là ba vẫn thương nó. Nó biết điều đó, và nó hạnh phúc vì điều này. Đảo mắt nhìn khắp phòng. Trong nhà mình, nó đã xem qua hầu hết các phòng, chỉ riêng phòng ba là chưa bao giờ dám đặt chân đến. Với nó, phòng của ba như một vùng đất cấm. Căn phòng được sơn toàn một màu hồng ấm áp. Cuối giường có một cái tủ đựng quần áo chiếm hết cả bức tường. Phòng có một cửa sổ nhìn thẳng ra ban công với gió và nắng. Đầu giường ngủ là một khung ảnh, khung ảnh duy nhất trong phòng này. Khung hình của má nó đang tươi cười bên chậu hoa địa lan. Trông má nó thật duyên dáng và xinh đẹp. Thảo nào nó thường thấy ba chăm lo ấy chậu địa lan kỹ càng đến vậy. Hóa ra đây là loài hoa má nó thích.

-Con tỉnh rồi à? Bất ngờ ba nó lên tiếng.

ý kiến về mấy lỗi chính tả . voi qua nen dung tu hoi bi lang lon doi chut nha . Bừng tỉnh khi bị ánh sáng rọi thẳng vào mặt. Trở mình, nó đưa tay rụi mắt. Cho đến khi định hình được nó đang ở đâu thì mới giật mình.

Đầu nó đang gối lên tay ba, một tay ba làm gối cho nó, tay còn lại ba đặt nhẹ lên ngực nó như thể ba muốn kiểm tra chắc chắn sự sống của nó. Ba lằm nhằng, ngủ ngon lành. Trông lúc này ba thật hiền, thật khác với những lúc ba thức. Nó nhìn kỹ lại ba mình, tóc ba đã điểm bạc, khuôn mặt vuông vức của ba hình như đã bị bao phủ bởi một lớp các nếp nhăn xếp chồng chéo lên nhau. Ba nhắm nghiền mắt, thở đều đều.

Nó cố nhớ lại những gì đã xảy ra vào đêm qua. Chắc lúc ngủ quên trên ghế, ba đã đưa nó vào đây. Vậy là ba vẫn thương nó. Nó biết điều đó, và nó hạnh phúc vì điều này. Đảo mắt nhìn khắp phòng. Trong nhà mình, nó đã xem qua hầu hết các phòng, chỉ riêng phòng ba là chưa bao giờ dám đặt chân đến. Với nó, phòng của ba như một vùng đất cấm. Căn phòng được sơn toàn một màu hồng ấm áp. Cuối giường có một cái tủ đựng quần áo chiếm hết cả bức tường. Phòng có một cửa sổ nhìn thẳng ra ban công với gió và nắng. Đầu giường ngủ là một khung ảnh, khung ảnh duy nhất trong phòng này. Khung hình của má nó đang tươi cười bên chậu hoa địa lan. Trông má nó thật duyên dáng và xinh đẹp. Thảo nào nó thường thấy ba chăm lo ấy chậu địa lan kỹ càng đến vậy. Hóa ra đây là loài hoa má nó thích.

-Con tỉnh rồi à? Bất ngờ ba nó lên tiếng.

Bất ngờ nó quay lại nhìn ba. Mím chặt môi, nó cũng không biết nói gì, chỉ lí nhí trả lời.

-Vâng!

Nói xong, nó đưa mắt nhìn đi nơi khác, thật lòng nó không dám nhìn sâu vào đôi mắt của ba nó lúc này, lúc mà ông nhìn nó một cách khác với những lần bình thường. Nó không hiểu và cũng không biết tại sao ông lại thay đổi thái độ một cách lạ lùng như vậy. Với nó đây là điều mà dường như nó mơ ước từ lâu lắm rồi nhưng tại sao khi điều này thành thật nó lại không thể chấp nhận như bình thường?

Như nhận ra điều bối rối nơi nó, ông khẽ dịch tay trên ngực nó, nhìn nó hồi lâu, ông bất ngờ lên tiếng.

-Ba xin lỗi, ba xin lỗi con...

Nó quay lại nhìn ông. Quả thật sau 17 năm trời đây là lần đầu tiên nó nghe thấy ông lên tiếng xin lỗi nó, việc mà lẽ ra ông phải thường xuyên làm mới phải. Nó lặng người, không nói được câu nào, nhìn ông, mắt nó ngấn lệ, sống mũi cay xè, nó gục sâu đầu xuống cánh tay ông. Cảm giác trong nó vỡ oà.

-Ba à, cảm ơn ba đã sinh ra con nhé, cảm ơn ba nhiều...

Nó nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

-Ba à, nếu có kiếp sau, con sẽ không làm con trai ba đâu, con sẽ không làm... Con hứa đấy. Con yêu ba nhiều lắm nhưng con sẽ không làm con ba như kiếp này, con không làm đâu...

Vừa nói, nó vừa đưa tay lên quệt nước mắt. Nó nhìn thẳng vào ông:

-Con đã làm gì sai nào? Con làm gì sai chứ? điều mà con đã sai đó là sinh ra trong nhà mình phải không ba.

Ông thấy nó nấc lên từng hồi, không cầm được lòng mình, ông khóc. Đưa tay mình lên lau nước mắt trên mặt nó.

Không để cho tay ông chạm vào người mình, nó đưa tay gạt tay ông ra.

-Con hứa đấy, nếu có kiếp sau, con sẽ không làm con gái của ba nữa, con sẽ sống thật tốt, sẽ không để ba cho ba có cơ hội ghét con đâu.

Nói xong, nó đứng dậy, lau nước mắt và bước ra cửa. Ông Lý thần thờ, ông không biết, không hiểu được hay là cố tình không biết, không hiểu những gì vừa xảy ra nữa. Ký ức trong ông lại tràn về.

Trước mặt ông lúc này là hình ảnh người phụ nữ đang mang bầu ba tháng. Bà vừa bị xô ngã nhào trên sàn nhà, nước mắt lăn dài trên má.

-Nếu có kiếp sau, tôi sẽ không bao giờ lấy ông làm chồng, không bao giờ...

Những từ đó như soáy sâu vào trong tâm can ông.

Bà Lan quay người định bỏ đi thì gặp cái nhìn ái ngại, ướt đẫm nước mắt của chị hai. Sáng nay cũng như mọi ngày khác, bà thường sang phòng ông chủ, đánh thức ông dậy đi làm, lau dọn phòng và sắp xếp đồ đạc. Vừa bước tới cửa định mở thì bà nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong. Còn chị hai, hôm qua biết là nó ngủ cùng ba thì vui lắm, chị định sáng sớm hôm nay qua phòng ba chung vui thì bất ngờ nghe được câu chuyện của nó và ba trong phòng.

Trên chiếc bà uống caffee nhỏ nhìn ra vườn hoa, xoa tay vào thành cốc caffee, chị hai lên tiếng:

-Cô Lan, thật ra ngày trước đã xảy ra chuyện gì, tại sao ba con lại không ưa Bi đến vậy?

Bất ngờ khi nghe thấy câu hỏi như vậy, bà Lan bối rối:

-Tôi...tôi...tôi..

-Trời, chắc hôm nay mưa quá ta, chị mà cũng đòi dậy sớm uống caffee nữa hả?

Khương Vĩ ở đâu bất ngờ xuất hiện, không thềm để ý đến lời châm chọc của Khương Vĩ, Khả Chi quay lại nhìn bà Lan chờ đợi.

-Đừng nói với tôi là cô không biết nhé.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Khương Vĩ nghiêm chỉnh lại ngay.

-Tôi...Cô hai à, đừng hỏi tôi chuyện đó mà, cô không nên biết thì hơn...

-Cô Lan này, con biết là cô không muốn nhắc đến, nhưng chuyện này quan trọng với con lắm – Chị nó đổi cách xưng hô.

-Chuyện gì vậy chị? Làm gì mà căng thẳng thế?

-Em ngồi yên đi, đừng tham gia vào. Khả Chi gạt phắt đi.

-Làm ơn đi cô...

Cuối cùng bà Lan cũng miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Rồi theo một giọng kể trầm, đượm buồn, bà kể lại câu chuyện của 18 năm về trước.

Trước đây, cũng như bây giờ ông Lý là một thương nhân có tiếng trên thương trường. Do đó ngoài bạn làm ăn ra ông cũng có vô số kẻ thù muốn trừ dập ông. Chúng đã tìm đủ mọi cách để thực hiện âm mưu này, và rồi chúng cũng đã thành công.

Ngày đó, khi mà bà chủ có bầu cậu ba, có một người phụ nữ xinh đẹp đến xin làm thư ký cho ông nhà. Cô ta làm việc rất tốt nên rất được lòng ông chủ, bên cạnh đó lại thường liếc mắt đưa tình hay ngả lời ông bướm, thế rồi, ông chủ cũng siêu lòng. Không biết cô ta làm cách gì nhưng từ khi đó ngày nào về ông chủ cũng thường xuyên gây sự với bà chủ. Vốn tính tình hiền lành, nhu mì, bà chủ thường nhẫn nhịn cho qua chuyện. Rồi một ngày kia ông chủ trở về nhà, người nồng nặc mùi rượu.

-Cô cút khỏi nhà này ngay, đồ mất nết. Thì ra bấy lâu nay tôi đều nuôi ong tay áo hả. Đồ đàn bà hư hỏng.

-Anh nói gì, em không hiểu? Bà chủ nói trong hoang mang, đưa tay bám vào tay ông.

-Hiểu với không hiểu gì? Cúտ khỏi đây ngay.

Nói rồi, ông hất ngược tay, bà ngã ra sàn. Không thềm nhìn, ông ném vào mặt bà một nắm giấy nhàu nát. Đấy đọc đi, đọc xong rồi thì thu gịon quần áo, biến khỏi nhà tôi ngay.

Bà chủ bị xô ngã nhào trên sàn nhà, nước mắt lặn dài trên má. Những tờ giấy nhàu nát bay lơ thơ. Bà nhặt một ờt lên đọc.

-Làm sao chứ? Bà ngẩng lên hỏi ông

-Cô giỏi lắm, sống với tôi mà còn viết thư tình cho giai được hả, thôi cô nên cuốn xéo đi.

-Không phải, không đúng mà...

-CỜn gì mà không với có, cô cúտ ngay đi cho khuất mắt tôi.

Quá uất ức bà nói như hét

-Nếu có kiếp sau, tôi sẽ không bao giờ lấy ông làm chồng, không bao giờ...

Không khí như trùng lại, bà Lan rút vợi chiếc khăn lau những giọt nước mắt đang chảy dài trên đôi gò má. Ngừng một chút bà nói tiếp.

-Ngay sau đó, bà chủ cùng tôi thu gịon đồ đạc chuyển sang nhà một người bạn thân ở nhờ.

-Có phải đó là một bác sỹ phải không ạ?

Bất ngờ Khả Chi chen ngang.

-Dạ đúng rồi, mà sao cô hai biết vậy?

-Vây là cô ta nói đúng. Không trả lời câu hỏi bà Lan, chị lắmm bắmm một mình.

-Chị nói đúng gì ? – Khương Vĩ lên tiếng chen vào khi thấy chị mình lắmm bắmm.

-Không có gì, cô kể tiếp đi.

-Do quá đau khổ mà bà chủ ngày một yếu đi, thế rồi khi chỉ còn ba tháng nữa là đến ngày sinh bất ngờ bà chủ nhận được cuộc điện thoại của ông chủ nói là cậu ba không phải là con ông và ông không muốn giữ lại nó, vì giữ lại cái thai đó sẽ làm gia đình ông xấu hổ. Ông muốn bỏ nó đi, nhưng vì cái thai đã quá lớn nên không bỏ được, vì vậy sau khi bà sinh ông sẽ đem đứa con đó bỏ đi.

Quá đau khổ trước những gì mình nghe được bà chủ dường như muốn chết đi, nhưng vì còn cậu ba nên đành ngậm ngùi gắng sống.

Rồi thì gần đến ngày sinh, khi tôi cùng bà chủ đi dạo. Nhác thấy bóng chiếc xe của ông, bà hoảng loạn vì tưởng ông định bắt đứa con của bà. Bà sợ như muốn ngất đi, rồi khi ông chạy lại phía bà, quá lo sợ bà chạy

trốn ông, bà vừa chạy vừa khóc. Không cần biết chuyện gì, miễn sao là tránh xa ông. miễn sao là cậu ba được an toàn. Và rồi bà bị ô tô đâm..., cũng như cậu ba hôm trước. Vâng đúng vậy.

Bà Lan không kìm được lòng mình, khóc như một đứa trẻ. Anh Khương Vĩ và chị Khả Chi cũng vậy.

-Bác sĩ nói chỉ cứu được một trong hai người, nghe thấy vậy, bà chủ nắm chặt tay bác sỹ, cũng là người bạn thân của bà, yêu cầu phải cứu cho được cậu ba. Rồi thì bà cầm chặt tay tôi nói dù thế nào cũng phải chăm sóc cho cậu ba thật tốt. Bà nhìn tôi như van xin, cho đến bây giờ tôi vẫn không thể quên được ánh mắt ấy.

Không thể chịu đựng được thêm, bà nhào người ôm chặt chị hai, cả hai cùng khóc.

-Thế lúc đó bọn tôi ở đâu ? Anh hai lên tiếng.

Phải một lúc lâu sau bà Lan mới kìm được cảm xúc của mình.

-Lúc đó cô. cậu đang về quê nội chơi.

Rồi bà kể tiếp.

-Lúc bà được bế cô ba trên tay là lúc bà trút hơi thở cuối cùng. Thật khổ cho cậu ba, chưa một lần được bú mẹ...

12. Chương Chap 8 (Full)

Bà bỏ lửng câu nói, rồi giải thích thêm.

-Thật ra thì cô thư ký đó là người của công ty khác cài vào làm gián điệp, Những bức thư bà ông chủ cho là chứng cứ ngoại tình của bà nhà chính là những bức thư của bà viết gửi cho ông. Nhưng rồi nó bị cô ta đánh tráo. Cả chuyện cậu ba không phải con ông cũng là cô ta dựng lên để lừa ông. Khi biết rõ sự tình, ông tìm đến bà để xin lỗi thì lại làm bà tưởng lầm ông muốn bắt cô ba.

Bà Lan nó xong thì khóc như mưa, ướt cả bờ vai chị hai.

-Tôi cũng vì cô ba mà ở lại nhà này, nếu không vợ chồng tôi đã đi khỏi đây. Năm ngoái khi ông nhà tôi mất tôi đã định ra đi rồi, nhưng thấy cậu ba...tôi lại không đành. Bây giờ thấy mọi người yêu thương cô ba như vậy tôi yên tâm rồi.

Nó đứng lặng người, thì ra là vậy, thì ra đúng là vì nó mà má mất. Nó không biết mình đang còn nghĩ gì nữa. Trống rỗng.

Câu chuyện trên đã giúp Khương Vĩ, và cả Khả Chi nữa hiểu ra nhiều điều. Cả hai đã hiểu ra tại sao ba khi phạt nó thường cũng như đang phạt chính bản thân mình, khi thấy nó bị xe đâm tại sao ông lại sợ như vậy. Bây giờ thì hiểu rồi, hiểu cả rồi...

Nó cảm thấy như không thể thở được nữa, mắt nó nhoà đi, không khí xung quanh như bị ai hút hết. Nó lao ra đường, không định hướng được mình phải đi đâu cả, mù mịt.

Mưa!

Trời đổ mưa!

Lại mưa!

Đúng vậy ông trời thật hiểu lòng người. Mỗi khi nó cảm thấy cô đơn, cảm thấy bất hạnh là trời lại mưa. Từng giọt mưa tuôn rơi, hắt vào mặt nó rất như có ai tát.

Kệ, nó cứ lao đi...

Trong khuôn viên của một nghĩa trang âm đạm, có một bóng người đang quần quai đau đớn. Nó không nói được gì, không biết làm gì. Khóc.

-Mẹ.....oiiiiiii...Nó gào lên trong tiếng nấc.

Không có ai xung quanh, không một tiếng trả lời. Chỉ có tiếng mưa rơi tí tách.

Tiếng mưa rơi đều hay tiếng lòng của của chính người mẹ trẻ đã chết cho con mình được sống ? Những giọt mưa như nước mắt của người mẹ đang vỗ về, bao quanh, đang che chở cho nó. Người nó ướt sũng nước. Mắt nó hoa lên vì đau, vì tức ngực. Nó dần mất cảm giác, tê dại.

Trong giấc mơ nó thấy mình là một đứa trẻ 4 tuổi, mặt mũi nhem nhuốc đang chạy theo bóng một người đàn bà. Đứa bé vừa chạy vừa khóc, giọng nó khản đặc lại vì khóc quá nhiều. Bóng người đàn bà cứ xa dần, xa dần. Không nhìn rõ mặt, chỉ thấy nhân ảnh của bà mờ ảo. Bà lướt đi nhẹ nhàng trong làn sương khói lúc ẩn lúc hiện. Nó vừa khóc vừa gọi với theo người đàn bà đó.

Vấp ngã, tay và đầu gối chân nó chảy trụa máu.

Lại đứng dậy, nó chạy tiếp.

-Đừng bỏ con má ơi, đừng bỏ con...

Nó gào lên trong căm lặng. Bất ngờ người đàn bà đứng khựng lại, quay đầu nhìn nó. Giọng bà run run.

-Con ngoan của má, khổ thân con. Má xin lỗi, má phải đi rồi, má không thể ở bên con được, má xin lỗi con nhé.

Nói rồi bà quay người bỏ đi không nhìn lại.

Nó gào lên, giọng lạc hẳn đi.

-Đừng má ơi...Đừng bỏ con...má ơi...

-Khang Vĩ...Khang Vĩ...Tĩnh lại đi Khang Vĩ!

Cầm tay nó, hấn lắc mạnh. Đang ngủ bên cạnh, bất chợt hấn ta thấy Khang Vĩ gào thét âm ỹ, tay chân đập tùm lum, nước mắt dàn rụa.

Như không thể làm sao cho Khang Vĩ tĩnh lại, hấn chỉ còn biết cách giữ chặt lấy tay nó chân nó lại. Lúc này nó đã thôi quấy đạp nhưng mặt nó nhăn rúm lại, đau khổ. Nước mắt trào ra ướt đầm.

Chiều hôm qua, khi mưa đã tạnh hấn được má chỉ định lái xe đưa má đi thăm mộ một người bạn. Thông thường khi ba ở nhà thì việc này ba thường xuyên đảm trách nhưng mấy tuần nay ba đi công tác xa nên nó đành phải tạm thời thế chân.

Mới đầu, khi vừa nghe ý tưởng nó rú lên kinh hãi. Trời thế là mất toi một buổi chiều đẹp của mình nhưng rồi khi nghe thấy má nói là đi thăm mộ của má nó, hấn liền vui vẻ ra mặt. hehehehe...

Ra đến nghĩa trang, một cảm giác ớn lạnh bao trùm cơ thể hấn, nhưng rồi hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Bất ngờ, má đi như chạy, không hiểu chuyện gì đang diễn ra hấn cũng tất tưởi chạy theo má.

Bên trên ngôi mộ có một người đang nằm sõng soài, một tay bị bó bột, tay kia dang rộng như muốn ôm lấy cả ngôi mộ. Quần áo ướt sũng, mặt người đó úp lên cổ, bùn đất bắn đầy lên người. Xem ra người này đã nằm ở đây lâu lắm rồi thì phải. Hình như người này vẫn thở.

Tay run run, bà bác sĩ đưa tay mình lật đầu người con trai lại nhìn. Ngay lập tức bà quỳ sát người xuống, hốt hoảng ôm chặt nó trong lòng, bà luống cuống, nó như quất hấn.

-Tùng Lâm, mau... mau gọi xe cấp cứu, à thôi không cần, đưa má về nhà ngay.

Lúc này hấn đã nhận ra kia là ai nên không cần để bà phải nhắc đến lần thứ hai hấn ta cũng cuống lên như điện giật.

Hình như vẫn không thấy nó thôi co giật, Tùng Lâm thấy lo lắng vô cùng, mồ hôi trên người nó vã ra như tắm, miệng nó lên tục kêu lạnh.

Không biết làm gì hơn cả, má đã vào viện vì có ca cấp cứu từ đêm qua, trong phòng có bao nhiêu chăn đều đem ra đắp hết cho nó cả, vậy mà nó vẫn chưa thấy đỡ lạnh. Bất ngờ hấn chợt nhớ đến một bộ phim đã xem, trong trường hợp như thế này hấn đã biết phải làm gì. Nhưng hơi kỳ, mà thôi kệ...hấn tự nhủ.

Hấn nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc áo ngủ trên người mình ra, chui vào chăn, rồi vòng tay ôm trọn nó vào lòng mình. Đầu nó gục vào ngực Tùng Lâm, tấm ngực trần lạnh toát của nó đang được anh ép sát vào ngực mình. Nồng ấm, anh vòng chặt tay ôm nó vào lòng mình. Thật bất ngờ, nó thôi không còn co giật nữa, nó cũng không còn khóc nữa. Ngủ ngon lành.

Trong lòng hấn bất chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ, thứ cảm giác mà hấn chưa bao giờ có được, một cảm giác mà hấn khó có thể miêu tả được. Hơn cả vui sướng, một thứ cảm giác thật kỳ lạ. Rồi thì mùi hương nhẹ nhàng trên người nó cũng đưa hấn dần vào giấc ngủ. Sâu lắng, bình yên.

Bình minh dâng lên trong nhạc điệu du dương vốn có của nó. Suốt đêm hôm qua không ai trong gia đình nó ngủ ngon. Tứ sáng đến chiều cả nhà có bao nhiêu người huy động hết để đi tìm nó nhưng không một ai thấy nó ở đâu. Một mối, lo lắng. Cho đến tận gần tối sau khi nhận được điện thoại từ bà bác sĩ già lúc đó mọi người mới yên tâm. Đôi mắt Khả Chi lơ đãng, mệt mỏi. Không biết chị mệt mỏi vì mong chờ nó hay chính những thông tin được giấu kín kia đã làm chị thấy mệt ?

Khương Vĩ đêm qua không ngủ được, những gì anh nghe được từ bà Lan, những gì anh đã đối xử với nó từ trước đây, những gì anh đã làm...Tất cả giờ đây cứ quay cuồng lượn vòng tròn trong đầu anh. Nó đang hành hạ anh, đè nặng lên trái tim anh.

Trời chưa sáng rõ mặt người anh đã lồm cồm bò dậy, thay quần áo rồi bước xuống phòng khách.

Trên chiếc ghế sofa, Khả Chi đã ngồi ở đó từ bao giờ, chị đang nhìn chằm chằm ra cửa như chờ đợi một điều gì đó. Không nói gì, Khương Vĩ lặng lẽ ngồi xuống cạnh chị.

-Em không ngủ được à ?

-Cũng như chị thôi, em không ngủ được, quả thật chuyện hôm qua nghe được khiến em không thể nào ngủ yên thân. Không biết Khang Vĩ bây giờ thế nào rồi, nó lại sốt thì phải, mà thằng bé này lạ thật, gặp chuyện gì không vui là lại sốt.

Khương Vĩ nói bằng giọng buồn buồn, anh đang hỏi Khả Chi hay đang nói với chính bản thân mình?

Nó tỉnh lại khi nghe thấy tiếng bước chân, một bàn tay ấm áp đặt trên trán mình nhẹ nhàng, mở mắt, nó nhìn khắp căn phòng. Lạ nhưng quen.

-Cậu tỉnh rồi à? Suốt đêm qua cậu làm tôi lo quá đấy.

Tiếng Tùng Lâm vang lên.

-Sao tớ lại ở đây?

Tùng Lâm nhìn nó, cười ấm áp. Những tia nắng vàng ngoài cửa chiếu rọi phía sau lưng cậu khiến cho Tùng Lâm hiện lên như một thiên thần. Thấy nó có ý định ngồi dậy, cậu bước đến bên nó đáng người khoẻ khoắn, cậu cúi người đỡ nó ngồi dậy.

-Chiều qua cậu bị ngã nên tớ đưa cậu về đây, mà cậu làm gì mà để ỉnh ra nông nổi vậy? Cậu không được khoẻ, phải biết tự lo cho bản thân mình chứ.

Nó dần mặt ra, lời nói hôm qua của bà Lan lại tràn về đầy trong tâm trí nó. Không biết nói thế nào, cũng không muốn nhắc đến chuyện này nữa, như vậy là quá đủ cho nó rồi. Quá đủ rồi.

Bất chợt nó quay lại hỏi Tùng Lâm .

-Tùng Lâm, hôm nay cậu đừng đi học được không, cậu đưa tớ đến một nơi, được không Tùng Lâm ?

Bất ngờ trước lời đề nghị của nó, Tùng Lâm hơi bối rối nhưng cũng nhanh chóng gật đầu.

-Được rồi, muốn đi đâu thì đi, nhưng phải ăn chút gì đã, nhìn cậu như vừa ở địa ngục chui lên ấy.

Nó cười hiền lành, nhưng lại như có sức mạnh lạ kỳ. Tùng Lâm cảm tưởng như nụ cười ấy làm bừng sáng lên cả căn phòng. Bước đến sát bên nó, hắn ta bê theo một bát cháo nhỏ.

-Cô ăn đi – nói rồi, cậu đưa bát cháo cho nó, chợt cậu phì cười vì hành động ngớ ngẩn của mình, một tay nó bị thương, tay còn lại bưng bát cháo, không biết nó lấy tay nào ăn.

Cậu cầm lại bát cháo nóng.

-Để tớ giúp cho – nói rồi, cậu xúc từng thìa cháo, đưa lên miệng mình thổi cho nguội. Nhìn nó cậu phì cười.

-Yên tâm đi, tớ không ăn mất đâu ông tướng ạ?

Nghe Tùng Lâm nói vậy nó khẽ cười, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Một tình cảm ấm áp lạ thường, thứ cảm giác mà nó chưa bao giờ có được.

6h sáng khi mà người làm trong nhà còn chưa thức dậy, cánh cổng của một ngôi biệt thự đã mở rộng. Một chiếc xe đen lao nhanh đi trong sương sớm.

-Chị à, gặp Bi bây giờ biết nói gì đây? Em không biết được là mình nên nói gì với nó nữa.

Khương Vi lên tiếng phá tan không khí im lặng trong xe.

-Để nó ở lại nhà cô ấy, chị nghĩ đó là cách tốt nhất cho nó bây giờ.

-Két.....tt.....tttttt tiếng phanh xe kéo dài trên mặt đường, bất ngờ chiếc xe dừng khựng lại.

-Chị nói gì lạ thế, chị có vấn đề gì không vậy? Tại sao lại để nó ở lại đó chứ?

Khương Vi giật nảy người khi nghe thấy chị mình nói như vậy. Anh bất ngờ phanh nhanh xe lại khiến cho Khả Chi theo quán tính lao về phía trước.

-Khương Vi, chị nghĩ kĩ rồi, đây là cách tốt nhất cho Bi. Em cũng nghe rồi đấy, qua câu chuyện bà Lan kể thì chị biết rõ là bà bác sĩ đó thực lòng yêu thương và quan tâm đến nó, chị tin cô ấy sẽ không làm gì khiến nó bị tổn thương đâu!

Ngủ lấy hơi một chút rồi Khả Chi tiếp tục.

-Như chị đã nói với em đấy, cô ấy muốn chăm sóc cho Bi, mà chị nghĩ lúc này Bi ở nhà cô ấy là tốt nhất, dù sao cô ấy cũng là bác sĩ, hơn nữa chuyện nó nghe được thật là kinh khủng, em nghĩ nó thật sự muốn quay về nhà mình sao?

-Nhưng...nhưng...nhưng em nhớ nó, em không muốn nó xa em.. Khương Vi bật khóc.

-Khương Vi à, chị cũng như em thôi, cũng yêu thương Bi cũng như em yêu thương Bi, thậm chí chị còn yêu thương nó hơn cả bản thân chị nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác cả. Tạm thời là trong gian đoạn này. Chị không biết mình làm vậy là có đúng không, nhưng nó cần có thời gian để chấp nhận chuyện này, chúng ta cũng vậy, chúng ta cũng cần có thời gian để chuẩn bị cho những gì sắp diễn ra...

Khả Chi nói xong thì nước mắt cũng đã chảy ướt cả hai bên má. Buồn! Chiếc xe chậm chậm quay đầu.

Sáng nay, sau khi ăn sáng xong, mặc dù người còn sốt nhưng nó vẫn cứ nằng nặc đòi Tùng Lâm đưa đi. Ngồi trong xe nó mệt mỏi thấy rõ, người như không còn sức sống, toàn thân mềm nhũn, nó thở khó nhọc nhưng đôi mắt thì rõ ràng đang rất háo hức.

-Cậu muốn đi đến đó làm gì?

Tùng Lâm hỏi nó.

-Tớ muốn tìm một vật, à không phải nói là một cây hoa mới đúng chứ.

-Trời! Tùng Lâm ngạc nhiên như muốn hét to- Cậu không biết là cậu đang bị bệnh hay sao hả, muốn làm gì thì cũng phải lo cho bản thân mình trước chứ. Tìm thì lúc nào tìm mà trả được, hơn nữa hoa thì thiếu gì...

Hắn nói một tràng dài, đến khi cảm thấy hơi lạ mới kịp nhìn lại xem nó đang làm gì. Nó gục đầu về phía trước, thở khó khăn. Đôi bàn tay gầy gò bám chặt lấy ngực áo. Nhanh chóng, Tùng Lâm phanh xe lại.

-Sao thế KHANG VĨ? Cậu cảm thấy không ổn sao? Hay mình quay về nhé.

TÙNG LÂM lo lắng hỏi dồn.

-Không sao đâu TÙNG LÂM, tớ muốn đi. Tớ biết tớ làm phiền cậu nhiều, tớ xin lỗi. Cậu giúp tớ lần này nữa thôi nhé, được không?

Mắt nó nhìn trông thật buồn, khuôn mặt thiên thần của nó đang nhìn hẩn như năn nỉ.

-Đừng nói vậy, tớ không có ý đó đâu, tại tớ thấy cậu quá mệt mỏi nên mới như vậy. Tớ chỉ quan tâm tới cậu thôi. Đừng hiểu nhầm nhé.

TÙNG LÂM nói như thanh minh. Nói xong hẩn nhìn lại nó một lần rất lâu, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo đó rồi cho xe lao nhanh trên xa lộ.

Reeeeeng...reeeeeeng...Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Giật mình, ông Lý làm đổ tách caffee lên mặt bàn.

-Để tôi nghe, bà Lan.

Thấy bà Lan định chạy lại nghe máy, ông Lý nhanh chóng lên tiếng ngăn lại. Hình như ông cảm thấy có điều bất ổn.

Đầu dây bên kia, giọng một người con gái.

-Xin lỗi, làm ơn cho tôi gặp anh KHUÔNG VĨ ạ. Tôi gọi từ bệnh viện Bạch Mai.

-Xin lỗi cô, KHUÔNG VĨ ra ngoài chưa về, tôi là ba nó, nếu có gì cần cô cứ nhắn lại tôi sẽ chuyển lời.

-Dạ, vậy bác làm ơn nhắn anh KHUÔNG VĨ đến ngay bệnh viện làm xét nghiệm lại ạ.

Nghe thấy vậy ông Lý không khỏi bàng hoàng.

-Có chuyện gì không cô? Sao lại phải xét nghiệm lại ạ?

-Dạ chúng tôi nghi anh nhà có biểu hiện của triệu chứng hở van tim nên cần anh nhà quay lại bệnh viện để kiểm tra lại ạ, phiền ông...

Nghe đến đây, ông Lý như không còn thấy gì nữa, đầu óc ông quay cuồng, toàn thân ông tê dại. Ông quên cả phép lịch sự hạ ổng nghe xuống mà không chào khách. Thế giới như đang sụp đổ trước mặt ông. Ông cảm thấy mình không thể đứng được nữa, ông khụy xuống, đau đớn.

-KHANG VĨ này, tớ gọi cậu là Bi được không.

13. Chương Chap 9 (Full)

TÙNG LÂM bất ngờ lên tiếng khi cả hai ra tới bờ biển. Không hiểu sao hẩn ta muốn thay đổi cách xưng hô. Hẩn cảm thấy thích khi gọi nó bằng cái tên ngộ ngộ này. Hình như khi gọi nó như vậy hẩn cảm thấy gần gũi thân mật hơn thì phải.

-Nếu cậu thích thì cứ gọi, nhưng sao cậu biết biệt danh của tớ vậy?

Hẩn không ngờ được là nó lại chấp nhận để mình gọi như vậy, và hẩn chợt nhận ra rằng khi nó được gọi bằng cái tên Bi thì nó thật dễ thương.

-Quên rồi hả, hôm tớ đến nhà cậu chị cậu vô tình gọi cậu bằng cái tên đó. Tớ biết được, thế thôi. Mà Bi này- hẩn đổi cách xưng hô luôn- cậu định tìm thứ gì ở đây?

KHANG VĨ nhìn nó mỉm cười.

-Tớ muốn đem những bông hoa địa lan kia về trồng bên mộ má tớ.

Vừa nói nó vừa chỉ lên những bông địa lan đang rung rinh trong nắng.

-Trời, cậu định leo lên đấy để lấy những bụi hoa đó sao? Cậu có biết trên đó nguy hiểm thế nào không mà định leo lên. Cậu nhìn kĩ đi. mỏm núi đó ăn; thẳng ra biển, trên đó gió to lắm...

Thấy TÙNG LÂM nói một hồi, nó không nói gì chỉ nhìn bạn mỉm cười. Trước thái độ e dè nhưng kiên quyết của hắn, nó khẽ chạm tay lên vai TÙNG LÂM như muốn trấn an.

-Không sao đâu TÙNG LÂM, tớ biết tớ có thể làm được mà.

-Cậu định làm gì, cậu đang ốm mà?

Tùng Lâm nói như hét lên.

Không nói gì, nó lặng lẽ bước lại mỏm đá. Nó chèo lên.

-KHANG VĨ, để tớ giúp cậu. Để tớ lên đó cho.

Không khỏi bất ngờ, nó nhìn TÙNG LÂM bằng một ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa do dự nhưng trân thành cảm ơn.

-Trên đó khó trèo lắm, lại gió nữa, cậu không cần phải...

-Chỉ cần cậu được sống vui vẻ và hạnh phúc thì làm gì tớ cũng làm được.

Chưa để KHANG VĨ nói hết câu, TÙNG LÂM đã trả lời. Rồi nhanh chóng bám tay leo lên.

-Yên tâm đi, tớ đây đai đen Karate đấy, quay lại TÙNG LÂM nó với nó như thể trấn an, rồi thoát cái đã đu người lên không.

You are here: Home / Chương truyện / Nếu có kiếp sau con sẽ không làm con của ba – Chương 9

TÙNG LÂM bất ngờ lên tiếng khi cả hai ra tới bờ biển. Không hiểu sao hắn ta muốn thay đổi cách xưng hô. Hắn cảm thấy thích khi gọi nó bằng cái tên ngộ ngộ này. Hình như khi gọi nó như vậy hắn cảm thấy gần gũi thân mật hơn thì phải.

-Nếu cậu thích thì cứ gọi, nhưng sao cậu biết biệt danh của tớ vậy?

Hắn không ngờ được là nó lại chấp nhận để mình gọi như vậy, và hắn chợt nhận ra rằng khi nó được gọi bằng cái tên Bi thì nó thật dễ thương.

-Quên rồi hả, hôm tớ đến nhà cậu chị cậu vô tình gọi cậu bằng cái tên đó. Tớ biết được, thế thôi. Mà Bi này- hắn đổi cách xưng hô luôn- cậu định tìm thứ gì ở đây?

KHANG VĨ nhìn nó mỉm cười.

-Tớ muốn đem những bông hoa địa lan kia về trồng bên mộ má tớ.

Vừa nói nó vừa chỉ lên những bông địa lan đang rung rinh trong nắng.

-Trời, cậu định leo lên đấy để lấy những bụi hoa đó sao? Cậu có biết trên đó nguy hiểm thế nào không mà định leo lên. Cậu nhìn kĩ đi. mỏm núi đó ăn; thẳng ra biển, trên đó gió to lắm...

Thấy TÙNG LÂM nói một hồi, nó không nói gì chỉ nhìn bạn mỉm cười. Trước thái độ e dè nhưng kiên quyết của hắn, nó khẽ chạm tay lên vai TÙNG LÂM như muốn trấn an.

-Không sao đâu TÙNG LÂM, tớ biết tớ có thể làm được mà.

-Cậu định làm gì, cậu đang ốm mà?

Tùng Lâm nói như hét lên.

Không nói gì, nó lặng lẽ bước lại mỏm đá. Nó chèo lên.

-KHANG VĨ, để tớ giúp cậu. Để tớ lên đó cho.

Không khỏi bất ngờ, nó nhìn TÙNG LÂM bằng một ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa do dự nhưng trân thành cảm ơn.

-Trên đó khó trèo lắm, lại gió nữa, cậu không cần phải...

-Chỉ cần cậu được sống vui vẻ và hạnh phúc thì làm gì tớ cũng làm được.

Chưa để KHANG VĨ nói hết câu, TÙNG LÂM đã trả lời. Rồi nhanh chóng bám tay leo lên.

-Yên tâm đi, tớ đây đợi đến Karate đấy, quay lại TÙNG LÂM nó với nó như thể trấn an, rồi thoát cái đã đu người lên không.

=

Nó đứng chết chân tại chỗ. Từ trước đến giờ chưa một ai nói với nó như vậy, chưa một ai. Từ nhỏ tới lớn, nó luôn phải sống trong sợ hãi, trong đòn roi. Người mà quan tâm thương yêu nó nhất cũng chỉ là vợ chồng bà Lan, hay chị hai. Nhưng tất cả đối với nó chỉ là tình thương, ngoài ra không gì cả. Hạnh phúc ư, đó là điều quá xa vời với nó. Thế mà nó vừa nghe thấy gì đây, một người nói chỉ cần nó vui vẻ, hạnh phúc là người đó vui sao? Nó nghe nhầm không vậy? Không phải nó nghe nhầm, đúng mà, đúng vậy...

Nước mắt nó lăn dài trên má, nó khóc từ bao giờ chính nó cũng không nhận ra. Khóc vì hạnh phúc ư? Hay vì một điều gì khác?

-Sao thế KHANG VĨ, cậu đau ở đâu hả, cậu đau ở đâu, nói tớ xem?

Mãi nghĩ ngợi lung tung, TÙNG LÂM đã đem được xuống loài hoa mà nó thích.

Thấy nó nước đang khóc, hấn lo lắng hỏi.

-Không sao đâu, tớ bị bụi vào mắt, không đau đâu.

Nó bối rối trả lời.

-Trời ông tướng làm tôi lo quá, hoa của ông tướng đây.

Nó cầm loài hoa mà má nó yêu thích trên tay, đẹp dịu dàng.

-Cậu trông thật dễ thương, nếu cậu là con gái chắc chắn tớ sẽ yêu cậu.

Thấy KHANG VĨ đứng gần người nhìn những bông hoa trên tay, bất chợt TÙNG LÂM bật nói. Ánh sáng dịu dàng của biển bao phủ lấy thân thể nó khiến nó trông như một thiên thần nhỏ, khuôn mặt sáng bừng hạnh phúc. Nó cười nhẹ nhàng như ai đó bất ngờ khởi động dàn ánh sáng, bừng sáng cả một khoảng trời.

Thế dù tớ không có mẹ cậu cũng

Ánh mắt nó nhìn thẳng vào TÙNG LÂM, chờ đợi. Nó cũng không hiểu sao lại trả lời như vậy, nó thật lòng không hiểu được lý trí nó bảo đừng nói, nhưng con tim nó bảo nó muốn thế.

-KHANG VĨ, cậu...cậu...cậu vẫn đáng yêu như vậy dù không có mẹ nhưng mà...Nhưng...tớ...tớ...

Bất ngờ điện thoại của hấn reo vang, bài hát quen thuộc, from sarah with love.

-Alô, vâng...vâng...

Quay lại nói nhanh với nó.

-Mình về thôi, ba cậu có chuyện.

Nó ngồi trong chiếc xe đắt tiền, nghe lòng mình đang quặn quại đau như chính con đường vòng vèo đưa nó trở về thành phố. Lúc này đây nó đang rối bời với một đống câu hỏi lớn vồn trong đầu. “Ba sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với ba vậy...?” Cứ thế, hàng trăm câu hỏi đang ra sức tấn công nó. Đau đầu quá.

Thấy nó như vậy, Tùng Lâm hiểu ý.

-Cậu yên tâm đi, không sao đâu, tin tớ đi.

Nó quay qua nhìn Tùng Lâm, không hiểu sao lúc này nó thấy ảm áp lạ kỳ, nó tự hỏi mình có thể tin vào con người được không? Và cũng tự trả lời là được!

-Cám ơn, nó nhìn Tùng Lâm nói.

Tùng Lâm quay sang nhìn nó, cười ảm áp.

Vừa đến cửa phòng cấp cứu, nó đã thấy chị hai và gia đình ông Trần ở đó.

-Ba sao vậy chị? Nó hồi đòn khi thấy chị.

-Chị cũng không biết nữa, bác sĩ đang cấp cứu.

Chị nhìn nó buồn bã, đôi mắt trũng sâu, mệt mỏi.

-Em không sao chứ, em làm chị lo quá. Đừng như vậy nữa nhé, được không em?

Chị nhìn nó, nước mắt trực chảy ra, ôm nó vào lòng chị nói thì thầm như đang nói với chính bản thân mình.

-Em xin lỗi chị, em sai rồi ạ.

Nó ngẩng lên nhìn chị, lúc này trông chị như không còn sức sống nữa, gầy gò, siêu vẹo. Nó muốn ôm chị thật chặt trong vòng tay mình, muốn ôm thật lâu nhưng như nhận ra sự khác lạ, nó hỏi Khả Chi.

-Anh hai đâu chị? Sao em không thấy ạ?

Không thể chịu đựng thêm được nữa, Khả Chi bật khóc nức nở, cô không biết phải nói thế nào, cũng không biết phải nói làm sao. Những gì đang diễn ra khiến cô không thể nào chịu nổi. Cô muốn đổ xuống rồi, không thể gượng được nữa. Những gì đang xảy ra như một cơn ác mộng đối với cô, qua kinh hãi, quá tàn nhẫn.

-Con đừng hỏi nữa, để chút nữa về nhà cô kể con nghe nhé.

Bà Trần lên tiếng đỡ lời cho chị hai. Nó như càng thắc mắc, chuyện gì vậy, chuyện gì mà lại khiến mọi người gục ngã hết thế này? Nó như người mộng du, không suy nghĩ được gì, không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

-Khang Vĩ à, con về nhà nghỉ ngơi đi, trông con mệt mỏi quá. Mà cả ngày hôm qua con đi đâu mà không về nhà vậy, cả nhà lo cho con lắm.

Bà Trần nhìn dáng vẻ của nó, ái ngại lên tiếng.

-Cám ơn cô, con đợi chút nữa ạ.

Nó mệt mỏi đưa mắt nhìn bà, lòng đầy cảm ơn vì sự lo lắng.

Bất chợt bàn tay ai đó kéo vai nó lùi đi, bước nhanh trên hành lang của phòng chờ bệnh viện. Nó không kịp phản ứng, mất đà ngã nhào về phía trước. Bàn tay đó vội đỡ lấy nó.

-Cậu làm gì vậy Tiểu Long? Buông tớ ra đi.

Nó nói như muốn nổi cáu.

Không để nó nói hết câu, Tiểu Long quay lại nhìn nó như muốn điên lên, khuôn mặt điển trai của cậu ta đang đỏ dần lên vì tức giận. Tiểu Long nhắm mắt lại một giây như muốn để nó thở lấy lại thăng bằng, bất ngờ cậu ta một tay vòng qua cổ nó, một tay đỡ chân bẻ đi trước cái nhìn ngạc nhiên của mọi người. Nó bất ngờ bị mất đà đưa hai tay túm chặt lấy vai cậu ta, ứ ứ không nói lên được lời.

Chiếc xe sang trọng đỗ nhanh trước cổng nhà, không nói không rằng cậu ta lôi nó đi xênh xệch.

-Làm gì vậy, cậu bỏ tôi ra đi, tôi đau.

-Đau à! Tiểu Long hét lên – cậu cũng biết đau vậy cậu có nghĩ tôi cũng đau không. Cả đêm qua tôi đi tìm cậu, cậu là cái thứ gì chứ, thứ gì mà khiến tôi phải như vậy chứ. Cậu đau hả, tôi còn đau gấp nhiều lần cậu, cậu biết không hả? Hả? hả?

Nói xong, cậu ta thở hồng hộc, mồ hôi lấm tấm trên trán, ướt cả hai vạt áo trước ngực khiến cho vạt áo bám sát vào thân thể cậu ta, trông cậu ta lúc này giống hệt như một đũng sỹ vừa lâm trận, khô ngò, oai hùng.

-Cậu...cậu...cậu...tôi...tôi..

Nó ấp úng, không nói được lên câu, nó không hiểu vừa nghe được gì nữa, bất ngờ, bối rối.

-Tôi xin lỗi, tại tôi không biết...tôi...mà cậu...à...tôi

Bất ngờ Tiểu Long xoay người lại, bằng một động tác nhanh nhẹn cậu kéo nó lại phía mình, đặt lên đôi môi mềm mại quyến rũ đó một nụ hôn., tưởng chừng như vô tận. Cậu tham lam lướt nhẹ bờ môi mình lên đôi môi thiên thần đó. Cậu xoay người ép chặt thân thể nó vào thân thể cậu, cậu quay cuồng, điên dại.

Nó đứng im, cứng người. Đôi mắt mở to kinh hãi. Nó không kịp có phản ứng gì, toàn thân cứng đờ ra, nó nhìn Tiểu Long chân chân, khuôn mặt đỏ thật gần, nó cảm nhận thấy hơi thở gấp gáp của cậu, hơi thở chiếm hữu đó khiến nó không thể thả ra, con tim cậu cũng vậy, tim cậu đang nhảy múa, nó nghe rõ cả từng tiếng đập. từng hồi, từng hồi. Cho đến khi nó cảm nhận được sự ướt át đang lan dần trên má mình thì cũng là lúc nó nhận ra những gì đang diễn ra.

Đẩy mạnh Tiểu Long ra bằng tất cả sức của mình, nó quay qua nhìn cậu bằng cái nhìn khó hiểu, oán trách. Có lẽ suốt đời cậu không bao giờ quên được cái nhìn đó.

-Cậu làm gì vậy? Cậu...? Cậu...?

-Xin lỗi, tại tôi không kiềm chế được bản thân, mà cũng tại cậu cơ, cậu trông thật đáng yêu, y như một thiên thần. Cậu đừng giận nhé, tôi không có ý gì đâu, xin lỗi cậu.

Nó xong, Tiểu Long đi thẳng vào phòng mình, để lại nó một mình với một mớ cảm xúc hỗn độn. Nó thả mình xuống ghế, đầu óc không còn nghĩ được gì, mệt mỏi.

Nó ngồi đó như một pho tượng tuyệt đẹp, đầu ngửa ra sau, thân thể dựa hẳn vào thành ghế sofa. TRông nó lúc này như một thiên thần đang ngủ, mái tóc cắt gọn bồng xoà xuống khuôn mặt, gió ngoài vườn thổi vào khiến cho những sợi tóc đó bay nhẹ, bồng bênh như mây. Hồi lâu, nó nhấc người đứng dậy. Không còn nghĩ được gì nữa, nó quay số gọi cho hắn. quả thật lúc này nó chỉ muốn nghe thấy giọng nói của ai kia, giọng nói đã đem lại cho nó sự tin cậy ấm áp.

-Alô, ai đang gọi vào số máy của Tùng Lâm đó ạ?

Bất ngờ giọng một người con gái bắt máy, như không tin vào tai mình, tưởng nhầm máy, nó nhìn lại màn hình.

Không thấy đầu dây bên kia trả lời, người nghe tiếp tục lên tiếng.

-Alo, xin lỗi, tôi có thể giúp gì cho bạn không?

-Tôi muốn gặp Tùng Lâm, làm ơn.

Nó nói giọng lạc đi. Lúc này đây nó linh cảm thấy điều gì đó rất mong lung đang diễn ra.

-Xin lỗi bạn, Tùng Lâm đang tắm, tôi là bạn gái của anh ấy, có vấn đề gì cậu nhắn lại tôi sẽ chuyển lời ạ?

Nó buông tay, mặc cho đầu dây bên kia đang nói. Tâm hồn nó trống trải, cảm giác hụt hẫng lan toả đến từng tế bào trên da thịt nó. Gục đầu xuống bàn, đôi mắt nó đỏ ngầu vì đau khổ. Tê dại.

-Ai vừa gọi điện thế Ann? Tùng Lâm hỏi khi vừa bước ra từ phòng tắm.

-Không rõ, hình như bạn anh thì phải, người ta không nói tên.

Nghe giải thích, Tùng Lâm cười nhẹ nhàn nhàn rồi cho qua.

-Em tắm rửa đi, ăn tối xong, anh đưa em đi chơi nhé, lâu rồi mới về nước phải đi cho đỡ nhớ quê hương chứ, phải không ?

-Thôi đi anh, em chỉ nhớ anh thôi, trông anh càng ngày càng đẹp trai, cho em ôm anh một cái nào.

Cô gái dang rộng hai tay, ôm chặt lấy người con trai mình hằng nhớ nhung. Cô ép chặt ngực mình vào ngực anh, kê cằm lên vai anh, ôm chặt lấy anh như sợ anh bay mất. Cô thật đẹp, đôi mắt bồ câu trong veo như mặt hồ yên ả, đôi má đầy đặn với cái sống mũi cao, thẳng. Mái tóc làm hơi xoắn khiến cô toát lên một vẻ kiêu sa, đài các. Với dáng người thon thả, mảnh khảnh, cô đã làm say lòng không biết bao nhiêu chàng trai. Nhưng với cô, chỉ có một người, duy nhất một người làm con tim cô rung động. Cô yêu anh với cả trái tim trinh nguyên của mình. Với cả tấm lòng mình, yêu anh hơn yêu chính bản thân cô.

Khang Vĩ thần thờ như vừa bị ai đó lấy đi vật quý giá nhất của mình, nó nhắm chặt mắt, một tay đặt lên ngực như để giữ yên con tim mình. Nó cảm thấy khó thở, cảm thấy nóng bức. Như một con thú bị thương, nó tìm đường lẩn trốn mọi thứ, chốn chạy. Nhưng dù chạy đâu đi nữa nó cũng không thoát khỏi bản thân mình.

Trời đổ mưa như trút nước.

Bể bơi, nước lạnh như nước đá. Khang Vĩ lao người trong nước như con thiêu thân đang lao mình vào lửa.- Gì chứ, bạn gái à, thế cậu ta... mà không đúng, cậu ta có nói là... cậu ta có... mình thật ngốc, cậu ta là ai chứ...cậu ta...???

Một vòng. Hai vòng. Nhiều vòng...

Nước tràn vào mắt, miệng, tràn vào tai khiến cho nó ho sặc sụa. Kệ nó cứ bơi, cứ sải đôi cánh bị thương đó ra mà vẫy vùng. Nó mệt lắm, kệ, bơi tiếp. Nó như muốn hoà tan mình vào trong nước, không cần biết phải làm sao, không cần biết chuyện gì. Nó bị chuột rút thì phải, cho đến khi nó kịp nhận ra điều đó thì đã quá muộn. Chối vớ, vùng vẫy. Không gian im lặng đến lạ kỳ. Nó muốn hét lên nhưng bất lực. Không đấu tranh nữa – nó trầm nghĩ – Quá mệt rồi, nó lúc nào cũng thua mà, đấu tranh để làm gì chứ. Kệ đi, buông trôi...

Như có ai đang gọi, nó tỉnh dậy trong căn phòng ấm áp. Khuôn mặt điển trai của anh hai hiện ra, đầy lo lắng.

-Bi, em không sao chứ – nhận thấy nó tỉnh lại anh hai lên tiếng – em làm anh sợ quá đấy nhóc ạ, làm gì cũng phải cẩn thận chứ, trời tối và lạnh vậy mà bày đặt bơi lặn làm gì hả? Cũng may bà Lan đi ra kịp.

Anh nói xong, nhìn nó âu yếm. Bất chợt anh nhẹ nhàng nằm lên người nó, cơ thể anh ép sát, đè nặng lên nó. Anh đưa tay bẹo má rồi đặt lên đó một nụ hôn.

Quá bất ngờ trước hành động khác thường của anh hai, nó lúng túng hỏi anh để không khí loãng ra

14. Chương Chap 10 (full)

-Cô Lan...cô Lan không biết bơi mà, làm sao...Nó hỏi anh nhát gừng.

-Yên tâm đi, bà Lan không sao rồi. Lúc thấy em chìm dần trong bể nwoes, cô Lan la toáng lên rồi lao xuống bể bơi. Buồn cười, cô cũng không biết bơi nên khi túm được em hai người cứ bập bênh trong nước. Em biết không, em sống được là nhờ cô ấy đấy. Nếu cô ấy không giữ chặt đầu em ặt em nổi trên mặt nước thì có lẽ anh đã không cứu được em rồi.

Nghe thấy anh hai nói vậy, nó hỏi dồn.

-Cô ấy không biết bơi, làm sao ...Nó nói trong xót xa.

-Ừ đúng là vậy, cô Lan chìm ngấm trong nước nhưng hai tay vẫn nâng đầu em lên trên...May mà anh ra kịp.

Nó rùng mình, toát mồ hôi lạnh, chút nữa thôi nó đã làm hại người thân yêu của nó.

-Em muốn qua thăm cô...

Chưa để nó nói hết câu, Khương Vĩ đã chặn lại.

-Thôi anh xin, cô ấy nói chỉ cần em khoẻ mạnh là cô ấy vui lắm rồi. Em mà không khoẻ lại thì cô ấy cũng muốn ốm theo đó. Nằm yên đây đi, đừng làm phiền lòng cô ấy nữa ông tướng ạ.

Anh nhìn nó cười âu yếm.

Suy nghĩ mông lung một lúc, quá mệt mỏi, đau khổ, mặc cho sức nặng từ cơ thể anh đang dồn lên mình, nó nhắm nghiền mắt lại ngủ lúc nào không hay.

Thấy nó ngủ yên, Khương Vĩ nhẹ nhàng đứng dậy đẩy cửa phòng đi ra. Anh mệt mỏi thả người xuống ghế. Một chút rượu lúc này có lẽ hợp với anh chăng? Tự hỏi mình rồi anh với tay lấy ra chai John loại blue. Mới

đầu anh rót ra ly, rồi như thấy không đủ, anh cầm cả chai tu ừng ực. Hôm nay, không ai ở nhà cả, ba đang trong viện, chị hai chăm ba nên cũng trong viện luôn. Anh cười. Một điệu cười mỉa mai, nửa miệng.

Tại sao chứ, tại sao cuộc sống lại bất công vậy chứ. Anh không chịu...không tin đâu...

Hơi rượu trong người khiến cho cơ thể anh nóng bừng lên. Phanh hết hàng cúc áo trước ngực, Khương Vĩ để lộ ra bộ ngực căng tròn đầy sức sống, từng thớ cơ, bắp thịt nổi cuện, thành quả của nhiều thời gian tập thể hình. Gió lùa vào sâu trong mình anh, ve vãn thân thể anh rồi cười đùa theo điệu vũ của muôn loài.

Mắt anh đỏ ngầu vì hơi men, loạng choạng bước lên phòng mình. Rồi anh lại có cảm giác sợ căn phòng đó căn phòng của riêng anh. Không hiểu sao nhưng lúc này anh muốn ở bên nó, anh muốn được ôm nó vào lòng mình, ghì chặt lấy thân thể nó, muốn được chạm nhẹ vào người nó. Không chút do dự, anh bước siêu vẹo đến phòng nó, đẩy cửa bước vào.

Khang Vĩ nằm đó, đang yên lành trong giấc ngủ. Mảnh chăn mỏng đắp ngang người không đủ che hết toàn bộ thân thể nó. Phần thân người trên của Khang Vĩ lộ hẳn ra ngoài chăn. Trông nó lúc này đẹp như một pho tượng làm bằng bạch ngọc.

Anh đóng cửa lại. tiện tay bấm trượt cửa. Anh thản nhiên cởi bỏ chiếc áo sơ mi vướng vứu vút xuống sàn nhà, rồi đến chiếc quần jean dặt tiền. Không chút do dự, anh leo lên giường ôm nó ngủ. Khi thân thể anh chạm nhẹ vào thân thể nó, trong anh như có một luồng điện chạy ngang người, một cảm giác mê mê, khó tả. Không kiểm soát nổi bản thân mình, anh đưa tay xoa nhẹ lên ngực nó, rồi anh xoa dần xuống, dần xuống... Bất chợt nó trở mình ho khục khoặc. Mặt nó nhăn rúm lại.

-Đau em anh hai.

Giật mình, Khương Vĩ nhắc chân khỏi người nó. Thì ra trong lúc anh đang dâng trào cảm xúc, không kiểm soát được hành vi, anh đưa chân đè mạnh lên người nó khiến cho nó bị đau.

Nhìn lại nó anh khẽ mỉm cười. Khuôn mặt thanh tú, đẹp rạng ngời của nó bừng sáng khiến cảm giác chiếm hữu trong anh không còn. Không hiểu sao, khi ở bên cạnh nó thì những gì khó khăn, đau khổ của anh cũng tiêu tan theo, anh nhìn nó ngủ mà lòng mình cảm thấy hạnh phúc và yên bình đến lạ. Mỉm cười một mình, anh đưa tay bẹo má nó, cảm thấy thể vẫn chưa đủ, anh ấn mạnh đầu nó vào ngực mình, nắm sát lại, anh vòng tay ôm nó thật chặt. Nó chẳng có ý kiến gì, ngủ ngon lành.

Ngày...tháng...năm.

Hôm nay quả là một ngày hạnh phúc đối với mình, không thể tin được mình lại hành động như thế. Cảm giác lúc đó thật lạ. Không hiểu nhóc nghĩ gì nữa. Mình làm vậy có làm cho nhóc sợ không nhỉ?

Nhưng sao trông nhóc buồn vậy? Tại sao nhóc lại hành động vậy, sao nhóc lại không đẩy mình ra ngay, sao nhóc lại để mình chạm vào người nhóc như vậy? Hay... Mà không, trông nhóc thật đàn ông, nhóc mạnh mẽ, tuấn tú. Nhóc không thể như mình được, không thể...

Gấp quyển nhật ký lại Tiểu Long vẫn chưa hết thắc mắc, trong lòng cậu ta lúc này vẫn đang còn một đồng những câu hỏi ngổn ngang, rối như tơ vò. Cậu vừa như muốn nhóc thừa nhận mình, vừa không muốn. Cậu sợ làm tổn thương nhóc, nhưng cậu cũng muốn biết tình cảm thật lòng của nhóc. Cậu muốn thừa nhận bản thân trước nhóc, nhưng lại sợ bị nhóc khinh giẻ, ghẻ lạnh. Cậu sợ nhiều thứ.

Đang suy nghĩ vu vơ, bỗng cậu nghe thấy tiếng kêu thất thanh của bà Lan. Tưởng chừng như không còn biết gì, mặc cho trời đang mưa, cậu vẫn lao ra.

Nhóc nằm đó, mặt mũi trắng bệch, không còn sức sống. Anh Khương Vĩ đang làm động tác hô hấp cho nhóc.

Buồn...

Lo....

Sợ...

Cậu khẽ thở phào khi thấy nhóc mấp máy môi, nước trong mồm nhóc ứa ra ngoài, ho vì sặc nước. Người cậu như muốn lả đi, lúc này đây hình như máu mới lưu thông lại bình thường trong người cậu.

-Cậu lừa tôi...Tại sao Tùng Lâm, tại sao lại lừa tình cảm của tôi...

Nhóc bất ngờ thẫn thức. Tim cậu như có ai đó bóp chặt, gì vậy? Nhóc vừa nói gì? Cậu không tin vào tai mình hay vì quá đau khổ mà không giám tin đó là sự thật? Không rõ.

Sau mấy câu trách móc, nhóc thả mình lịm dần vào trong giấc ngủ. Cũng may anh Khương Vĩ bận lo cho bà Lan nên không để ý đến mấy câu nói của nhóc. Không hiểu sao nhưng cậu thấy không muốn để anh Khương Vĩ biết về chuyện của nhóc, nhìn thái độ và ánh mắt của anh, cậu như cảm thấy anh đối xử với nhóc có gì đó không ổn. Cậu không lo lắng về vấn đề khác, nhưng thứ tình cảm anh dành cho nhóc khác hẳn với tình cảm anh em trai thông thường. Không rõ ràng lắm nhưng cậu cảm nhận thấy vậy.

Tùng Lâm dẫn Ann đi khắp nơi quanh thủ đô. Lâu lắm rồi Ann mới về nước. Khi hắn đi du học ở Mỹ, hai người đã gặp nhau và hình như hắn có cảm giác thích thích cô gái này. Tuy nhiên lâu dần hắn nhận ra rằng đó không phải là thứ tình cảm mà hắn muốn dành cho người mình yêu. Không phải. Đối với hắn, Ann chỉ như một người em gái. Những cái bắt tay, những cái hôn vô hình chung chỉ có tác dụng biểu cảm như một công cụ xã giao đơn giản. Hắn biết rõ điều đó. Tuy nhiên Ann thì khác, với cô hắn là cả một niềm khát khao, một niềm đam mê cháy bỏng. Cô tôn thờ hắn, yêu thương hắn với cả con tim trinh nguyên của mình, với cô một ngày không được nói chuyện với hắn dài như một thế kỷ. Lần này cô sang đây với mục đích định là cùng hắn đính hôn. Chỉ cần nghĩ đến việc đó thôi, con tim cô cũng đủ để đập loạn nhịp lên hồi rồi, chỉ cần cô nghĩ đến việc gần hắn, đôi má cô đã thẹn hồng vì hạnh phúc.

-Hôm nay đi chơi vui quá, ngày mai anh rảnh, đưa Ann đi chơi tiếp nhé?

Ann lên tiếng sau khi chiếc Vios của hắn đưa cô về đến cổng khách sạn.

Hắn nhìn cô, nở một nụ cười âu yếm.

-Tất nhiên. Thôi em nghỉ ngơi sớm đi, có gì cần thì gọi anh nhé.

Nói xong, hắn đóng cửa xe, cho xe nhập vào dòng người đang hối hả trên đường. Qua gương chiếu hậu hắn vẫn thấy Ann đứng đấy, đang nhìn theo hắn với một vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Thở dài.

Hắn thả người dơi xuống ghế, đưa tay nới lỏng chiếc nơ trên cổ áo, lúc này đây hắn mới có thời gian nhìn lại chiếc điện thoại của mình. Số của nó hiện lên trong danh bạ những cuộc gọi đã nhận. Háo hức hắn bấm số.

Tiếng chuông điện thoại đổ dồn. Vang lên từng hồi theo điệu nhạc của bài From Sarah with love. Đang trong phòng ngồi trông nó, Tiểu Long bất giác giật mình. Nhìn thấy tên Tùng Lâm hiện lên, cậu ta bóp mạnh điện thoại định vứt đi, nhưng rồi lý trí đã thắng, cậu ta bấm phím nghe.

-Bi hử, đang làm gì đấy?

Giọng người con trai khoẻ khoắn, háo hức như đứa trẻ chờ nhận quà.

-Bi chết rồi, nhờ cậu cả đấy.

Cúp máy.

Hắn không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa. Tay run lên, mình mẩy như không còn kiểm soát nổi. Tùng Lâm lao đi trong đêm mặc cho tiếng gọi thất thanh của ông quản gia.

Ga-đa ô tô chưa có người mở, không cần biết, hắn lao ra cổng, chạy như bay đến phía nhà nó.

Chuông điện thoại trong túi quần reo.

-Alô?

-Anh à, Anh đến chỗ em ngay nhé.

Im bặt. Tiếng tút dài....

-Alô...alô...Ann, em còn đó không Ann? Trả lời anh Ann...Alô...Alô...

Dừng lại, nước mắt hắt tràn ra. Suy nghĩ... Hắn chạy theo con đường hướng tới khách sạn, xa dần, xa dần nơi con tim hắn muốn đến.

Nó tỉnh dậy khi những tia nắng đầu tiên bắt đầu chảy dài trên sàn nhà. Chúng nhảy múa, reo đùa trên khuôn mặt khô ngô của nó, chúng lăn nhẹ trên làn da, trên mái tóc, nhẹ nhàng đùa nghịch trên thân thể nó.

Tỉnh dậy trong không khí trong lành của ngày cuối thu mà sao lòng nó buồn náo nê. Nó nằm im, không muốn dậy, không khí mát lạnh lùa vào, chiếm trọn cả căn phòng ngủ. Bất chợt cảm giác sưa cũ lại tràn về trong tâm trí nó.

Từ nhỏ nó đã phải sống trong sự sợ hãi, sự cô đơn. Với nó có một người bạn cùng tâm sự là một điều gì đó vô cùng xa xỉ. Nó luôn thu mình trong một cái vỏ bọc lớn. Với nó bóng tối và sự lạnh lẽo là những người bạn thân từ nhỏ.

Theo thời gian tâm hồn nó cũng dần chai sạn đi, khô cứng đi.

Và rồi, nó đã gặp hắn ta. Một cuộc gặp như duyên nợ.

Lần đầu tiên trong đời mình nó cảm nhận được một sự quan tâm, ấm áp lạ kỳ từ một người con trai không quen biết. Thứ tình cảm đó cứ lớn dần trong nó, chiếm trọn cả tâm trí nó. Thứ tình cảm đó khiến cho nó không thể làm chủ được con tim của mình, khiến cho con tim với những vết thương lòng chưa lành luôn đập loạn nhịp.

Nhưng nó lại chôn chạy.

Đúng vậy, nó không thể đón nhận thứ tình cảm đó hay thật sự nó đang cảm thấy sợ nó? Bản thân nó cũng không thể trả lời được câu hỏi này. Với nó thứ tình cảm nồng ấm này quá xa lạ và dường như không dành cho nó.

Như một con thú đã nhiều lần trúng thương. Nó không giám đối diện với chính bản thân mình, nó sợ bản thân mình làm người khác tổn thương, nó sợ rồi đây nó cũng như ba làm khổ người mà nó thương yêu. Và rồi, còn một nguyên nhân nữa. Nó sợ rằng, sợ rằng thứ tình cảm của nó không được hắn đón nhận, nó sợ bị từ chối, sợ bị coi thường. Nó sợ....

Nhưng rồi theo thời gian, tình cảm trong nó cứ lớn dần lên, lớn dần. Nó như một con ngựa bất kham, không thể giật giây cương. Trong tim nó, ngoài sự vô cảm, ngoài sự thờ ơ, giờ đây còn có cả niềm vui và một chút nhỏ nhoi của hạnh phúc. Mặc dù đã dặn lòng mình rằng đó là điều không thể, nhưng trái tim nó vẫn không nghe lời, cũng như công việc của chính nó từ khi sinh ra là co bóp đưa máu đi nuôi cơ thể, không cần sự chỉ bảo của não bộ. Và rồi trí não nó cũng phải nhượng bộ. Nó thua.

Giờ đây, trong trái tim nó luôn có chỗ ột hình bóng ai đó, một nụ cười của ai đó. Với nó thế là đủ, không cần gì hơn. Đã có người nói, trong cuộc sống chỉ cần có hi vọng là con người ta có thể vượt qua tất cả. Với nó có đúng không? Câu hỏi này chính bản thân nó cũng không trả lời được. Chỉ biết rằng nó cần phải dấu kín thứ tình cảm này, không một ai biết, không thể để ai biết. Thế nhưng càng dấu nó lại càng lộ, càng không thể nó lại càng có thể...

Bất chợt anh hai trở mình, cựa quây. Lúc này đây nó mới để ý đến những gì đang diễn ra xung quanh. Anh hai đang nằm xấp ngủ ngon lành trên giường nó. Trông anh thật đẹp, thân thể nở nang cân đối, anh không mặc áo cũng không mặc quần ngủ. Nó chợt thấy kỳ kỳ.

Anh không đẹp trình nguyên như nó nhưng lại mang một vẻ đẹp bí ẩn mạnh mẽ của người con trai Á Đông. Thân thể anh đang phô bày ra trong nắng, trông lúc này anh đẹp như một vị thần trong thần thoại Hi Lạp. Nước da đậm nét phương đông, cơ bắp nở nang. Anh thở đều đều, yên lành trong giấc ngủ.

Có lẽ anh quá mệt vì chuyện xảy ra đêm hôm qua. Nghĩ vậy nó không đánh thức anh dậy mà nhẹ nhàng lật chăn đứng dậy.

Tưởng chỉ cần nhẹ nhàng là nhắc được chăn ra nên nó túm chăn kéo nhẹ, bất ngờ anh hai trở mình nằm ngửa ra, kéo theo cả chiếc chăn đang đắp khiến cho nó mất đà lao thẳng vào người anh. Người nó nằm vắt

ngang người anh, định thần lại, nó đưa tay sờ xoạng định chống xuống giường để đứng lên thì nó sờ vào...của anh. Xấu hổ, nó đỏ mặt giật tay ra.

-Này nhóc, định xâm sở anh hả? Không ổn rồi. hêhêhê

Anh hai nhìn nó cười nham nhở. Nó nhìn lại anh với ánh mắt đầy đau khổ.

-Anh hai, không phải em có ý đó...tại em...em ...

-Tại gì thì tại không thanh minh. Bây giờ thích anh xử lý sao thì nói coi. Nhanh lên.

Nó nhìn anh, mặt méo xệch.

-Đừng dọa em anh hai, em không...không phải mà.

Thấy thái độ của nó như vậy, Khương Vĩ cố gắng lắm mới nhin cười được.

-Thôi thế này nhé- vừa nói Khương Vĩ vừa đưa mắt nhìn nó về thăm dò. Một là để anh xâm sở lại, hai là thớm anh một cái vào đây.

Khương Vĩ đưa tay chỉ vào má phải của mình.

Nó nhìn anh, bắt đác dĩ phải cúi xuống đặt lên má anh một nụ hôn. Nhưng cũng không tha, sau nụ hôn ngọt ngào đó, nó bất ngờ cắn mạnh lên tai anh. Khương Vĩ đau kêu oai oái.

-Đáng đời anh hai, ai bảo anh bắt nạt em.

Nói xong nó tung chăn đi thẳng vào phòng tắm để lại Khương Vĩ một mình ngồi xoa tai, miệng kêu la ồm tỏi. Lại thật mồn anh kêu đau, mà rõ là đau thật vậy mà hình như nó vẫn thấy anh đang cười sung sướng.???? Híchíchích...

Không khí đêm với sương và khí lạnh khiến cho hần dần thấy thấm mệt, không một chiếc taxi nào xuất hiện, nó vừa chạy vừa đưa tay quệt đi những giọt mồ hôi lăn dài trên trán.

Đến nơi, hần lao ngay lên phòng của Ann, mặc cho đám nhân viên khách sạn tá hỏa lừ đừ.

-Ann...Ann...em không sao chứ, Ann...anh này...

Chưa kịp nói hết câu, cánh cửa phòng bật mở, Ann hiện ra, mong manh trong bộ váy hợp mốt, trắng một màu trinh nguyên. Cô bước nhẹ nhàng ra cửa như đang đi trên mây, nó khiến ấy anh bảo vệ khách sạn dường như đứng chết trân. Đã quá quen với việc này, cô mỉm cười với họ như muốn nói “Mọi chuyện vẫn ổn, không sao đâu, các anh có thể đi được rồi”.

Tùng Lâm nhìn cô bằng cả ánh mắt pha chút lo âu lẫn giận hờn.

-Em sao vậy, sao lại gọi cho anh gấp thế, em có biết anh lo thế nào không hả?

-Ồ, em xin lỗi, chỉ tại em thấy trăng đêm nay đẹp quá nên muốn rủ anh cùng đi ngắm trăng thôi mà.

Cô nhìn anh như thể để xem phản ứng, và cô rất vui khi thấy anh vì cô mà như vậy, nở một nụ cười nhẹ nhàng cô nói tiếp.

-Em không biết là anh lại lo cho em thế, em xin lỗi anh nhé.

Vừa nói cô vừa xà vào lòng Tùng Lâm như muốn được chuộc lỗi, cũng như muốn mời gọi.

Đau khổ, Tùng Lâm nhìn lại cô, nước mắt anh chảy dài trên má, anh như muốn hét lên.

-Trời ạ, em có biết em vừa làm gì không hả? Em có biết không?

Thấy vô cớ bị Tùng Lâm càu, Ann xị mặt ra.

-Em xin lỗi anh, tại em không biết...

Không để cho Ann nói hết câu, Tùng Lâm đẩy cô ra.

-Ann, anh có chuyện rất gấp, có gì mình nói chuyện sau nhé, anh phải đi.

Nói xong, không cần biết Ann có nghe được lời anh nói không, anh quay người bước đi như chạy xuống tầng.

Ann đứng đấy, lòng đầy bối rối, cô như muốn khóc mà không thể khóc được.

Một cảm giác gì đó khiến cho cô lo lắng. Bất an. Cô buồn bã đóng cửa phòng.

(Từ giờ, mình làm truyện này thành truyện gay nhé, để ọi người hiểu được người đồng tính)

Nhân vật chính sẽ là con trai

15. Chương Chap 11 (Full)

Tùng Lâm quay ra thì ông quản gia đã đợi ở đó từ khi nao không biết. Không nói không rằng hắt vào xe rồi ra lệnh cho xe tiến thẳng chạy theo con đường mà lẽ ra hắt ta phải đi từ lúc này. Đau khổ.

Dường như lúc này đây hắt mới thấy sợ, không khí trong xe ảm áp đến lạ mà sao người hắt như đang run lên. Gì chứ, ai chết, không đúng? Tối vừa gọi điện mà, sao lại vậy? Hàng trăm câu hỏi đang đổ lên đầu nó như những nắm chỉ rối khó gỡ ra.

Chiếc xe lao nhanh trong đêm, không đầy 15p sau nó đã dừng trước cổng một ngôi biệt thự sang trọng.

Hắt lao xuống chạy như bay đến trước cổng.

Khóa ngoài.

Sao lại thế, hắt đập cổng thình thình như muốn phá tan nó ra nhưng vô vọng.

Nhấn chuông. Một lần...hai lần...ba lần...Cũng không thấy bà Lan hay bất kỳ ai ra mở. Thất vọng tràn chề, hắt khụy xuống. Mưa đã tạnh lúc trước bây giờ bắt chợt reo hò đổ xuống cùng lúc. Quá sức vì phải chạy trong lo lắng và tuyệt vọng, quá sức vì những gì hắt mới nghe được, quá sức vì hắt không thể chịu đựng được thêm nữa.

Hắt ngất.

Hắt ngất mà không biết rằng, hôm nay bà Lan ốm nên không mở cửa, hắt ngất mà không biết rằng cánh cổng to nhà nó lúc nào cũng được khóa ngoài...

Sau khi đánh răng rửa mặt, nó đẩy cửa phòng tắm đi ra ngoài. Anh hai vẫn đang nằm trên giường trông anh như đang ngủ. Tiến lại gần định bụng sẽ chọc tức anh nhưng nó chợt nhận thấy khuôn mặt anh nhìn có chút gì đó khác thường. Mặt anh trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền. Nó lay người anh nhưng không có phản ứng. Toàn thân Khương Vĩ lạnh ngắt.

Hốt hoảng, nó lay mạnh, vừa lay vừa gọi nhưng Khương Vĩ không tỉnh lại. Không chần trừ, nó lấy chăn bọc cơ thể anh lại rồi bế chạy xuống cầu thang. Không hiểu sao lúc này đây nó lại khỏe đến vậy.

Chiếc xe cấp cứu lao nhanh trong mưa.

Tại phòng chờ, nó lo lắng nhìn chị hai. Không hiểu sao nhìn thấy chị nó lại muốn khóc. Nó sợ hãi. Nó không biết phải làm sao nữa, nó không thể tin được những gì vừa nghe thấy.

-Chuyện này là sao hả chị? Không phải sự thật đúng không? Chị nói đi, nói là không phải sự thật đi.

Khả Chi nhìn nó, với cô sự đau khổ này còn tăng gấp bội, với nó chỉ là ba và anh hai, còn với cô thì khác. Với cô lúc này đây cả ba người thân yêu của cô đều đang đứng trước lưỡi hái của thần chết.

Ba đang phải chạy thận. Nếu trong thời gian tới, nếu không thay thận được có lẽ ông sẽ chết. Đây là kết quả sau nhiều năm ông uống rượu như nước lã. Không chỉ có vậy, bác sĩ còn phát hiện gan ông cũng có triệu chứng của bệnh sơ gan, có thể dẫn đến ung thư gan. Vì quá đau khổ mà chuyện này cô không nói cho

ai biết, ngay cả Khương Vĩ. Giờ đây hai đứa em trai của cô cũng vậy. Từng đứa, từng đứa đang được thần chết chấm điểm vậy hỏi cô làm sao chịu đựng cho được.

Không biết làm gì hơn, cô ôm chặt nó vào lòng mình. Những người có mặt đó không ai cầm lòng được.

Bất ngờ nó nói nhỏ vào tai chị mình như đang thì thầm.

-Chị yên tâm đi, không ai làm sao đâu, em sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Chị tin em nhé.

Khả Chi ngạc nhiên trước câu nói của nó, cô đẩy vai, nhìn đứa em mình. Cô không hiểu nó đang nói gì và rồi cô cho rằng đó chỉ là lời động viên thông thường nên cô nhìn nó cười âu yếm. Cô đâu biết rằng sau này bản thân cô phải ân hận vô cùng vì điều này.

Hắn nằm mê man trên giường, người sốt cao, toàn thân đôi khi muốn co giật. Khỏi phải nói, cả nhà hắn lo lắng vô cùng. Ann cũng vậy. Cô không thể hiểu tại sao chỉ sau một đêm mà hắn trở lên như vậy. Hắn nằm lỳ bì, người mềm nhũn ra không còn sức sống. Đôi mắt khép chặt, khuôn mặt tái nhợt. Lúc này đây Ann ân hận vô cùng, cô nghĩ rằng nếu không vì cô nghĩ ra cái trò ngấm sao, ngấm trăng kia thì hắn đâu ra nông nỗi này.

Cô đưa tay sờ nhẹ lên trán nó, vẫn sốt cao. Má Tùng Lâm nói, nó đang bị một cú sốc nặng mà nguyên nhân vì sao thì chính bà cũng không biết. Giờ đây nó như người đang sống thực vật, không biết gì cả. Quanh người nó toàn là một đồng dây rợ lằng nhằng trợ giúp cho sự sống của nó.

Ann đau khổ nhìn người con trai cô yêu thương đang vật lộn với bệnh tật. Suốt đêm hôm qua cô gọi hắn, cô hét lên vậy mà hắn cũng không tỉnh lại. Đau khổ, những giọt nước mắt của cô lăn dài trên má, rơi lã chã xuống ngực hắn. Cô vòng tay ôm trọn hắn trong lòng mình, ngen ngào.

Bất chợt hắn co giật, miệng lẩm bầm gì đó không rõ. Lúc này đây trông hắn như đang bị ai tra tấn thậm tệ. Ann vội vàng lắc mạnh hai vai hắn nhưng hình như không có tác dụng gì. Hắn vẫn như vậy, nước mắt hắn bắt đầu ứa ra trên khuôn mặt khô ngò. Những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt đầy nam tính của hắn càng khiến cho hắn trông như đau khổ hơn.

Ann nhìn chân chân vào đó, trong lòng cô như có ai đó xát muối. Cô khóc thành tiếng.

-Xin lỗi...xin lỗi...tôi...tôi sai...sai rồi.. Tùng Lâm thổn thức

-Khang Vĩ...tôi xin lỗi...đừng...đừng...đừng bỏ ...tôi ...tôi lại...

Ann bàng hoàng, cô như không tin vào tai mình. Trong cơn mê sáng Tùng Lâm khẽ gọi tên một người con gái khác, không phải tên cô.

Vô hồn.

Thần thờ.

Bàng hoàng.

Mặc cho nước mắt đang rơi trên mặt mình, mặc cho những sợi tóc bết lại trên má mình, mặc ỉnh tay đang bưng khay đá lạnh để chườm cho hắn. Cô đứng im.

Ann đứng im cho tim mình rỉ máu, cô không biết làm gì hơn. Đờ đẫn.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, bà bác sĩ già lật đật bắt máy.

-Alô...

-Cô à, con là Khang Vĩ, cô có rảnh không con muốn gặp cô.

Trong tiếng nhạc ru dương của một bản nhạc Trung Quốc, tại một góc của quán cà phê, có hai người đang nói chuyện.

-Cô à, con nghe cả về chuyện của ba và anh hai con rồi ạ. Cô ơi, ba con phải làm sao mới sống được, cả anh hai con nữa cô.

Khang Vĩ nhìn bà bác sĩ già đang chậm rãi nhấp từng ngụm caffee, loại số 8 của Trung Nguyên, loại caffee bà thích nhất.

Hồi lâu, bà đưa mắt nhìn nó.

-Khang Vĩ à, chuyện này không thể làm gì khác được đâu con ạ. Ba con nếu không tìn được thận và gan thay thì cô e rằng...

Bà không nói tiếp mà bỏ lửng câu nói. Trong lúc này đây bà rất hiểu tâm trạng của nó nên không muốn nó đau lòng thêm. Bất chợt, dù thoáng qua nhưng bà cũng đã kịp nhận thấy, tia lửa bừng sáng trong mắt nó.

-Cô, con sẽ thay thận và gan của con cho ba, còn...còn...anh hai...

Nó nhìn bà, giọng buồn nào lẽ nhưng rút khoát.

-Con sẽ thay tim mình cho anh hai, con muốn anh hai sống. Được không cô ?

Bà bác sĩ già đánh rơi cốc nước đang uống xuống sàn nhà, chiếc cốc vỡ tan tành, nước bắn tung toé, những mảnh thủy tinh vỡ vụn tung tăng đuổi nhau chạy khắp sàn nhà.

Không gian im lặng của góc quán nhỏ bỗng nhiên bị khuấy động. Những ánh mắt tò mò, những cái nhìn ái ngại thậm chí là xuýt xoa. Từ lâu rồi, mỗi khi đến quán caffee này, những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ganh tỵ đều thi nhau tìm điểm đến là nó. Khi đó, những cô tiếp viên đều trở lên lịch sự, nhả nhận thấy sợ. Các cô rất chăm chỉ đi lại và tạo dáng trước mặt nó. Lúc này đây cái hành lang nó ngồi giống như một sân diễn thời trang chuyên nghiệp. Chỉ cần thấy nó hơi xoay người lại là các cô đã chạy xúm lại, vồn vã hỏi thăm xem nó có cần gì không. Cũng đã có lần một anh chàng đã hắt cả cốc nước vào mặt cô bạn gái vì cô ta ngồi cạnh mình nhưng mãi mê liếc mắt nhìn nó.

Các cô phục vụ thấy sự việc như vậy thì vui ra mặt. Không cần để ai nhắc nhở cũng đã lăng xăng chạy lại dọn dẹp. Một cái cốc vỡ mà có tận sáu cô phục vụ cùng dọn. Không chỉ vậy, ngay cả bà chủ quán cũng xuất hiện và dọn cùng –điều vô cùng hi hữu từ khi cái quán này được mở ra.

Bà chủ quán caffee này tuy đã ngoại tứ tuần nhưng trông bà vẫn còn rất tươi, hơn nữa lại rất xung sức. Bà vội vàng lấy giấy lau giấy cho nó, rồi thì làm như trượt tay, bà đưa tay bám lên đùi nó để lau gôm gề. Nó cảm thấy không tiện chút nào, nhưng những gì nó quan tâm lúc này đó không phải là việc ai đang bám lên người nó mà là việc nó phải chết để anh hai được sống.

-Con nghĩ kỹ chưa ?

Bà bác sĩ hỏi nó, tay bà vẫn chưa hết run.

-Con nghĩ kỹ rồi cô ạ, con không ân hận đâu.

Nó nhìn bà buồn bã.

-Má con đã hi sinh để bảo vệ con, lẽ nào con...

Nó nghe bà nói thì cúi gằm mặt xuống đất.

-Cô à, má con vì thương yêu con nên hi sinh để bảo vệ con. Nhưng con biết, má con cũng thương yêu anh hai, thương...thương cả...cả ba con nữa.

Nó nhìn bà, không thấy phản ứng nên nói tiếp.

-Con nghĩ rằng nếu là má con, chắc má cũng làm vậy. Cô giúp con nhé?

Nó nhìn bà bằng ánh mắt van nài.

-Con nghe này, cô nghĩ rằng con chưa cần biết nhưng chuyện thế này rồi thì con nên biết.

Bà dừng lại lấy hơi rồi nói một lèo.

-Con cũng đang bị bệnh rất nặng, cô cũng không thể làm gì hơn được. Con đang có một khối u trong não. Do đó lúc này nếu can thiệp vào thân thể con, có e rằng con không thể chịu đựng được. Anh hai con có thể

sống được 5, 6 tháng nữa, con cũng có thể sống được như vậy, thậm chí lâu hơn nhiều, nhưng nếu bây giờ mà con định cho đi thận và gan của mình thì thời gian sống của con sẽ giảm đi rất nhanh, cô nghĩ...

Bà không nói nữa, mặc cho nước mắt của mình lăn dài trên má. Bà ngày xưa đã không cứu được người bạn đáng thương của mình, giờ đây lại không thể cứu được giọt máu của chính cô ấy, bà đau lòng đến nhường nào.

Cậu ta bước vào quán định mua một chai nước uống, sau khi chơi thể thao xong cậu thường uống rất nhiều nước. Tiếng cốc vỡ khiến cậu giật mình. Đập vào mắt cậu là hình ảnh thân thương mà cậu luôn mong muốn được nhìn thấy.

Tiến lại gần, chỉ muốn được nói chuyện, được tỏ ra quan tâm.

Choáng.

Loạng choạng.

Cậu bàng hoàng, không tin vào tai mình nữa.

Cậu sợ hãi tột độ. Thay vì lấy chai nước ưa thích cậu chọn lấy một chai rượu mạnh.

Hắn mệt mỏi mở dần đôi mắt, với hắn lúc này đây cuộc sống thật khó khăn.

Người mình thương yêu không còn nữa, và nguyên nhân là vì hắn.

Buồn bã, hắn thở dài, đưa mắt nhìn xa xăm. Đầu óc lúc này đau như búa bổ. Hắn không biết được rồi đây mình sẽ phải sống ra sao, cuộc sống sẽ như thế nào. Hắn không thể tưởng tượng nổi. Buồn vô tận.

-Anh tỉnh rồi à, sao không gọi em dậy?

Tiếng nói thanh thoát nhẹ nhàng của Ann vang lên đều đều. Lúc này đây hắn mới nhận ra sự tồn tại của cô trong căn phòng này. Cô gục đầu trên giường hắn, đôi mắt trũng sâu vì mất ngủ. Không cần nói chắc hắn cũng đoán được cô đã thức suốt đêm qua chăm sóc cho hắn.

-Em mệt lắm hả?

Không trả lời câu hỏi của cô, hắn hỏi cô bằng câu hỏi khác.

-Anh xin lỗi nhé, anh không tốt...

-Đừng anh, không phải anh mà, nếu không tại em thì có lẽ anh đã không như thế này, em phải xin lỗi anh chứ.

Nói rồi, cô tiến lại gần ôm chặt lấy hắn, cô ghì chặt lấy bờ vai Tùng Lâm, ép chặt ngực mình vào người hắn, không e ngại gì. Cảm giác của cô lúc này đang rối bời, cô không muốn mất hắn, không muốn nhường hắn cho ai, cũng không muốn làm hắn phải suy nghĩ, nhưng những gì cô nghe được đêm qua khiến cô không thể yên lòng.

-Anh, em...em ...muốn...muốn hỏi.

Cô nói lắp lửng, nhìn hắn chờ đợi.

-Gì vậy Ann?

Tùng Lâm nhìn cô, ánh mắt đầy âu yếm, nhưng mệt mỏi.

-Anh, Khang Vĩ là ai? Không phải em nhiều chuyện, nhưng suốt đêm qua anh liên tục nhắc đến cái tên này. Em...em...

Tùng Lâm nhìn cô, biết rằng không thể chối cãi được, biết rằng như vậy nhưng hắn cũng không muốn cô biết mối quan hệ này, hắn nghĩ rằng đây chưa phải lúc. Suy nghĩ một hồi, hắn chậm rãi trả lời.

-Là một người bạn cùng lớp anh, vì anh mà cậu ta...cậu ta...

Không cầm được lòng, hắn khóc thành tiếng. Những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống, ràn rụa.

Tùng Lâm thì đau khổ như vậy nhưng Ann lại tỏ vẻ vui ra mặt. Cô thấy hân như vậy thì tự nhiên vồn vã, tươi cười lạ thường.

Cô an ủi hân.

-Không sao đâu anh, qua rồi mà, anh nghỉ ngơi đi. Không sao đâu.

Đưa hai tay vỗ vào lưng hân tỏ vẻ an ủi, cô thở phào, miệng lẩm bầm.

-Cậu ta...cậu ta...thì ra là cậu ta. Trời thế mà mình tưởng...

Đã gần 12h đêm, lúc này mọi người trong nhà đều đã ngủ cả, nó nằm im trên giường không động đậy. Gió từ ngoài vườn thổi vào khiến cho nó có cảm giác thật thoải mái. Lòng nó trỗi dậy.

Bất chợt nó nghĩ lại một câu nói, câu nói nó rất tâm đắc. “Hạnh phúc chỉ như một cỗ máy, càng đơn giản càng dễ sửa”.

Mỉm cười, nó chợt nhận thấy rằng, việc ai kia tìm được một người để yêu thương thật là hạnh phúc, nó chợt vui vì điều đó. Nếu không như vậy giờ đây chắc nó phải đau khổ lắm. Nó chỉ hơi buồn vì hân đã nói dối nó. Nhưng không sao, với nó có được một người như hân làm bạn đã là quá đủ rồi, không cần gì hơn cả. Như một người vừa tìm được chân lý soi đường, nó vui vẻ bước lại gần cửa sổ ngắm nhìn và ghi nhớ, ghi nhớ thật sâu trong tim những gì nó đang thấy, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng nó được thấy những hình ảnh nhẹ nhàng này trong đời.

Bất chợt tiếng đập cửa vang lên như muốn phá đổ cả ngôi nhà này. Tùng hồi, liên tục.

Nó tiến lại gần, mở nhanh cửa với thái độ lo lắng.

Trước mặt nó lúc này là Tiểu Long, trông cậu ta thật đáng sợ, người nồng nặc mùi rượu, quần áo xộc xệch, hàng cúc áo bị giật tung. Bộ ngực đồ sộ, vạm vỡ của cậu ta bóng lên không hiểu vì mồ hôi hay vì rượu đổ lên nữa.

Tiến sát lại gần nó, cậu đưa mắt nhìn nó với ánh mắt hoang dại, đau khổ.

Đập mạnh chai rượu xuống sàn nhà khiến nó vỡ tan, cậu đưa hai tay túm cổ áo nó, bóp mạnh. Quá bất ngờ trước hành động lạ lùng của cậu bạn cùng lớp, nó không kịp phản ứng gì.

16. Chương Chap 12 (Full)

Giấy giụa, nó chơi với, mặt đỏ lên vì khó thở. Hai tay nó bóp chặt lấy đôi bàn tay trông như gọng kìm của Tiểu Long.

Ở tầng dưới, nghe thấy tiếng đập cửa thành thành, mặc dù rất mệt nhưng bà Lan cũng cố chạy lên phòng nó thật nhanh.

Trước mắt bà lúc này cảnh tượng thật hỗn loạn. Sàn nhà dày đặc mảnh thủy tinh vỡ. Ngõ ngang, rồi như chợt tỉnh, bà lao vào kéo tay Tiểu Long ra khỏi cổ nó.

Không ăn thua.

Người ta thường nói rằng, những người say rượu thường khỏe vô cùng. Đúng vậy, chỉ một cái đẩy tay nhẹ, cậu ta đã đẩy bà ngã nhào lên đồng thủy tinh trên sàn nhà. Như một con gà mẹ đang ra sức bảo vệ những đứa con của mình trước con diều hâu hung ác, bà đứng dậy ngay lập tức.

Lao vào.

Ngã.

Người bà đầy những vết rách do thủy tinh vỡ cửa vào. Máu theo đó mà chảy ra, nhưng bà không hề có cảm giác gì, bà lại lao vào.

Nó nhìn bà ứa nước mắt.

Bất lực.

Lần thứ ba khi bà lao vào, quá vương vứu, cậu ta túm tay bà ném thẳng ra cửa, mắt đà bà ngã nhào về phía trước, đập đầu vào thành bàn ở phòng chờ từng hai. Máu chảy đỏ cả khuôn mặt khắc khổ của bà.

Trong lúc cậu ta kéo bà Lan ra ngoài, nó có thời gian để thở chút ít. Nó ho sặc sụa, nước mắt, nước mũi trào ra, toàn thân nó bị Tiểu Long thả rơi xuống, nằm đè lên cả đống những mảnh thủy tinh vụn trên sàn nhà, mảnh vỡ của chai rượu cửa lên người nó, cửa vào cả đôi chân của nó khiến cho nó không thể đứng lên được. Chưa kịp định thần lại thì cậu ta đã quay vào. Nhìn những giọt máu đang ứa ra trên thân thể nó, cậu ta như càng đau khổ hơn.

Tiểu Long gào lên.

-Tại sao...tại sao cậu lại như vậy chứ? Hả...nói đi. Nói.

Cậu hét lên, thở hồng hộc như một con trâu.

-Cậu có biết cậu quan trọng với tôi như thế nào không hả? Cậu có biết không? Với tôi, cậu là tất cả, cậu biết không?

Tiểu Long gí sát mặt mình xuống mặt nó. Đôi mắt cậu mở to, đỏ ngầu. Khuôn mặt cậu đanh lại.

-Khang Vi, cậu có biết không, có biết là tôi yêu cậu thế nào không? Tại sao?

Tại sao cậu lại làm vậy? Cậu có biết cậu làm vậy sẽ chết không?

Tiểu Long gục mặt xuống khóc. Khóc nức nở. Rồi cậu nói, giọng như van xin, vật nài.

-Ba cậu không cần cậu mà, ông ta có coi cậu là con đâu? Anh hai cậu cũng vậy, với họ cậu chỉ là thứ đồ chơi thôi mà, không là gì cả. Vậy mà tại sao cậu lại định chết cho họ sống. Không được, tôi không cho cậu chết đâu. Cậu là của tôi, chỉ của tôi thôi. Không một ai khác được phép làm cậu buồn, không một ai khác được phép làm cậu đau. Cậu hiểu tôi nói gì không? **HIỂU KHÔNG?**

Cậu hét lên như thể bị ai đó dùng dao đâm vào trái tim mình. Đau khổ. Buồn bã.

Bà Lan, ngồi như mất hồn, bà đau do vết thương thì ít mà đau lòng thì nhiều.

Chút sức tàn của bà chỉ đủ lê đến bên chiếc ghế sofa là hết. Những gì bà vừa nghe được khiến cho bà không còn muốn cố gắng sống nữa. Bà thở dài, buông xuôi. Bà nhìn thấy chiếc quần Jean của nó mà ứa nước mắt. Ngày nào cũng vậy, giờ này bà thường lên đây lấy quần áo của nó đi giặt. Trong nhà này, bà không cho phép ai giặt quần áo cho nó, ngoài bà. Bà muốn tự tay mình chuẩn bị cho nó những bộ quần áo tốt nhất, nhưng đây cũng là cách để bà thấy được sự trưởng thành của nó. Nhưng giờ đây...giờ đây...bà như muốn ngất đi.

Trong phòng lại có tiếng thét vang ra.

-Nói đi...nói...? tại sao không phải là tôi, tại sao cậu lại chọn hắn chứ không phải tôi hả? Hắn hơn tôi cái gì nào? **HẢ...HẢ...HẢ...**

Tiểu Long hét lên như một con mãnh thú bị thương.

Nó đưa mắt nhìn cậu buồn buồn.

-Tớ xin, Tiểu Long. Tớ xin lỗi...

Nghe nó nói Tiểu Long như càng điên hơn.

-Trời ơi, cả đời cậu ngoài câu đó ra không còn nói được câu gì khác sao.

-Hả

-Hả.

-Đồ điên này.

-Đồ vô dụng này...

Mỗi một câu nói, Tiểu Long lại lúi đầu nó sát lên mặt mình rồi ấn xuống sàn nhà. Cho đến khi cậu kịp nhận ra nó không còn mở mắt nữa thì mới dừng lại. Nó nằm đó bất động. Lúc này đây trông nó như đang ngủ một giấc ngủ dài. Khuôn mặt vẫn khôi ngô, vẫn điển trai như vậy. Sống mũi vẫn cao, thẳng. Đôi môi vẫn mềm mại, vẫn khép hờ để lộ hàng răng trắng ngà. Những sợi tóc bết máu đỏ vón cục lại, phủ kín cả một bên tai nó. Thái dương, phần bị ép xuống sàn nhà bết máu.

Tiểu Long chợt bình tĩnh lạ kỳ. Cậu đưa tay kiểm tra mạch của nó rồi một tay luồn qua gáy, một tay luồn xuống hai chân, cậu bế nó lên giường.

Cậu điểm nhiên nhìn nó nằm im trên giường, chiếc áo phong trắng, cổ tròn, cộc tay của nó dính đầy máu. Phần áo phía trước của nó bị xô ngược lên để lộ ra phần bụng với những múi cơ săn chắc quyến rũ. Cậu đưa mắt nhìn xuống. Một hàng lông chạy dài từ rốn xuống sâu phía dưới cặp quần làm cho cậu trông như thể bị thôi miên. Khuôn mặt cậu trở lên nham hiểm, ánh mắt đầy nhục dục...

Cậu ta nhìn nó hồi lâu sau đó lục tủ tìm bông băng, băng lại vết thương cho nó. Do hôm trước thấy anh Khương Vĩ mở tủ lấy ra cây cặp nhiệt độ nên không khó khăn gì cho cậu tìm thấy đám bông băng trong đó.

Nhẹ nhàng cậu lật người nó nằm nghiêng, rồi như một đứa trẻ lần đầu tiên được cầm vật quý trên tay, cậu nhẹ nhàng lau sạch vết máu sau đầu nó, rồi thì cậu đắp thuốc rồi băng lại. Cậu làm nhẹ nhàng, nhanh nhẹn và lành nghề đến không ngờ. Để nó nằm xuống, cậu lau mặt mũi cho nó, vô tình cậu chạm vào thân thể nó, sự va chạm xác thịt khiến cho thú tính trong người cậu trỗi dậy. Nhìn nó bằng ánh mắt thèm thuồng mà bao lâu nay cậu bị kìm nén. Lý trí cậu đang ra sức chống lại hành động này nhưng ham muốn trong cậu quá mạnh, hơn nữa hơi men trong người, khiến cho khả năng kiềm chế bản thân của cậu mất đi gần hết.

Cậu nhìn nó rồi chậm chậm bước qua người, ép sát thân thể cậu lên thân thể nó, cậu đặt lên môi nó một nụ hôn. Mềm mại, nhẹ nhàng nhưng sâu lắng.

Nó nằm đó không phản ứng, khuôn mặt thiên thần kia đang yên lành trong vòng tay cậu. Cậu đưa tay mình luồn vào trong áo nó, xoa nhẹ lên ngực nó rồi như điên cuồng, cậu dùng hai tay lần ra đường may rồi xé rách chiếc áo phong nó đang mặc.

Thân thể nó phơi bày ra trước mặt cậu, đẹp tuyệt vời. Cậu như ngất ngây trước thân thể của nó, thân thể mà hàng đêm cậu thường mơ được ghi chặt nó vào lòng mình. Vuốt ve, ôm ấp.

Đờ đẫn, cậu như người mộng ru, mắt rấn chặt vào thân thể nó, tay chân cậu tự động cởi chiếc áo sơ mi trên người lúc nào không hay.

Cậu ôm lấy nó, tận hưởng những gì mình ao ước từ lâu. Cậu áp mặt mình lên cổ, lên ngực nó, xoay người cậu ôm chặt lấy thân thể nó liếm láp từ bả vai, qua ngực, rồi đến đầu vú nó. Dù là một minimet nhỏ trên cơ thể nó cũng khiến cậu không thể cưỡng lại, không thể rời bỏ. Rồi thì nhanh chóng bàn tay cậu tìm xuống phần bụng nó, xoa nhẹ, sờ nắn. Cậu như một con thú hoang đang say mê, không còn biết gì, không có cảm giác gì ngoài sự mê mê, thăng hoa của cảm xúc...

Hắn nằm đó vô hồn, đôi mắt thần thờ nhìn ra xa xa, nhìn ra nơi nào đó mà chính hắn cũng không rõ nữa. Lúc này đây trong nó đang tồn tại, rõ ràng là đang tồn tại một cảm giác bất an đến lạ kỳ. Cũng không hiểu tại sao và khi nào mà hắn lại có thứ cảm giác quan này, và hắn cũng không chắc lắm về nó. Chỉ biết rằng giờ đây, ngay tại lúc này hắn đang rất lo lắng. Nhìn những giọt nước trong bình truyền đang chậm chậm đuổi nhau chạy vào tay hắn, hắt chợt muốn khóc vô cùng. Khóc cho quên đi tất cả, khóc cho sự hèn nhát của hắn, đã không giám thừa nhận bản thân, đã không giám thừa nhận tình yêu của mình, không giám nghe theo con tim mình, rồi thì giờ đây có muốn cũng đã muộn.

Bất giác hắn cảm điện thoại lên, vô thức bấm gọi ai kia, cái tên “Bi” hiện lên trong danh bạ kèm theo đó là tấm hình nó đang cười được cậu gán vào. Cậu chỉ muốn nhìn nó cười, dù chỉ là qua ảnh. Cậu nhìn người mình yêu thương đang cười mà nước mắt lăn dài trên má, đau khổ...

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên khiến cho bà Lan sực tỉnh, chiếc điện thoại của nó vừa reo vang vừa nháy đèn liên tục. Mặc dù đã bị cất kỹ trong túi quần jean nhưng nó vẫn reo vang mạnh mẽ. Bà Lan mừng như muốn phát điên, dù bà rất đau, bà quá mệt, nhưng bà biết đây là cơ hội cuối cùng để cứu nó, bà lê thân mình từ từ qua chỗ chiếc điện thoại, phải khó khăn lắm bà mới có thể với được chiếc điện thoại, với tất cả sức lực còn lại bà nói như thì thào.

-Cứu...cứu...cứu cậu ...cậu ba....Làm ơn....

Và chỉ có thế, bà không thể nói gì được hơn.

Tùng Lâm giật mình khi có người bắt máy, giọng thều thào của người phụ nữ khiến hắn nhận ra ngay ai đang nghe máy, tiếng hét bên trong cùng với những tiếng va đập khiến hắn không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng hắn biết có chuyện không ổn đang xảy ra với nó. Hắn nói như gào vào điện thoại.

-Cô Lan...Cô Lan, cô sao vậy , Khang Vĩ sao vậy cô? Cô đang ở đâu? Cô...

Nhưng trả lời nó chỉ là im lặng của người cầm máy cùng với những âm thanh mà khiến hắn khiếp sợ và lo lắng.

Vậy là Bi còn sống, đúng vậy còn sống. Trời ơi, còn gì hạnh phúc hơn điều này chứ. Nhưng những gì đang xảy ra khiến cho hắn như muốn phát điên.

Hắn giật hết những dây rợ lằng nhằng trên mình, không cần biết những mũi kim bị giật vội kia đang thi nhau khiến nó chảy máu.

Hơn 12h đêm rồi, nhưng hắn lao từ phòng mình xuống với tất cả sức lực của mình có thể. Nó lao xuống, khiến cho cả má lẫn Ann đang ngồi xem ti vi đợi ba về phải giật mình ngược lên. Họ bàng hoàng khi thấy nó như vậy.

-Tùng Lâm con đi đâu? Tùng Lâm... Tùng Lâm?

-Con đi có tý việc.

-Nhưng anh đang sốt mà.

Hắn lao ra ngoài nhưng vẫn kịp nghe thấy tiếng nói loáng thoáng của Ann.

Ngoài cửa lúc này vừa có một chiếc taxi lao tới, người trong taxi vừa định bước ra thì bị hắn kéo mạnh khiến cho suýt bị ngã nhào về phía trước.

-Chạy đi.

Nó nói như ra lệnh cho người lái taxi.

-Xin lỗi đợi tôi lấy tiền đã.

-Tôi trả anh gấp đôi và trả tất cả tiền của người vừa rồi. Chạy đi.

Không phải đợi hắn nói đến lần thứ hai, người lái taxi lao nhanh trong đêm đến nỗi dù đã có chuẩn bị trước nhưng hắn vẫn bị ngã nhào lại phía sau.

Chạy theo sau hắn, Ann nhìn hắn như bất lực, bà bác sỹ cũng đã chạy tới. Trên tay bà là chiếc điện thoại của hắn lúc này vẫn đang kết nối với ai đó.

Tiểu Long vẫn đang điên cuồng trong sự đam mê của cảm xúc. Lưỡi của cậu luôn sâu trong miệng nó, cuốn lấy lưỡi của nó đi trong vũ điệu của đam mê. Người nó mềm nhũn ra trong tay cậu, bất giác nó tỉnh lại, trước những gì đang diễn ra, nó bàng hoàng khiếp đảm. Nó dùng hết sức của mình đẩy cậu ra nhưng lúc này đây nó đang sốt cao, hơn nữa những vết thương trên thân thể nó khiến nó không thể nào phản kháng lại. Nó vừa kêu lên vừa đẩy cậu ra.

Bất lực.

Lúc này đây nó không thể làm gì khác để mặc cho cậu sờ mó trên thân thể nó mỗi lúc một sâu và cuồng nhiệt hơn...

Taxi vừa đỗ lại hắn lao ra ngoài không quên vứt lại một nắm tiền không biết là bao nhiêu, nhưng nhìn ánh mắt thoả mãn của người lái taxi thì nó chắc cũng không phải nhỏ. Cũng may là mình đem theo ví tiền, hắn thầm cảm ơn vì điều này.

Hắn nhún chuông.

Một hồi.

Hai hồi.

Ba hồi...

Không ai mở cửa, không còn cách nào khác, hắn đu người lên trên cổng rồi nhanh nhẹn chạy vào nhà.

Hắn nhìn khắp căn nhà một lượt, tìm phòng của nó, tầng một của căn nhà không có động tĩnh gì khiến hắn lao nhanh lên tầng hai. Vừa vượt qua nửa cầu thang hắn đã nhìn thấy bà Lan đang nằm ngất trước cửa phòng. Hắn đỡ người bà lên, cố gắng hỏi xem nó đang ở đâu. Lúc này không biết bà có hiểu được hắn đang nói gì không chỉ biết rằng bà đưa cánh tay đầy vết rách của mình chỉ vào cánh cửa phía đối diện.

Hắn bế bà đặt lên ghế sofa, rồi nhanh chóng đập tung cánh cửa lao vào.

Lúc này đây, quang cảnh phòng của nó thật khủng khiếp. Sàn nhà đầy mảnh thủy tinh vỡ, máu, chất lỏng mà nó đoán là rượu đầy sàn nhà. Hắn như điên lên khi thấy trên giường kia Tiểu Long đang làm gì.

Trong lúc ấy, cậu đã kịp cởi thắt lưng của nó. Và rất nhanh chóng, cả quần dài lẫn quần trong của nó đều bị ném cậu kéo ra ném xuống sàn. Cơ thể nó đã trở nên trong suốt, loã lồ. Nó đau khổ nhìn cậu bất lực.

Không kìm chế được bản thân mình, hắn lao vào.

Một cú đâm vào mặt khiến cậu loạn chạng.

Thêm một cú nữa khiến cậu mất đà ngã rúi rúi xuống sàn nhà.

Cậu lại đứng lên cười đau khổ. Trông cậu lúc này như một con thú hoang bị dồn vào đường cùng, cậu lao vào hắn ăn thua đủ. Bằng một kỹ thuật Karate đẹp mắt hắn bốc tung người cậu lên không rồi cho tiếp đất ở một góc phòng. Lúc này cậu nằm im, không ngọ nguậy.

Nó kéo chiếc chăn mỏng che lại cơ thể mình, rồi ngồi vô hồn nhìn vào một góc như muốn thôi miên cái gì đó. Tiến lại gần nó, hắn lấy tay lau những giọt nước mắt sợ hãi trên mặt nó, rồi không thể chịu đựng hơn được nữa, hắn ôm lấy nó vào lòng mình.

Quá mệt mỏi, đau khổ.

Nó ngất.

Lúc này mọi người trong nhà nó cũng kịp trở về, nhận thấy điều bất thường, bà bác sỹ vội gọi cho chị Khả Chi, rồi thì cùng ông khách bị hắn kéo suýt ngã – tức là ba nó và Ann cùng nhau theo sang nhà nó.

Chị hai nhìn nó, nhìn hắn, nhìn bà Lan, nhìn Tiểu Long, nhìn tất cả một lượt, vốn là con người nhạy cảm, chị dễ dàng nhận ra những gì vừa xảy ra. Không phải là chị không biết tình cảm của Tiểu Long dành cho nó, chị hiểu chứ, hiểu rất rõ là khác. Nhưng chị không thể tin được cậu ta có thể làm thế với nó. Cậu ta thường tỏ ra là một con người hiểu biết và điềm đạm. Chị không thể nghĩ rằng cậu ta có thể xử sự như một tên khốn nạn như vậy.

Mấy hôm nay cả nhà ông Trần đi du lịch với một vài người bạn của ông bà, riêng cậu ta không đi. Mình chị không thể trông hai người nằm hai viện khác nhau cùng một lúc được nên trong nhà có ba người làm và hai người lái xe thì chị bảo cả bốn người làm cùng đi, chỉ để bà Lan ở lại nhà phần vì bà mới ốm dậy, phần vì chị cũng muốn có người ở nhà chăm sóc nó lúc chị không có nhà. Mà còn ai chăm sóc nó tốt hơn bà Lan nữa chứ.

Chị ân hận vô cùng, nhìn nó với những vết thương đầy người, với sự đau khổ và bất lực với những gì nó phải trải qua khiến cho chị đau lòng khôn tả. Chị quỳ xuống cạnh nó, nước mắt rơi đều trên má. Hai tay chị nâng đầu nó lên, ép sát nó vào ngực mình. Rồi chị cứ thế khóc, như một đứa trẻ.

Bà bác sỹ già tiến lại gần đưa bàn tay thanh mảnh của mình đặt lên vai chị an ủi.

Lúc này đây không khí thật ngột ngạt, bà lần lượt chăm sóc cho từng người trong gia đình nó, bắt đầu từ bà Lan. Bà Lan tuy bị đẩy ngã nhưng cũng chỉ bị choáng nhẹ, vết thương ro mảnh vỡ thủy tinh gây ra cũng đã được băng kín lại. Cậu ta cũng đã tỉnh lại, sau cú tung người ngã xuống, đầu cậu đập mạnh xuống sàn nhà và ngất đi. Cậu tỉnh lại nhưng rượu trong người cậu thì chưa bắt buộc mọi người phải đưa cậu vào phòng mình, đặt cậu lên giường rồi trông cho đến khi cậu ngủ lại mới đi ra.

Nó nằm đó, yên lành ngủ trong giường chị. Hấn vẫn ngồi cạnh, vẫn đưa đôi bàn tay mình nắm chặt lấy tay nó. Hấn nhìn nó, cười hạnh phúc, bất chợt hấn nhớ lại ánh mắt lạ lùng của má nhìn hấn khi mà thấy hấn đang ôm nhóc, hấn chợt rùng mình. Không chỉ có vậy, cả Ann nữa, cô đã đứng sững người khi thấy hấn đang ôm nó trong tay, cô nhìn hấn trân trân đầy đau khổ. Và hấn biết rằng hấn không thể làm gì được hơn nữa.

Tuy nhiên ba thì khác, ba nhìn hấn với con mắt hơi lạ lùng, rồi bất chợt ba cười ầm ập, đưa tay vỗ lên vai nó.

-Con trai ba lớn thật rồi, lại còn hơi bị dững cảm khi đẩy ngã cả ba để lao vào taxi cứu bạn. Rồi ông cười hiền lành.

Hấn ập ứng.

-Con xin lỗi, tại lúc đó con...con..lo quá, con xin lỗi ba.

-Ừ không sao đâu con trai, chỉ cần con làm đúng là ba vui rồi, với ba con luôn là đứa con trai bé bỏng mà ba yêu thương, dù con lựa chọn thế nào đi nữa, chỉ cần con thấy hạnh phúc thì ba cũng vậy.

Hấn không nói được lời nào, chỉ nhìn ông đầy cảm kích.

17. Chương Chap 13 (Full)

Bất chợt nó hét lên.

-Đừng... đừng...buông ra... đừng...

Giọt nước mắt rơi trong cơn mơ, đau khổ.

-Khang Vĩ...Khang Vĩ....không sao đâu, yên tâm đi, tớ đây mà...không sao...yên tâm đi – hấn nhào người lên, đưa hai tay giữ chặt lấy thân thể nó.

Không biết giọng nói của hấn nghe như thế nào chứ sau khi nói mấy câu đó, nó yên lành ngủ tiếp, chờ một lúc lâu thấy nó thở đều đều Tùng Lâm lặng lẽ rút tay ra, định đi ra ngoài.

-Chỉ lần này thôi, nốt hôm nay thôi. Hãy để cho tôi được cầm tay cậu, rồi sáng mai mình sẽ không còn gặp nhau nữa nhé. Cậu hãy quay lại bên cạnh người con gái đang chờ cậu nhé, quên tôi đi, với tôi như thế là quá đủ rồi. Cám ơn cậu đã dành tình cảm của mình cho tôi, đó là khoảng thời gian tôi cảm thấy hạnh phúc nhất trong đời mình, tôi nói thật đấy. Mình nên kết thúc tại đây thôi, đến đây là hết rồi, người ta đã đợi cậu rất lâu rồi, phải vậy không? Tôi giám chắc điều đó khi thấy ánh mắt cô gái đó nhìn cậu. Cậu sẽ hạnh phúc mà phải không?

Nó nói xong thì buông tay hấn ra, thả mình vào giấc ngủ bình yên, Nó biết nó không thể níu kéo người con trai này, người con trai nó yêu thương, người mà nó luôn mong cho có được hạnh phúc. Nó sắp chết rồi, nên để người ta tìm lấy hạnh phúc riêng của mình, bên người con gái đẹp, người con gái mà yêu người ta hơn cả bản thân mình. Tuy hôm nay là lần đầu tiên nó gặp người đó nhưng trong sâu thẳm con tim nó đã cảm nhận được điều này.

Hấn đứng sững người, không tin vào những gì mình vừa nghe được, không nói được câu nào...

Tùng Lâm vẫn đứng như trời trồng mặc dù nó đã ngủ từ bao giờ, hấn thẫn thờ nhìn vào khoảng không vô định, trong lòng cảm thấy trống trải, bất an. Hấn không muốn chấp nhận sự thật này, không muốn mà cũng không thể. Hấn biết rằng, như thế là nó đã quyết định, và chắc chắn nó sẽ không thay đổi quyết định của mình, hấn quá hiểu tính cách của Khang Vĩ mà. Một mối, buồn bã hấn lặng lẽ nhìn Khang Vĩ một lần rồi quay ra.

Hôm sau, khi tỉnh dậy, bước ra ngoài, Tiểu Long thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt khác thường. Thật ra mọi người ở đây chỉ có chị Khả Chi và bà Lan còn những người khác vẫn bình thường. Vẫn là một người

nhạy cảm nên chỉ cần có thay đổi nhỏ về xử sự của ai đó cũng đủ cho cậu nhận thấy được. Khổ nỗi cậu không thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra.

-Cô Lan, lấy đèn tôi cốc nước.

Không nói, không rằng, bà Lan bê lại cho cậu một cốc nước rồi đi thẳng. Lúc này đây bà không muốn nhìn vào khuôn mặt kia chút nào, nhưng vì chị hai đã dặn bà không được để mọi người biết chuyện đã xảy ra đêm trước và cũng không nên làm cho cậu khó xử vì cậu là con trai bạn thân của ba, hơn nữa hôm trước cậu say nên cũng không nên nhắc lại làm gì.

-Cô Lan, cô làm sao vậy, người cô toàn...

Cậu nói với theo khi thấy bà có ý định bỏ đi. Tuy nhiên chưa để cậu nói hết câu bà đã lên tiếng chặn lại.

-Cám ơn, nhờ được anh quan tâm.

Nói xong, bà đi thẳng. rồi như chợt nhớ ra điều gì đó bà quay lại.

-Nếu cậu còn giám định vào Khang Vĩ một lần nữa, cậu sẽ được biết thế nào là địa ngục.

Bà nói bình thường mà Tiểu Long tưởng như sét đánh bên tai, trong âm điệu của giọng nói cậu cảm nhận được chứa đựng cả sự xót xa lẫn dọa nạt.

-Bà Lan...Tôi...tôi...tôi không hiểu.

Cậu lắp bắp, nhưng bà Lan đã quay người bỏ đi. Cậu đứng lại đó một mình, hoang mang. Thật sự cậu không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cậu đã làm sai chuyện gì mà khiến cho bà Lan tức giận đến như vậy. Thẩn thờ, cậu cố nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua nhưng đọng lại trong đó chỉ là hình ảnh cậu bị ai đó đâm ấy quả, và rồi để chứng minh cho đó là sự thật cậu đưa tay sờ lên mặt mình. Vết thâm vẫn còn đó.

Đau.

Rất.

Cậu chợt nhớ lại lời nói của bà Lan, bà dọa cậu không cho lại gần nhóc, nhưng chuyện gì xảy ra vậy chứ. Thắc mắc, cậu tiến đến phòng của Khang Vĩ.

Quang cảnh trong phòng của nó lúc này khiến cậu thật sự choáng váng. Khắp trên sàn nhà kia vẫn còn đầy đủ dấu vết chứng minh ột cuộc hỗn chiến đêm qua. Mọi thứ dần hiện lên trong mắt cậu, đỉnh điểm là hình ảnh chiếc quần jean của nó trong góc tường, rồi chiếc áo phông còn dính máu bị xé rách nằm vắt vẻo trên thành ghế...

Cậu lùi chân, bước từng bước một, mồ hôi vã ra như xông hơi. Không lẽ, mình...mình...Không phải vậy, không phải mà...

-Cậu thật sự làm tôi thất vọng, thất vọng ghê gớm. Tưởng rằng em trai tôi sẽ bình yên, an toàn trong ngôi nhà này, nhưng không phải...

Giọng chị hai vang lên, lạnh lót, rõ ràng nhưng cũng đầy đe dọa và nghiêm nghị. Cậu sửng người, những gì cậu vừa nghe như một lời tuyên án đầy uy lực nó cũng đã một lần nữa khẳng định lại những điều cậu đang thắc mắc.

-Chị...em...em không...

Cậu không biết nói gì cả, chỉ lắp bắp vài từ rồi cúi đầu im bặt.

Cũng không biết nói gì hơn, Khả Chi nhìn cậu rồi đi thẳng. Lúc này đây với cô không cậu ta không đáng để cô phải phí thêm lời.

-Chị, Khang Vĩ...Khang Vĩ... đâu ạ? Cậu ấy...cậu ấy...

Tiểu Long bất ngờ lên tiếng hỏi lại, giọng cậu run run. Thật ra chưa bao giờ cậu cảm thấy mình bất lực và hèn hạ đến thế.

-Đừng nhắc đến em trai tôi làm gì, cậu tránh xa nó ra, tôi nói cậu nghe nhé, nó sắp không sống nổi nữa rồi, tôi không thể làm gì cho nó có thể ở lại cuộc sống này. Cũng như cậu, tôi biết cậu yêu thương nó, nhưng làm ơn hãy giúp tôi để nó sống những ngày cuối đời được vui vẻ nhé.

Đừng lại để lấy hơi cũng là để chờ xem phản ứng của cậu, Khả Chi nói tiếp.

-Tôi không mong gì hơn từ cậu, chỉ mong cậu đừng làm gì ảnh hưởng đến nó, đừng làm khổ nó thêm nữa, chuyện cậu gây ra đêm qua như vậy là quá đủ với nó rồi, đừng cố làm ọi chuyện rồi reng thêm. Cậu hiểu không?

Bất ngờ cô lên giọng, vẫn nhẹ nhàng nhưng với cậu có gì đó thật ghê gớm.

-Nếu cậu không hiểu, thật sự không hiểu thì tôi sẽ giúp cậu hiểu. Thử một lần nữa xem sao?

Khả Chi nói, nhìn thẳng vào mắt cậu, cái nhìn như oán trách, như hờn căm vừa tỏ rõ sự thách thức. Cậu thấy sợ cái nhìn đó, nhưng đó chưa phải là điều làm cậu sợ nhất, điều khiến cậu đang run lên lúc này là việc cậu đã làm với nó. Cậu đã làm gì mà khiến cho nó bị tổn thương đến vậy? Cậu mới sống với gia đình nó, tuy chưa nhiều nhưng cũng đủ để hiểu tính mọi người trong gia đình. Vốn là con người hoà nhã, dễ tha thứ nên cậu không nghĩ là chị Khả Chi lại có thể giận dữ đến thế.

Không chỉ có vậy, chị còn không cho cậu gặp nó, chị còn nói cậu đừng làm nó bị tổn thương ư? Là sao đây, cậu đã làm gì sai mà khiến chị phải tức giận vậy chứ?

Không biết là mình đã làm gì sai, nhưng lúc này đây tốt nhất là cậu nên nói lời xin lỗi chân thành.

-Chị, em xin lỗi chị...em...em không nhớ mình đã làm gì sai, chị...chị đừng giận em nhé, chị tha lỗi cho em.

Khả Chi quay lại nhìn cậu, ánh mắt như nực cười.

-Xin lỗi ư, cậu nghĩ mọi chuyện xảy ra có thể nói xin lỗi là xong ư, vậy thì cậu nghĩ người ta đề ra pháp luật làm gì? Nhà tù làm gì? Để làm cảnh à? Nếu cậu không biết mình đã làm gì sai thì từ giờ cố mà sống cho đoàng hoàng vào, tôi cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa, với lại cậu đừng tìm gặp em trai tôi nữa. OK?

Nói xong, Khả Chi đi thẳng bỏ lại cậu đứng đó trong sợ hãi, đau khổ và cảm giác tội lỗi, giờ đây, chút ký ức đêm qua hình như đang dần quay về, dù rất mơ hồ.

Đã mấy ngày nay hần không đến lớp, hần thật sự không thể chịu đựng được những gì nó nói. Thời gian gặp nó chưa lâu nhưng hần như đã cảm thấy được thứ tình cảm trong tim mình chỉ dành cho nó, hướng về nó chứ không phải ai khác. Cứ tưởng rằng rồi mọi chuyện sẽ qua, rồi thì hần cũng sẽ quên nó đi, nhưng không phải. Lúc này đây hần cảm thấy nhớ nó vô cùng. Không chỉ có vậy, hần nhớ nó ngay cả khi hần đang gặp nó. Khuôn mặt đó, hình bóng đó sao lúc này đây hiện lên rõ ràng quá, mỏng manh quá.

Trời bắt đầu vào đông, những trận gió mùa bắt đầu tràn về, kèm theo đó là mùa lạnh. Mưa ẩm ướt, xầm xì suốt ngày. Mưa rơi từng hạt buốt lạnh như xé da xé thịt, khiến cho cây cối đang tốt tươi trở nên rũ úa, uẩn người trước những trận giá lạnh, lòng hần cũng như vậy.

Hần nằm trên giường nhìn mưa rơi chỉ khiến cho nỗi nhớ và nỗi buồn trong lòng hần càng thêm cồn cào, day dứt.

Câu nói của nó lại tràn về trong trí nhớ của hần: “Chỉ lần này thôi, nốt hôm nay thôi. Hãy để cho tôi được cầm tay cậu, rồi sáng mai mình sẽ không còn gặp nhau nữa nhé. Cậu hãy quay lại bên cạnh người con gái đang chờ cậu nhé, quên tôi đi, với tôi như thế là quá đủ rồi. Cảm ơn cậu đã dành tình cảm của mình cho tôi, đó là khoảng thời gian tôi cảm thấy hạnh phúc nhất trong đời mình, tôi nói thật đấy. Mình nên kết thúc tại đây thôi, đến đây là hết rồi, người ta đã đợi cậu rất lâu rồi, phải vậy không? Tôi giám chắc điều đó khi thấy ánh mắt cô gái đó nhìn cậu. Cậu sẽ hạnh phúc mà phải không?”. Bằng hoàng như kẻ vừa tỉnh cơn mê, hần cũng không biết phải làm sao nữa. Nước mắt hần lăn dài trên má.

Lúc đó hắn như muốn hét lên, như muốn tan ra, đau khổ. Trải qua biết bao nhiêu chuyện như vậy, hắn đã dành cho nó bao nhiêu tình cảm như vậy, cũng như nó đã sống trong hắn nhiều đến như vậy, thế mà giờ đây nó có thể nói ra lời chia tay một cách đơn giản vậy sao? Thế nhưng hắn không thể nói lên lời được, một phần vì nó đang mệt, một phần vì hắn quá bàng hoàng trước những gì mình vừa nghe được. Cũng như hắn biết rằng một khi nó nói thế là hết, hắn quá hiểu con người nó mà.

Hắn điên cuồng dấn mình vào gối cổ quên đi tất cả, nhưng hình ảnh của nó vẫn hiện hữu trong hắn, rõ ràng, tinh khôi. Hình ảnh của nó càng lúc càng hiện lên rõ nét hơn. Hình ảnh một chàng trai khôi ngô, mạnh mẽ với đôi mắt đẹp hút hồn, giọng nói trầm ấm, hạnh phúc.

Rồi như không thể chịu đựng được hơn, hắn bật dậy vươn người qua chăn, ôm chặt lấy tấm hình của nó, tấm hình nó đang cười hạnh phúc. Lúc này đây nước mắt đã chảy ròng ròng trên mặt hắn. Nhìn như bị thôi miên vào khung hình, hắn chăm chú nhìn nó đến từng chi tiết nhỏ. Đôi mắt đẹp rạng ngời kia đã khiến hắn say mê ngay từ lần đầu gặp mặt bây giờ trông sao thật buồn bã. Chỉ cần nghĩ tới chuyện xa nó là hắn đã không thể chịu nổi rồi, sao nó lại có thể nghĩ là hắn có thể sống thiếu nó, sống mà không cần nó cơ chứ? Nó ôm chặt tấm hình vào ngực mình, ghì thật chặt lấy. Thật mạnh, thật lâu. Nước mắt rơi ướt cả tấm hình, nhoè nhoẹt trên khuôn mặt thánh thiện đó.

Đứng ngoài cửa lúc này, Ann không biết phải làm gì nữa, cô hiểu, giờ đây có làm gì đi nữa cũng không thể làm cho anh cảm thấy bớt đau khổ được. Trong cô lúc này có hai luồng tình cảm đang rằng xé nhau rứt rứt.

Hay mình từ bỏ đi. Bỏ lại anh với tình yêu của mình? Hãy ra đi và giải thoát cho anh?

Không được, với mình anh là tất cả, nếu như đó là một cô gái tốt thì mình có thể nhường anh cho cô ta, nhưng không phải...Mình không thể để anh sai lầm được, rồi anh sẽ tỉnh cơn mơ thôi, sẽ quay về với mình thôi. Mình tin là mình có thể làm được điều đó.

Tự nói với lòng mình như vậy, cô lau nhanh giọt nước mắt như thể muốn che dấu đi sự thật phũ phàng.

Thật lòng, nếu người kia là một người con gái tốt liệu rằng cô có thể nhường anh không? Nếu như người kia yêu anh nhiều hơn cô yêu anh thì cô có nhường anh không?

Một câu hỏi thật khó trả lời.

Cũng như hắn, giờ này đây nó đang thật sự đau khổ, đau đến không thể tưởng được. Nó đau không chỉ vì hắn, mà còn đau cho chính bản thân mình. Nó nhìn lên trời cao trong đêm đông mà thầm hỏi tại sao ông trời lại bất công với nó như vậy. Sinh ra nó, dày vò nó, rồi cho nó một người để yêu thương, nhưng rồi ông cũng cướp đi khỏi tay nó.

Nhưng biết làm sao được. Nó phải chia tay thôi, không thể duy trì mối quan hệ này được. Hắn còn gia đình, còn người thân, còn bè bạn...hắn không giống như mình...mình là kẻ thật quá ích kỷ. Nó thể hiện tình cảm với hắn mà đã không nghĩ tới việc hắn hoàn toàn khác hắn nó. Hắn còn tương lai, hắn có một gia đình yêu thương, một người con gái tốt để chờ đợi. Còn mình, mình có gì đây? Không có gì cả, mình sinh ra không phải cho thế giới này, cũng như má, mình nên từ bỏ cuộc sống này để những người mình yêu thương được sống hạnh phúc. Phải, mình nên làm thế.

Những ngày này, hắn hầu như không ra khỏi phòng. Hắn cũng chẳng còn đầu óc nào mà học hành nữa, cả ngày hắn không ăn gì chỉ nằm trong phòng ôm chặt bức hình của nó. Hắn gầy rộc đi trông thấy, trở nên lảm lộn và không nói chuyện với ai cả.

Ann cũng vậy, dù có nói gì hắn cũng chỉ âm ỉ cho qua rồi kiểm soát đuổi ra để hắn có thể ở một mình trong phòng.

Khỏi phải nói, má hắn lo lắng vô cùng, bà thường động viên an ủi nó. Tuy không ai trong hai người nói ra vấn đề khúc mắc nhưng hắn biết, hắn biết rằng má mình đã biết rõ tình cảm của hắn dành cho nó. Hắn cũng không muốn làm má buồn nhưng không hiểu sao hắn không thể ăn gì được. Vừa cho thức ăn vào mồm là hắn lại nôn ra. Mọi người trong gia đình lặng thinh nhưng chắc đều đoán ra lý do đó là gì. Ba thường chỉ nhìn nó rồi lắc đầu, má đau khổ chỉ biết khóc. Với bà hắn hay nó đều như con trai mình. Bà không tán đồng tình cảm của hai đứa, nhưng cũng không phản đối. Với bà, tình cảm là một thứ mà lý trí rất khó can

thiếp. Bà chỉ biết lắc đầu nhìn hấn, bà hiểu tại sao nó lại làm như vậy. Không hỏi nhưng bà biết rõ, nó đã từ chối tình cảm của con trai bà và bà biết lý do. Điều này càng làm cho bà thấy thương nó hơn.

Thật tâm bà luôn mong có được một người con dâu như Ann, nhưng những gì hấn thể hiện ra mấy hôm nay thì bà biết điều đó là không thể. Không sao. Có thêm một thằng con trai nữa cũng không sao nhưng...

Và mọi thứ chậm chậm trôi qua hấn mỗi ngày mà hấn chẳng hề bận tâm.

Rồi đến một ngày, hấn bỗng nhiên thay đổi, sáng sớm, vừa tỉnh dậy hấn đã đòi má cho ăn sáng, cả nhà thấy vậy thì mừng vô cùng, Ann cứ lừ lừ la lừ lờ như đứa trẻ. Ai cũng mừng vì hấn đã thay đổi. Cứ tưởng như vậy là mừng nhưng nào ngờ hấn đi từ sáng đến tối khuya mới về, người nồng nặc mùi rượu, say mềm nhũn người. Hấn bước đi lảo đảo cứ hai bước ngã một lần. Cho đến khi về đến nhà thì cũng đã ngã đủ số lần sao cho chân tay, mặt mũi trầy xước hết cả. Cả gia đình hấn không biết làm gì hơn.

Ngày qua ngày, cho đến khi một buổi sáng khi hấn còn chưa tỉnh ngủ thì tiếng chuông cửa reo vang vội vàng.

-Tôi muốn gặp anh Trần Tùng Lâm!

Giọng người công an chắc nịch, khiến ông quản gia luống cuống xuýt ngã.

-Anh đã bị bắt, mời anh đi theo chúng tôi.

Bàng hoàng, bà bác sỹ già trong bộ pirama ngất lịm, ba nó lùi lại mấy bước rồi cũng phải dựa người vào tường mới đứng vững được...

Trong cái không khí buồn ảm đạm, nó nằm đó bất động. Chuyện xảy ra với nó cho đến giờ vẫn như không thể quên được, chuyện đó đối với nó quả thật kinh hoàng. Nó không thể tin được là Tiểu Long lại thú tính đến như vậy, mặc dù biết cậu đang bị ma men khống chế nhưng nó thật sự vẫn thấy ớn lạnh mỗi khi nhớ đến, cũng như bây giờ. mỗi lần gặp cậu nó vẫn chưa thôi hết run.

Cậu vẫn vậy, vẫn nhìn nó bằng đôi mắt buồn buồn, đôi mắt đen nhánh kia lúc nào cũng nhìn nó với cái nhìn tội lỗi.

Cố gắng lắm nó mới tỏ ra bình thường với cậu được, mặc dù mỗi lần gần cậu nó đều kinh hãi co rúm người lại như con rùa co người vào mai. Tuy nhiên, nó không muốn gia đình ông Trần biết chuyện xảy ra, với lại nó không muốn không khí trong nhà quá căng thẳng. Cũng may là chuyện này trong nhà ngoài bà Lan và chị hai ra thì không ai biết.

Đã gần 10 ngày nay nó không giám ngủ một mình, không phải nó sợ gì mà chỉ vì mỗi đêm chuyện lần trước lại hiện về hành hạ nó trong giấc mơ. Nó thường la hét đến nỗi bà Lan hay chị hai thường phải thức cả đêm không ngủ được vì lo cho nó.

Thấy nó nhẹ nhàng nhắm mắt, chị hai đứng dậy đi ra ngoài. Hôm nay quả là một ngày mệt mỏi với chị, cả ngày ở bệnh viện trông nom ba, hơn nữa Khương Vĩ cũng chưa ổn thể nên chị chạy đi chạy lại như một con sóc. Thêm vào đó là nó ở nhà, nó luồn miệng nói là yên tâm, là không sao, nhưng chị biết nó cần chị.

Đêm nào cũng vậy, mỗi khi ngủ nó thường cầm chặt tay chị không chịu buông. Lúc ngủ thì chum chặt chần, không cần biết trời nóng hay lạnh. Mỗi lần thấy cậu, rừ trời là mùa đông nhưng nó cũng toát hết mồ hôi, ướt hết lưng áo.

-Chị, chị đừng đi đâu lâu nhé.

Mặc dù đã ngủ nhưng trong vô thức nó vẫn dặn chị không được bỏ nó, thật sự nó cần chị.

Quay lại, chị bẹo má nó, cười hiền từ.

-Không sao đâu, Bi ngủ đi, chị ở đây thôi.

Nói rồi, chị ngồi lại xuống đầu giường, dùng tay vuốt lại mái tóc của nó. Trông nó lúc này mới thánh thiện làm sao.

Chuông điện thoại reo vang, bà bác sỹ già cũng chẳng buồn nhắc máy, bà ngồi bất động như người mất hồn, mặt bà tái nhợt, đôi mắt thâm đen vì mất ngủ. Bên cạnh bà là ba hấn, không biết từ tối đến giờ ông hút thuốc này là thuốc thứ mấy rồi, chỉ biết rằng, đốm lửa trên môi ông chưa một lần bị tắt.

Chuyện xảy ra với hấn khiến ông bà không hết bàng hoàng. Thằng con thân yêu của ông bà giết người ư?

Thật vô lý!

Đó là điều không thể xảy ra, nó ngoan thế mà, làm sao nó lại có thể làm thế được.

Chắc hấn có sự nhầm lẫn mà.

Đúng.

Nhầm lẫn.

Tuy nhiên những chứng cứ mà cảnh sát đưa ra thì không gì có thể chối cãi được. Một con dao dính máu của nạn nhân với đầy toàn vết vân tay của hấn, việc hấn có để lại dấu giày tại hiện trường...

Tất cả giờ đây như là những bằng chứng thép chứng minh cho tội trạng của hấn...

-Alô – giọng trầm ấm của ông quản gia vang lên.

-Vâng...tôi hiểu.

Đặt ống nghe xuống, ông quản gia quay lại:

-Thưa ông bà chủ, bên cảnh sát họ nói ngày mai chúng ta lên đồn làm thủ tục.

-Được rồi, cảm ơn ông.

Bà bác sỹ nói trong vô cảm.

Cậu đi đi lại lại trong phòng với vẻ mặt căng thẳng. Hấn đang mang tội giết người. Đúng vậy, nhưng ánh mắt cậu bỗng trở lên nham hiểm, trong đó chứa đựng một màu u ám.

Phải, cậu thật lòng yêu nó, nhưng hấn ta lại cướp nó đi khỏi cậu. Cậu không muốn hại hấn, nhưng cậu cũng không muốn mất nó.

Cậu bật cười một mình, giọng lạnh đến ghê người. Khuôn mặt cậu hả hê, đôi mắt nhắm nghiền vì khoái trí.

18. Chương Chap 14 (full)

Đúng rồi, tại sao mình không nghĩ ra chứ, tự nói với mình như vậy cậu cảm thấy thật thoải mái.

-Tôi muốn gặp hấn, anh giúp tôi nhé. Anh yên tâm đi, tôi không làm gì đâu. Hấn là bạn tôi, tôi chỉ muốn hỏi thăm thôi. Còn chuyện làm ăn đang thất bại của anh, tôi sẽ nhờ ba tôi giúp. Ok?

Cậu đứng nói chuyện với một người trông đã đứng tuổi nhưng cũng không phải quá già để cậu gọi bằng chú. Người này đeo quân hàm khá cao, và hình như là người có quyền nhất đang trực tiếp thụ lý vụ án của hấn thì phải.

Giọng nói của cậu chân thật, cộng với sự bề thế của gia đình đã đảm bảo cho cậu trước người công an kia. Tuy nhiên điều khiến anh công an kia an tâm nhất đó là cổ phần đóng góp trong một công ty của mình đang bị xuống dốc thảm khốc, và ba cậu chính là lá bùa hộ mệnh cho nó tiến lên, thậm chí còn tiến xa hơn rất nhiều so với trước khi nó tụt dốc cơ.

-Được rồi, nhưng chỉ 10p thôi.

-Ok! Cảm ơn anh nhiều. Tôi sẽ không quên ơn anh đâu.

-Được rồi, cậu thì tôi không cần, nhưng nhớ nhắc ba cậu cho tôi nhé.

Người công an nói với theo.

-Trông cậu gầy đi nhiều đấy. Cậu có khỏe không?

Cầm ống nghe lên, Tiểu Long nói bằng giọng khá thành thật.

-Cám ơn. Tôi ổn.

Tùng Lâm nói mà không thèm nhìn vào con người đang ngồi trước mặt mình.

-Kìa, bạn cùng lớp, làm sao mà lại tởm thái độ như vậy chứ? Không vui khi gặp tôi sao?

Tiểu Long nói không quên khuyến mãi thêm vài động tác nhún vai, rụt cổ trông thật đáng ghét.

-Mày muốn gì, nói nhanh đi, tao không có thời gian rồi để nói chuyện phiếm đâu?

Tùng Lâm như muốn nổi khùng.

-Từ đã nào, ông bạn nghĩ sao nếu tôi đề nghị ông bạn trao đổi một việc.

Vừa nói cậu vừa hất hàm nhìn hấn, vẻ mặt đầy tự đắc.

-Tôi không quan tâm .

Lúc này Tùng Lâm đã lấy lại được bình tĩnh. Hấn nói xong, đứng giậy bước thẳng vào trong.

-Đừng vội, việc này liên quan đến mạng sống của cậu đấy.

Không nói gì, hấn vẫn bước bình thản. Với hấn nói chuyện với loại người này cũng chỉ phí lời. Trong tâm trí hấn vẫn chưa quên được những gì cậu đã làm với nó. Cậu đã khiến nó tổn thương ghê gớm. Hấn thật sự thấy giận cậu.

-Tôi sẽ cứu cậu ra khỏi đây nếu cậu đồng ý bỏ Khang Vĩ. Tôi nói thật. Chỉ cần cậu bỏ Khang Vĩ thôi tôi sẽ cứu cậu ra khỏi đây.

Nghỉ lấy hơi, cũng là để cho đối phương kịp hiểu những gì mình đang nói, cậu chăm chú quan sát phản ứng trên mặt hấn.

-Cậu tin tôi đi, tôi có thể giúp cậu, chỉ cần cậu hứa với tôi là cậu nhùng Khang Vĩ cho tôi thôi. Ok?

Hấn không quay bước đi nữa mà chột đứng sững lại. Không suy nghĩ nhiều, cũng không quay người lại, hấn nói chắc nịch.

-Nếu cuộc sống này không có Khang Vĩ tôi sống cũng như chết. Cám ơn đã quan tâm.

Nói rồi hấn bước thẳng đi. Bất chợt như sực nhớ ra điều gì, hấn uay lại.

-Loại người như cậu mà cũng đòi yêu Khang Vĩ ư? Quên đi.

Nói rồi hấn bứt thẳng để lại cậu ngồi đó với cảm giác nhục nhã ê chề.

Cuộc nói chuyện tưởng chỉ có vậy là xong nhưng không phải vậy. Đứng ngay gần đó, chứng kiến toàn bộ câu chuyện qua một máy nghe nén là một người con gái kiêu sa, diễm lệ. Đôi mắt cô ướn nhoè khi nghe thấy câu nói cuối cùng của người phạm nhân. Máu trong người cô như ngừng chảy, toàn thân cô run rẩy, mặt trắng bệch.

Những gì cô vừa nghe như một ngọn lửa đốt rụi những hi vọng mỏng manh nhất trong cô, hi vọng một ngày kia anh sẽ quay về với cô. Cô ngẩn người như ngây dại. Buông thông hai tay, cô hững hờ bước ra ngoài mặc cho người cảnh sát viên thừa gởi.

Tất cả cảnh sát ở đó đều nhìn theo cô đắm đuối. Không chỉ vì cô có sắc đẹp sắc nước hương trời, chim sa cá lặn, mà còn là vì cô là người được chính đại sứ quán Trung Quốc nhờ họ giúp đỡ. Chuyện cha cô là một người rất có tiếng tăm ở Trung Quốc mà.

Nó đang nằm một mình nghe nhạc thì máy di động reo vang. Vẫn như những lần trước, bài From Sarah With Love vang lên buồn buồn.

Tưởng chị hai gọi, nó nhanh nhẹn cầm máy, tuy nhiên nó ngạc nhiên khi thấy màn hình là một số máy lạ hoặc đang roading. Ngạc nhiên nhưng nó cũng bắt máy.

-Alô, tôi nghe.

-Xin lỗi, anh là Khang Vĩ?

Giọng một người con gái mềm mại vang lên.

-Tôi muốn gặp anh một chút không? Tất nhiên nếu anh không bận?

Quá bất ngờ trước lời đề nghị của vị khách lạ, nó thoáng bối rối. Nhưng rồi nghe giọng nói có vẻ chân thành, hơn nữa nó cảm nhận được người đó đang rất buồn, nên nó nhanh chóng nhận lời.

Trong một quán cà phê nhỏ, có một đôi trai gái ngồi nói chuyện. Việc họ xuất hiện ở đây khiến cho cả cái quán nhỏ này bỗng sôi động lạ thường. Chuyện! Một người khôi ngô tuấn tú, một người kiều diễm kiều sa.

Trông họ như một đôi kim đồng ngọc nữ. Họ ngồi nói chuyện trong một góc tuy kín đáo nhưng cũng không tránh khỏi những ánh mắt tò mò thèm khát. Những cậu ấm cô chiêu, thậm chí cả những ông anh, bà bác đã ngoại tứ tuần đều không thể kìm lòng trước cái đẹp thánh thiện của họ. Những cái nhìn, cái liếc mắt, uẩn mờ của họ dành cho cả hai người khiến cho buổi nói chuyện như phải đứt quãng mấy lần.

-Tôi cầu xin anh, anh hãy làm ơn cứu Tùng Lâm đi, với tôi anh ấy là tất cả. Tôi cũng biết tình cảm của hai người, nhưng anh biết rằng điều đó là không thể, xã hội này không thể chấp nhận chuyện tình cảm của hai người mà.

Nước mắt cô gái rơi ướt đầm khuôn mặt đẹp của mình, bờ gai gầy của cô run lên theo từng lần nấc.

Nó như không tin vào tai mình nữa, chuyện gì vậy, tại sao hẳn lại có thể để bản thân mình như vậy chứ, tại sao hẳn lại không lo cho bản thân mình được. Phía lâu lắm sau khi cô gái nói xong nó mới chậm chậm trả lời.

-Được rồi, cậu yên tâm đi, Tùng Lâm sẽ không sao đâu. Tôi hứa.

Nó nhìn sâu vào đôi mắt đen láy ấy, đôi mắt đen quẩn rũ, như có một sức mạnh vô hình cứ nứu chặt lấy lòng người. Nhìn vào đôi mắt chân thành đó, như thấy hết được tâm can của con người này, một tình cảm chân thành, trong sáng của cô dành cho hắn, đó là thứ tình yêu trinh nguyên, hiến dâng mãnh liệt của người con gái tuyệt vời này. Nó không đành lòng phá hỏng thứ tình cảm đó. Hơn nữa, nó cũng không còn sống được lâu nữa, vậy thì sao nó có thể ích kỷ giữ hắn lại bên mình chứ?

-Còn một chuyện này nữa, tôi biết là hơi quá, nhưng mong anh hiểu cho tôi.

Cô gái lưỡng lự nhưng rồi cũng rút khoát.

-Tôi mong rằng, sau này anh đừng gặp Tùng Lâm nữa được không. Anh là một người tuyệt vời, anh không thiếu gì đối tượng theo đuổi, nhưng với tôi, tôi chỉ có một người con trai, người mà suốt đời tôi không thể nào rời xa được, anh làm ơn...

Không biết nói gì hơn, nhưng nó hiểu tâm trạng của cô, nó biết thế nào là cảm giác mất mát, biết thế nào là bất hạnh, với nó như vậy là đủ rồi. Có một người yêu thương nó, có một người chăm lo cho nó, có một người hứa đem lại hạnh phúc cho nó, như vậy là quá đủ, dù cho những thứ đó chỉ như gió thoảng qua ta. Nó hiểu và thỏa mãn với điều đó.

-Tôi hiểu...Cậu yên tâm đi.

Phải lâu lắm hắn mới bước ra khỏi quán nhỏ đó, trên phố nhà nhà đã lên đèn, nhưng sao nó cảm thấy mọi thứ thật tối tăm. Mưa bụi mùa đông bay đầy trên phố khiến cho vai áo nó đã thấm ướt.

Mưa rơi hay nỗi lòng nó đang khóc?

Buồn.

Đau khổ.

Hôm nay trong lúc ăn tối, chị hai vui mừng thông báo rằng ngày mai anh Khương Vĩ có thể trở về nhà, điều này khiến nó mừng lắm. Đã lâu rồi nó không được gặp anh, phần vì anh nằm viện, phần vì nó bệnh. Và có quá nhiều chuyện xảy ra khiến nó muốn ôm anh quá.

Tiểu Long vẫn nhìn nó bằng ánh mắt như vậy, vẫn nén lút quan sát nó. Đôi khi vô tình nó bắt gặp, cậu vội vàng quay đi chỗ khác.

Sau bữa tối như thường ngày, người làm trong nhà nó tắt bật ai vào việc này, chị hai cũng nhanh chóng chuẩn bị vào viện, nó ngồi thẫn thờ nhìn vào khoảng trống bao la thông qua chiếc cửa sổ nhìn thẳng ra vườn. Đã lâu lắm rồi nó không ngắm trời đêm.

Bầu trời đêm trông đầy sao mà sao nó lại cảm thấy buồn lạ lùng. Nó không biết phải làm sao nữa, bản thân nó lúc này đang rối tung lên. Nó biết chỉ có nó mới có thể cứu được Tùng Lâm. Nó ngửa mặt lên trời, mắt nhắm chặt lại về đầy đau khổ.

Được rồi.

Không sao.

Dù sao đi nữa cậu cũng phải sống, sống không chỉ cho cậu mà còn sống cho cả bản thân tớ nữa, phải không nào?

Nó tự nói với bản thân mình như một lời động viên, một lời khích lệ trước khi người chiến sĩ ra trận. Với nó bây giờ cũng vậy.

Đã gần nửa đêm rồi mà Tiểu Long vẫn chưa thể nào chợp mắt được. Mỗi lần nhắm mắt lại hình ảnh của nó lại hiện lên trong cậu. Rõ ràng, tinh khôi. Đôi mắt đó sao mà đáng yêu đến vậy, với cậu, nó như một thiên thần được làm bằng bong bóng xà phòng, chỉ cần cậu chạm nhẹ vào là lập tức sẽ vỡ tan. Cậu sợ điều đó, sợ làm tổn thương đến nó như lần trước cậu đã làm.

Không chỉ có vậy, chuyện của Tùng Lâm cũng đang hành hạ cậu, cả lý trí lẫn con tim cậu đều đang nhói đau về điều này. Cậu cảm thấy mình thật khổ nạn, cậu không dám nhìn mặt mình trong gương nữa. Đúng vậy, cậu lợi dụng lúc người ta gặp hoạn nạn để mưu cầu hạnh phúc riêng ình. Cậu biết người ta bị oan nhưng lại đòi cho được cơ hội minh oan có điều kiện.

Rồi thì sao chứ, khi mà cậu đem điều kiện của mình trao đổi lấy cuộc sống của người đó thì cậu đã nhận được gì nào? Không gì hơn ngoài sự khinh bỉ.

Không sai.

Đang miên man lầm chửi rửa bản thân mình thì bất ngờ có tiếng gõ cửa.

-Vào đi ạ!

Cậu không khỏi ngạc nhiên khi thấy nhóc đứng đó. Nhóc vẫn vậy, vẻ mặt khôi ngô thánh thiện, vóc dáng cao to khỏe khoắn, ánh mắt sâu, hút hồn đối phương.

-Tớ có chuyện muốn nói.

Bước khỏi cửa vào bên trong, Khang Vĩ lên tiếng, giọng nó buồn buồn nhưng rút khoát.

-Chuyện gì vậy Khang Vĩ?

Tiểu Long hơi ngạc nhiên khi thấy thái độ lạ lùng của nó.

Bỗng dưng ánh mắt nó tối sầm lại như mặt biển khi có bão, đôi môi mím chặt, đầu hơi cúi xuống.

-Tiểu Long này, tớ nói thẳng nhé, cậu muốn có tớ phải không? Được, tớ đồng ý. Đêm nay thân thể tớ hoàn toàn thuộc về cậu, nhưng có một điều...

Nó ngừng lại, ánh mắt vẫn không nhìn lên, dường như dưới sàn nhà có gì đó giữ chặt lấy ánh mắt Khang Vĩ.

-...Cậu giúp tớ cứu Tùng Lâm nhé, được không?

Lúc này nó chợt nhìn thẳng vào Tiểu Long, đôi mắt như van xin, chờ đợi.

Quá bất ngờ trước lời đề nghị của nó, Tiểu Long không nói được lời nào, ánh mắt cậu nhìn xoáy sâu vào mắt nó, lúc này đây cậu như chết đứng người khi gặp ánh mắt này.

Cậu ngỡ ngàng.

Đau sót.

Gì thế này, nhóc sẵn sàng hiến dâng thân thể mình cho cậu để cứu thằng đó ư? Chuyện gì vậy hửn là gì chứ, là gì mà khiến cho nhóc phải như vậy chứ.

Cậu ứa nước mắt.

-Khang Vĩ, cậu nghĩ kỹ chưa, mà sao cậu biết...

Tiểu Long bỏ dở câu nói.

-Việc đấy không quan trọng, cậu đồng ý với tớ nhé.

Nhìn ánh mắt như van xin của Khang Vĩ, Tiểu Long thấy lòng mình nhói đau. Cậu cười mà như đang khóc.

Trời ơi, tại sao nhóc lại làm vậy chứ. Cậu thật lòng yêu nhóc, thật lòng muốn có được nhóc, muốn chiếm hữu thân thể kia nhưng tuyệt nhiên không phải bằng cách này.

Cậu quay người lại, mặt đỏ bừng lên vì giận dữ. Túm lấy hai vai nhóc cậu lắc mạnh.

-Tại sao, tại sao cậu lại làm thế hả, hửn là gì chứ, là gì mà khiến cậu lại vậy chứ hả.

-Nói đi.

-Nói.

Mỗi một lời nói cậu lắc mạnh vai nó khiến cho toàn thân nó rung lên bần bật. Chiếc áo ngủ rộng tuột khỏi vai, thân thể nó dần hiện ra trước mặt cậu.

Cho đến khi cậu dừng kịp nhận ra hành động quá khích của mình thì chiếc áo ngủ của nó đã tuột khỏi vai, toàn bộ thân thể nó lộ ra trước cậu, bờ vai rộng, ngực căng tràn sức trẻ...Tất cả đang hiện ra trước mắt cậu như một thước phim quay chậm.

Bất ngờ nó ôm chặt lấy cậu, ép sát ngực mình vào ngực cậu, khẽ cầm lên cổ cậu, nó nhẹ nhàng.

-Tớ muốn cậu cứu Tùng Lâm vì đó là người mà tớ luôn mong cho có được hạnh phúc, cũng là người đã dạy tớ biết thế nào là hạnh phúc. Giúp tớ nhé, một lần thôi.

Tiểu Long lặng người khi nghe những lời nói đó.

Cậu thật sự không biết phải làm sao nữa. Thâm tâm cậu thì dù không có chuyện này cậu cũng sẽ giúp hửn giải oan. Cậu muốn công bằng, lành mạnh đấu tranh cùng hửn. Nhưng cho đến lúc này đây, cậu đã hiểu tình cảm của nó đã dành cho ai kia chứ không phải cậu. Cậu đã hiểu tình yêu thật sự mãnh liệt ra sao, thứ tình cảm đó khiến cho con người ta có thể hi sinh tất cả chỉ mong sao người mình yêu được hạnh phúc.

19. Chương Chap 15 (Full)

Cậu luôn nói cậu yêu Khang Vĩ nhưng thử hỏi xem cậu đã làm được gì cho Khang Vĩ chứ. Không gì cả, ngoài một vết thương không bao giờ lành lại.

Cậu nhẹ nhàng vòng hai tay ôm lấy thân thể nó, nhẹ nhàng khẽ cầm mình lên vai nó. Rồi cậu nói như thì thầm.

-Tối nay cậu cho tôi ôm cậu ngủ được không?...

Nó nằm im mơ màng trong giấc ngủ chập chờn. Thân thể nó phơi bày trong ánh sáng của bóng đèn neong đẹp mê hồn. Nó nằm im trong yên lành. Tiểu Long tiến lại gần nó, nhẹ nhàng đặt lên má một nụ hôn.

Từ lúc cậu biết ý định của Khang Vĩ, Tiểu Long bàng hoàng hụt hẫng. Cậu bỗng thấy mình thật nhỏ nhen và hèn hạ. Nhìn sâu vào đôi mắt hút hồn kia cậu như thấy cả bầu trời trong đó, tuy nhiên nó đen thẫm và buồn vô tận. Nó ngủ gục trong lòng cậu.

Nó nằm im, mơ màng trong giấc ngủ chập chờn. Thân thể nó phơi bày ra dưới ánh sáng của những ngọn đèn neong đẹp đến khó tả. Nó vẫn nằm im trong yên lành. Cậu tiến lại gần nó, nhẹ nhàng đặt lên má nó một nụ hôn nhẹ.

Từ lúc biết được ý định của nó, cậu bàng hoàng, hụt hẫng. Trước nó cậu thấy mình trở nên nhỏ bé và quá hèn hạ. Nhìn sâu vào đôi mắt hút hồn kia cậu thấy được sự mệt mỏi, chán trường. Nó ngất gục trong lòng cậu. Bế nó đặt lên giường mình, cậu kéo nhẹ tấm chăn mỏng đắp lên người nó rồi bước ra ban công đứng.

Đau khổ.

Buồn.

Trong cậu lúc này đang vùng vẫy thứ cảm giác thật hỗn loạn, hoang mang và tất nhiên là xen kẽ trong đó có sự xấu hổ, buồn tủi...

Nó bỗng thấy mình như đang bay trong gió, nhẹ nhàng như được chấp cánh. Nó lại thấy mình đang đứng trên đỉnh ngọn núi hôm nào.

-Con trai, khổ cho con quá.

Giọng nói đó vang lên đầm ấm như hòa vào trong gió, được gió mang đến cho nó.

-Má, má...

Nó khẽ gọi trong thổn thức, rồi nó chạy, chạy thực mạng mà không biết mình chạy đi đâu. Nó đau khổ nhìn khắp nơi, hi vọng thấy được hình bóng của má mình, nhưng không thấy gì. Mệt mỏi, nó quỳ xuống đất, mưa lại tuôn rơi, người nó ướt sũng...

-Má xin lỗi con, má xin lỗi...Con ngoan, con cố lên nhé, má yêu con nhiều lắm....

Giọng nói ngân dài trong tiếng gió và mưa, nó thổn thức, nước mắt lăn dài trên má...

Nó đứng dậy, chạy thực mạng. Nó cũng không biết mình đang chạy đi đâu nữa, mặc kệ những gì đang xảy ra nó cứ chạy. Chạy như thể trốn tất cả.

Không gian lại thay đổi. Lúc này đây nó đang ở trong một cái quán nhỏ quen thuộc. Nơi này bà bác sỹ già đang nhìn nó bằng đôi mắt đầm lệ.

Con à, cô biết tình cảm của con và Tùng Lâm, lúc trước cô thật lòng cũng không biết là nên ủng hộ hay phản đối hai con nữa...

Ngủ một chút, bà đưa bàn tay gầy gò của mình đặt lên đôi bàn tay đang để trên bàn của nó.

-Những ngày qua khi mà cô chứng kiến cảnh Tùng Lâm sống khổ sở, dằn vặt thế nào, mệt mỏi ra sao thì cô đã hiểu được rõ ràng. Rồi cô biết thứ tình cảm này không được dư luận chấp nhận nhưng cô tin đó là chân thật.

Bà ngược mắt nhìn nó với đôi mắt hiền từ.

-Nó là con trai cô, với cô con cũng thế Khang Vĩ à. Cô không cần biết con coi cô ra sao nhưng cô muốn con cũng là con trai cô, cô muốn được chăm sóc con như điều mà má con muốn làm...Nhưng bây giờ thì làm sao đây, cô cũng không biết phải làm sao nữa. Tùng Lâm, cô....

Rồi bà khóc như một đứa trẻ. Lòng nó se lại, lạnh, buồn.

Không gian lại thay đổi một lần nữa.

-Này đi nhanh đi, sắp vào lớp rồi đấy.

Tùng Lâm bất ngờ lao lên vỗ vào vai nó.

Hơi bất ngờ nhưng nó cũng trả lời lại, bình thản.

-Được rồi, cậu lên trước đi, tớ lên sau đây.

Nó hơi nhăn mặt khi trả lời.

Thấy thái độ của nó, Tùng Lâm cũng định bước lên lớp luôn, nhưng hần chợt thấy chân nó bị đau.

-Khang Vĩ, chân cậu đau à? Cậu đứng im đi, đừng cử động nhé.

Vừa nói hần vừa lao xuống cầu thang.

-Để im tớ xem nào.

Không kịp để nó phản ứng gì, hần cúi xuống kéo ống quần nó lên. Một vết thương còn hằn rõ, chân nó sưng đỏ đến nỗi hần nhìn cũng thấy đau.

Thấy thái độ đó của hần, nó méo xệch mặt.

-Tùng Lâm cậu làm gì thế, buông ra đi.

-Im lặng nào, cậu không thể không nói được à, mà nói chuyện cũng không thể nói nhẹ nhàng được sao? Hôm nay thấy cậu nói nhiều thế tớ mới biết cậu có thể nói chuyện đấy. Tưởng cậu không biết nói luôn chứ.

Hần nhìn nó thân mật pha chút hài hước. Khuôn mặt hần bừng sáng. Bất ngờ hần đứng thẳng người dậy, kéo hai tay nó qua vai mình, công nó từng bước lên cầu thang.

-Tùng Lâm, để tớ xuống, tớ tự đi được mà.

Nó cầu nhàu, nhưng cũng không phản ứng quá mạnh. Lúc này nó biết nếu phản ứng mạnh có thể khiến cho cả hai có một kết cục không mong muốn.

Hơn nữa lúc này đây con tim nó ầm ập lạ lùng. Một cảm giác khó tả xuất hiện, xâm chiếm lấy cơ thể nó, thân hình mạnh mẽ nó đang tỳ người lên, mùi hương đặc trưng nó đang ngửi thấy, ánh mắt ầm ập của ai kia...Tất cả như đang cô đọng, hội tụ trong tim nó, lung linh, trào dâng mãnh liệt.

Giờ ra chơi hôm đó, khi mà đám bạn học trong lớp thi nhau chạy ra ngoài thì nó lại mệt mỏi gục đầu xuống bàn. Tùng Lâm cũng định chạy đâu đó để cho đầu óc thư giãn, nhưng vừa định bước ra chợt thấy nó như vậy hần hoảng hồn gọi giật giọng.

-Khang Vĩ, Khang Vĩ cậu mệt à ? Khang Vĩ...

Giọng gấp gáp của nó khiến những đứa còn lạ trong lớp đều đồng loạt quay lại nhìn.

-Khang Vĩ, cậu không sao chứ.

Lần này vừa nói hần vừa lay mạnh. Cảm giác nóng rực nơi bàn tay của mình khiến hần hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không ngần ngại hần bế thốc Khang Vĩ lên chạy xuống phòng y tế.

Nhìn nó nằm một mình trên giường bệnh Tùng Lâm chợt thấy nhói đau. Khang Vĩ nằm đó mê mẫn, nếu là mình hần biết rằng hần mà bị thế này chắc hần phải kêu la ồm ồm, đòi má phải thế này, ba phải thế kia nhưng Khang Vĩ lại không thế.

Khuôn mặt đáng yêu kia ướm lấm tẩm mồ hôi, tóc tai bết lại thành búi nhưng nó chỉ chịu đựng một mình, không hề kêu ca hay ý kiến gì.

Hôm trước ba say rượu làm nó bị đau, sáng nay đến lớp thấy nó như vậy Tùng Lâm thật cảm thấy rất khó chịu, không biết tại sao và cũng không cần biết nguyên nhân, chỉ cần thấy nó bị đau là hần thấy khó chịu lắm rồi.

Khang Vĩ đã tỉnh táo lại sau một lúc mê man, cũng may mũi thuốc giảm đau và an thần của cô y tá đã giúp nó khá hơn trông thấy. Không gian xung quanh nó im lặng lạ thường, không giống như những gì đang diễn ra tại trường. Không gian này lạ quá, nó vừa lạ lùng vừa ầm ập, cách bài trí bên trong khiến cho nó có cảm giác thân quen lạ kì.

-Nằm yên đi, cậu chưa dậy được đâu, chân cậu bị trật khớp, cũng may là không sao, tớ đã nhờ người nắn lại rồi.

Hắn vừa nói vừa lướt đôi bàn tay thon dài của mình trên phím đàn ghita một cách điêu luyện.

-Đây là đâu ? Sao tớ lại ở đây, mà chết rồi, mấy giờ rồi, tớ phải về nhà ?

Giọng nó lo lắng thấy rõ.

-Cậu đừng lo, nghỉ ngơi đi, đây là nhà riêng ở quê tớ đây.

Tùng Lâm dừng gảy đàn quay qua nhìn nó.

-Trời ạ, cậu đưa tôi đến đây làm gì, tớ phải về nhà mà !

Khang Vĩ nhăn mặt nói, phần vì đau phần cũng là vì nó thật sự lo lắng.

-Thôi nào, cậu yên tâm đi. Lúc ở phòng y tế chị cậu có gọi điện đến cho cậu, tớ nghe máy, chị bảo mấy ngày tới được nghỉ học nên nhờ tớ đưa cậu đi đâu đó chơi cho khoẻ lại.

Ngừng một chút Tùng Lâm nói tiếp.

-Mà này, chị cậu không biết cậu bị đau hả ? Thấy tớ nói cậu bị đau phải lên phòng y tế chị cậu lo lắm nhưng rồi lại thôi bảo tớ đưa cậu đi chơi là sao? Chị có vẻ ngập ngừng...

Nó buồn bã, chị hai đã nói thế có nghĩa là ba vẫn chưa hết giận. Nó làm gì sai nào, nếu có sai thì cũng chỉ là nó không thích ăn cái món mà ba nói là má không thích ăn. Vậy mà...Chị hai thương nó, chị không muốn nó buồn nên bảo Tùng Lâm đưa nó đi chơi.

Thấy thái độ thần thờ của nó, Tùng Lâm khẽ tiến lại gần lay vai nó.

-Khang Vĩ, cậu không sao chứ ?

-Không sao, tớ không sao, tớ muốn ra ngoài trời được không ? Trong này ngột ngạt quá.

Nó giật mình trả lời như một cái máy. Lúc này đây, nó không muốn Tùng Lâm biết được cảm giác thật sự trong lòng nó lúc này, một cảm giác buồn vô tận, trống trải, cô đơn

Nói xong nó bật người ngồi dậy, loạng choạng bước đi. Vì chân bị trật khớp nên vừa đứng lên nó ngã nhào về phía trước do bị hẫng. Cũng như lần đầu gặp, nhanh hơn nó tưởng Tùng Lâm xoay người đỡ gọn nó trong lòng mình. Hai tay nó ôm chặt Tùng Lâm, đầu gục vào ngực hắn, chỉ có điều nó không đẩy mạnh Tùng Lâm ra như lần trước mà ôm chặt lấy hắn không muốn thả ra.

Tùng Lâm cũng vậy, sự cố này là niềm ao ước của hắn từ lâu lắm rồi, quả thật hắn muốn lắm được ôm Khang Vĩ vào lòng, ôm thật chặt được thoả sức ngửi mùi hương trên cơ thể ngọc ngà này. Hắn muốn lắm đi.

Chợt nghe ướt nơi ngực áo, vốn thông minh nó hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Hắn đưa tay đẩy nhẹ người Khang Vĩ ra nhưng cuối cùng đành chịu thua vì mỗi lần hắn định đẩy ra Khang Vĩ lại càng ôm chặt hắn hơn.

Rồi hắn cũng đẩy được khuôn mặt thiên thần kia nhìn thẳng vào mình. Khuôn mặt thánh thiện, buồn, sâu thẳm, điển trai, mạnh mẽ, nhưng đang ướt nhoè đi vì nước mắt. Không nói gì, Tùng Lâm ghì sát đầu mình xuống, nhẹ nhàng nhưng say đắm đặt lên đó một nụ hôn nồng ấm. Nó nhìn hắn đầy bất ngờ, người nó như mềm nhũn ra, đôi mắt ướt nước mở to ngạc nhiên, toàn thân như tê dại....

Giật mình tỉnh lại, nó thấy mình đang nằm trong phòng của Tiểu Long. Trên người nó là tấm chăn mỏng, tấm chăn vẫn còn vương đậm mùi nước hoa mà tị hay dùng. Nó nằm đó với tấm chăn đắp lên tận cổ. Mọi thứ vẫn tĩnh nguyên, im lặng lạ lùng, điều mà nó thấy bất an nhất là Tiểu Long không có trong phòng.

Lật chăn qua một bên, Khang Vĩ liếc nhìn thân thể mình. Vẫn sạch sẽ, nó bước xuống giường, bây giờ nó mới để ý thấy có một mảnh giấy nhỏ đặt trên mặt bàn.

« Khang Vĩ tớ xin lỗi, tớ không đứng rồi .Tớ xin lỗi nhé. Cậu yên tâm, tớ biết mình phải làm gì rồi. Tùng Lâm xê không sao đâu. Cậu yên tâm nhé. Mà Khang Vĩ này anh gọi Khang Vĩ bằng em xưng anh nhé ?

Có được không? Anh muốn Khang Vĩ cho anh một cơ hội, một cơ hội cạnh tranh lành mạnh với Tùng Lâm để có được Khang Vĩ, được không em? Ok ?

Nhóc này, anh biết giờ này trong tim nhóc không có chỗ dành cho anh, nhưng anh tin, anh có thể làm cho nhóc thay đổi, anh tin rằng anh có thể khiến cho nhóc thấy anh đáng yêu. Mà đúng thế phải không ? hiii Anh thông minh này, anh đẹp trai này, anh ngoan này, anh tài giỏi nữa...Hiiiiii.

Khang Vĩ à, trông nhóc mệt mỏi quá, khi nào dậy thì ăn sáng và uống thuốc đi nhé. Đồ ăn và thuốc của nhóc anh để trên bàn đó. Bây giờ anh đến chỗ cảnh sát giúp Tùng Lâm. Lúc anh về, anh thấy dậy rồi mà không ăn hay chưa ăn xong là không ổn với anh đâu nhé. Hehehe...

Nhóc này, không biết tại sao chứ anh yêu nhóc thật đấy, Anh yêu nhiều lắm. Híc, nhóc thương anh thì cho anh cơ hội bên nhóc nhé. Ok ? »

Nó đọc xong tờ giấy, thần thờ. Thật lòng nó lúc này không biết nên vui hay buồn nữa. Nó liếc nhìn lên bàn nơi được chỉ là có đồ ăn và thuốc ỉnh. Ngạc nhiên, trên bàn ăn toàn là những món nó thích ăn, đây là điều khiến nó thật sự bất ngờ vì những món này chưa một ai biết là nó thích ăn, vậy mà...

Tiểu long đứng thờ dài một mình, khuôn mặt cậu thần thờ trong trời đêm se lạnh. Cậu không biết phải làm gì nữa. Bế tắc. Trái tim cậu lần đầu tiên rung động trước một người nhưng đáng tiếc là nó lại bị khước từ. Cậu buồn bã nhìn lại mình trong đêm.

Dưới kia, cuộc sống muôn màu đang diễn ra, đẹp vô cùng, hạnh phúc vô cùng. Một làn gió nhẹ nhàng lướt qua đôi môi cậu, nhẹ nhàng xoa lên tóc cậu. Cây hoa lan ngoài vườn bỗng nhiên đưa hương dịu ngọt đến lạ. Trời đêm đẹp quá, vĩ đại quá.

Cậu trống hai tay mình lên ban công, phóng tầm mắt ra xa hết cỡ có thể. Đúng rồi, cậu phải thật mạnh mẽ, phải trở thành con người đoàn hoàng.

Đúng.

Không thể khác được.

Cậu sẽ công bằng cạnh tranh với Tùng Lâm, với cậu cuộc chiến chưa phải là kết thúc mà nó chỉ mới bắt đầu.

Đúng.

Nó mới chỉ bắt đầu không phải là hết.

Cậu sẽ cố gắng đấu tranh, đấu tranh một cách công bằng để có được nhóc.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !

Cậu muốn hét lên thật to, hét lên như thể cả thế giới vỡ oà trong cậu.

Cái ngày mà Tùng Lâm được tại ngoại là cái ngày mà bà bác sỹ già, gia đình của bà, Ann và ai kia cảm thấy là ngày hạnh phúc nhất của đời mình. Họ nhìn thấy hần bước ra mà không ai kìm được nước mắt.

Tùng Lâm bước ra, cười hạnh phúc. Khoảng thời gian vừa qua đã khiến cho hần hiểu ra nhiều thứ. Hần ôm má mình, ôm ba mình, hần xoa đầu Ann, nhưng không quên đảo mắt tìm hình ảnh ai đó.

Thất vọng.

Buồn.

Hần khẽ cụp đôi mày lại, ánh mắt tối sầm. Ngay trước lúc này, hần đã tưởng tượng ra cảnh hần gặp nó như thế nào, hần tưởng tượng ra cảnh hần ôm nó, thấy nó cười ra sao...

Vậy mà...

Tùng Lâm lặng lẽ nhìn, lặng lẽ buồn nhưng dường như không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của Ann – một người con gái nhạy cảm. Mặc dù cô không nói gì, không thể hiện gì nhưng ánh mắt cô nói rằng cô đang buồn lắm.

Nó đứng đó, sau một gốc cây nhìn hắn, ánh mắt, cử chỉ ,nụ cười của hắn không thể nào khiến nó không nhìn được. Nó đã quyết định rồi, quyết định rời xa hắn, hắn quyết định trả lại cho hắn những gì mà cuộc sống của hắn từ trước đã có, vốn có và sẽ là như thế trước khi hắn xuất hiện, nếu như nó không xuất hiện...

Thật ra, trong chuyện tù tội này, Tùng Lâm là người hoàn toàn vô tội. Trong đêm say đó, hắn loạn choạng đi qua một đám đánh nhau, hắn chỉ nhớ có thế, không gì khác. Tuy nhiên câu chuyện không chỉ có thế, vì tranh nhau khoản tiền mà bọn chúng vừa cướp được, hai tên cướp đã đâm nhau chết, thấy hắn đi qua trong tình trạng say mềm, hung thủ đã dúi con dao gây án vào tay hắn, tạo dựng một hiện trường giả khiến cho cảnh sát nghĩ rằng hắn là hung thủ.

Nhưng đúng như người ta nói, thiên bất dung gian. Tên cướp làm vậy mà không biết rằng hành động của mình đều được một thám tử ghi hình lại.

(T/g : đi ngủ đây, mai t/g post tiếp nha :D)

(Một ngày post hơn chục chap t/g mệt lắm)

Vì truyện này mình đã nghĩ gần xong, mình post từ hôm 17/7 nhưng lại quên mất. Bây giờ mình đăng lại cảm ơn và xin cảm ơn

Ad ở .com này đăng truyện lên web hộ e nhơ =))

20. Chương Chap 16 (full)

Tay thám tử này vốn là người làm cho ba Tiểu Long, hắn biết được cậu rất yêu Khang Vĩ trong một lần cậu say mềm, đi nhờ xe hắn về. Và tất nhiên trong cơn say cậu đã nói hết những gì trong mình cho hắn nghe.

Muốn tìm cách tiến thân nên tay này nhiều lần đi theo Tùng Lâm tìm hiểu thông tin và báo cáo cho cậu.

Tiểu Long khoan khoái bước ra khỏi cơ quan điều tra, trong lòng cậu thanh thản đến lạ kỳ, vậy là cậu đã làm đúng. Cậu yêu nhóc, cậu muốn có được nhóc nhưng cậu thật không muốn dùng cách khốn nạn này để chiếm lấy nhóc.

Tiểu Long gặp hắn trước cổng, trong lúc mọi người trong nhà hắn nhìn cậu đầy lòng biết ơn, thì cậu chỉ cười đáp lại bằng một nụ cười nhẹ nhàng.

-Tôi có thể nói chuyện riêng với cậu được chứ ?

Cậu nhìn Tùng Lâm hỏi thẳng thắn.

-Chỉ một chút thôi, không mất nhiều thời gian đâu.

Tùng Lâm nhìn cậu lưỡng lự đôi chút nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý. Quay qua phía gia đình, hắn khẽ nói điều gì đó rồi bước theo cậu.

...

Trong một quán cà phê nhỏ, cậu và hắn ngồi đối diện nhau.

-Tôi biết ơn cậu vì đã giúp mình oan cho tôi, nhưng tôi không thể làm và sẽ không bao giờ làm theo yêu cầu của cậu đâu. Tiểu Long à, tôi không thể làm theo yêu cầu của cậu..

Không để hắn nói hết câu, Tiểu Long đưa tay ra hiệu cho hắn dừng lại.

-Đừng, đừng cảm ơn tôi, cậu và tôi không nợ nần gì nhau cả. Tôi làm vậy cũng không phải vì cậu. Tôi làm vậy là vì một người khác nhờ tôi. Chỉ thế thôi.

Tiểu Long nhấp một ngụm cà phê rồi nói tiếp.

-Tùng Lâm này, tôi biết cậu yêu Khang Vĩ nhưng đã bao giờ cậu đặt địa vị mình vào chỗ của Khang Vĩ chưa? Cậu biết gì về Khang Vĩ nào? Hahahaha...tôi đoán có lẽ là số không tròn phải không?

Nghe một lúc như để cho những câu nói của mình ngấm sâu vào máu thịt đối phương, Tiểu Long nói tiếp.

-Tùng Lâm này, tôi nghĩ cậu không hợp với Khang Vĩ đâu, cậu nên quay lại với vị trí của mình thì hơn, cậu đã có một người con gái yêu thương cậu đến hết mình, cậu đã có một gia đình danh giá, một gia đình mà có lẽ tôi tin là không vui mừng gì khi biết được bản chất con người thật của cậu phải không ? Hơn nữa còn tương lai của cậu nữa, chẳng phải cậu và Ann đã có một kế hoạch hoàn hảo là đi du học tiếp và định cư ở nước ngoài sao?

-Đúng không? Tôi nghĩ cậu nên để Khang Vĩ được tự do. Tôi nghĩ vậy. Với lại dù cho cậu không thích hoặc giả như cậu không muốn thì tôi cũng sẽ công bằng cạnh tranh với cậu. Ok ?

Tiểu Long nói một hơi dài không kịp để cho hắn có được một chút cơ hội để phản đối. Với lại những gì Tiểu Long nói đều hoàn toàn đúng, không hề sai tí nào cả, vậy phải hỏi sao hắn có thể phản đối đây.

Tiểu Long đứng dậy, vẫy tay gọi phục vụ thanh toán tiền rồi mà tâm hồn hắn vẫn đang còn lạc loài ở đâu đó. Đúng vậy, bấy lâu nay hắn chưa một lần để ý đến cảm xúc của Khang Vĩ, hắn không biết gì về người mà mình yêu cả, hắn cũng không hề biết tí tẹo gì về cuộc sống khốn khổ của nó cả.

Yêu ?

Nó lang thang trong mưa. Bầu trời đêm nay sao buồn quá ! Mưa rơi đều, hạt mưa bay nhẹ trong đêm, không quá ướt át mà chỉ đủ để làm ướt bờ vai áo ai đó, làm mái tóc ai đó bết lại vì nước.

Trời đêm đen thẫm, mưa vẫn cứ rơi đều, từng hạt, từng hạt đuổi nhau trong đêm đen.

Mọi người hối hả đi trong mưa.

Lạ thật.

Nó tự hỏi bản thân mình: Sao trong cái ướt át ngán ăy mà vẫn có những đôi trai gái mỉm cười cầm tay nhau đi trong mưa nhỉ ?

Thỉnh thoảng có những nhóm cô cậu học trò đi học thêm về muộn vừa đi vừa nói chuyện dăm dạn. Ngang qua nó những cô học trò không dấu nổi những cái nhìn thèm muốn, còn những cậu trai thì không quên nhìn nó bằng ánh mắt ganh tị. Thậm chí cả những cô cậu mà nó đoán là sinh viên cũng thế, họ nhìn nó với ánh mắt rực cháy. Nó lặng thinh không đáp lại dù chỉ là cái nhìn thoáng qua.

Mắt nó đờm buồn nhìn mọi thứ, uể oải ngồi xuống ghế đá trông ra mặt hồ trong đêm mưa.

Hắn thả lỏng mình trong đêm buồn, mưa đùa nghịch trước mắt hắn nhưng sao hắn thấy buồn vô hạn. Khuôn mặt hắn hốc hác, gầy gò vì ăn ngủ thất thường.

Những ngày tạm giam vừa qua đã khiến hắn hiểu ra nhiều điều, và điều quan trọng nhất đó là : Cuộc sống không phải lúc nào cũng như ta mong đợi. Muốn có được hạnh phúc cần có gắng nhiều, thậm chí là tranh đấu, tranh đấu quyết liệt.

Hắn nhắm mắt lại, tận hưởng mùi hương ngọc lan dịu dịu thoảng qua. Tâm hồn nó lúc này trống trải, buồn bã. Hình ảnh Khang Vĩ hiện lên, chiếm hữu hết tâm trí hắn.

Từ góc phố đến gốc cây, từ xa đến gần. Đâu đâu Khang Vĩ cũng như đang đứng đó, đang nhẹ nhàng mỉm cười với hắn, nhẹ nhàng mở rộng đôi bàn tay mình để đón nhận hắn. Nhưng rồi những hình ảnh đó lại vỡ oà, tan biến vào sâu trong màn đêm bất tận.

Hắn giật mình tiếc nuối...

Hắn như người bước hụt xuống...

Hắn chơi vơi...

Hắn buồn....

Lững thững Tùng Lâm bước lại chiếc ghế đã xưa cũ kê sát mặt hồ, nơi mà trước đây lần đầu tiên hắn thấy Khang Vĩ cười, nụ cười hiền lành, thánh thiện, nơi mà lần đầu tiên Khang Vĩ dựa đầu vào vai hắn ngủ ngon lành.

Bất chợt, gió thoảng qua đưa theo mùi hương ngọc lan làm say lòng người.

Giật mình, chớp mắt vài lần rồi tự cười bản thân mình khi thấy hình bóng quen thuộc của ai đó. Tùng Lâm thầm nghĩ rằng đó chỉ là ảo ảnh hoặc cùng lắm cũng chỉ là hình bóng một ai đó trông giống nó quá thôi.

Từ cái ngày mà Tùng Lâm nghe được từ chính nó lời chia tay, hắn đã đau đớn, xót xa thật nhiều. Hắn biết Khang Vĩ chỉ muốn tốt cho hắn, hắn biết hắn yêu thương Khang Vĩ nhiều lắm, hắn biết hừ cái ngày mà hắn gặp Khang Vĩ trên đường thì dường như cuộc sống của nó đã là một phần trong hắn rồi. Vậy mà sao đây? Tại sao chứ? Tại sao Khang Vĩ lại có thể dễ dàng từ bỏ vậy chứ?

Đang miên man suy nghĩ, bất ngờ người con trai kia ôm ngực ho khù khụ, một tay ôm ngực mình, một tay bám chặt vào thành ghế. Không còn nghi ngờ gì nữa, đôi bàn tay kia, đôi bàn tay quen thuộc, ấm áp đó không biết đã bao nhiêu lần hắn cầm lấy, hắn nắm chặt rồi.

Hắn lao đến, luống cuống như một đứa trẻ chờ nhận quà. Ánh mắt buồn thắm thắm của hắn trở nên sáng long lanh. Tùng Lâm đưa một tay vuốt lên ngực nó. một tay ghì chặt đầu nó vào ngực mình.

Quá bất ngờ, nó chỉ ngơ ngác nhìn hắn rồi im re.

Tùng Lâm như muốn đè lên người nó, hai tay ôm chặt Khang Vĩ vào lòng, ép chặt lồng ngực mình vào lồng ngực Khang Vĩ. Hắn đưa đôi bàn tay mình xoa khắp người Khang Vĩ, xiết chặt lại.

Không còn nghe thấy gì...

Không còn biết gì...

Cả không gian và thời gian như dừng lại...

Trái đất như ngừng quay...

Vạn vật đều bất động...

Khang Vĩ đứng im, thân thể cứng lại rồi mềm nhũn ra, nước mắt tự động chảy xuống ướt đôi bờ vai. Thả lỏng mình theo gió, Khang Vĩ nhắm chặt mắt lại...

Một lúc lâu sau hắn mới thả Khang Vĩ ra trong tiếc nuối. Đẩy vai Khang Vĩ ra xa một chút, hắn đưa mắt nhìn Khang Vĩ từ đầu đến chân.

Nó vẫn vậy, vẫn mạnh mẽ, vẫn khôi ngô, nhưng khuôn mặt đượm buồn. Ánh mắt nó như sâu hơn, như trong hơn và như buồn hơn.

-Sao nhóc không ra đón anh? Anh không cần biết nhóc nghĩ gì, từ giờ trở đi nhóc là của anh, anh không cần biết chuyện gì xảy ra, không cần biết mọi người nói sao, cũng không cần biết chuyện gì xảy ra, anh không cần biết. Với anh bây giờ nhóc là tất cả, là cả con tim. là cả tính mạng, cuộc sống của anh. Anh yêu nhóc với cả trái tim mình. Đừng bỏ anh, anh không chịu nổi đâu.

Hắn nói một hơi dài, thay đổi cách xưng hô. Hắn chẳng cần quan tâm Khang Vĩ nghĩ gì, chẳng cần biết nó có đồng ý không, chỉ biết rằng bây giờ với hắn Khang Vĩ là tất cả.

-Xin lỗi, tớ...tớ...mệt.

Nó nhìn đi chỗ khác, giọng ngập ngừng khó nói, việc thay đổi cách xưng hô này khiến nó chưa kịp thích ứng, hơn nữa nó cũng không biết phải làm sao nữa khi mà Tùng Lâm trực tiếp thể hiện tình cảm của mình.

Đúng. Nó yêu Tùng Lâm nhiều lắm, nhưng vì yêu mà mang lại đau khổ cho Tùng Lâm thì nó không chịu nổi, thật lòng không chịu nổi.

Không thấy nó phản ứng tiếp, Tùng Lâm đẩy mạnh nó.

-Khang Vĩ hứa với anh nhé, hứa với anh là em không bao giờ bỏ anh, không bao giờ xa anh nhé. Hứa đi. Hứa đi.

Tùng Lâm đưa tay lắc mạnh vai nó, như thể làm vậy là nó sẽ gạt đầu đồng ý.

-Ừa sao kỳ vậy ? tự nhiên bắt người ta gọi bằng anh kia?

Nó nhăn mặt tỏ vẻ bất đồng, cũng muốn tránh né câu hỏi của hắn, nhưng cái nhìn nãy lửa của Tùng Lâm khiến cho âm vực giọng nói của nó nhỏ dần, rồi như im bật.

Thấy nó sợ Tùng Lâm như tỉnh lại, cậu nhìn nó, ánh mắt bừng sáng.

-Không ý kiến nhé, sinh sau người ta không gọi bằng anh thì sao ? Muốn phản đối hả?

Hắn nhìn nó cười tít cả mắt lại, không biết vì vừa tự phong chức inh hay vì không thấy Khang Vĩ phản đối gì. Mà thói đời là vậy, không phản đối tức là đồng ý rồi ta. Hehehe.

-Tùng Lâm, nghe này, Vĩ xin lỗi, tớ không thể...

Nó chuyển cách xưng hô, thay tên mình và đối phương bằng đại từ nhân xưng nhằm tránh phải gọi hắn bằng anh, nhưng nhanh chóng bị Tùng Lâm chặn lại.

-Này, gọi anh xưng em không có thì thôi, anh không nghe nữa.

-Tùng Lâm, thôi nào, chuyện của ta không thể, quên... quên đi...

Nó nói với hắn mà mắt nhìn xa xôi ra đâu đó.

Buồn.

Đau.

Không kịp phản ứng gì, máu chảy đỏ tay hắn, nhỏ thành từng giọt xuống đất.

Nó lao lại, nhưng ngay lập tức bị Tùng Lâm đẩy ra.

-Nếu em không chịu, không thừa nhận anh, không còn yêu anh nữa, thì cứ để anh như thế, đừng quan tâm đến anh, đừng lo cho anh. Không thừa nhận tình cảm của anh thì em về đi, kệ anh. Về đi.

Nó đứng bất động mấy giây, đau khổ. Tùng Lâm như lả đi máu chảy nhiều quá. Một vài người qua đường bắt đầu vây lại xung quanh hai người. Những tiếng xì xầm, bàn tán to dần. Họ nhìn Tùng Lâm với con dao dính máu trên tay một cách ái ngại.

Không thể chịu đựng nổi, nó lao vào Tùng Lâm, không nói gì, nước mắt chảy dài trên má. Cúi xuống nó rút trong túi ra chiếc khăn tay của mình buộc lại vết thương.

Thấy thái độ của nó, hắn biết là nó đã thay đổi. Nó đã chấp nhận mình. Tùng Lâm nhẹ nhàng dựa đầu vào ngực nó, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ. Chỉ còn lại đâu đó tiếng lao xao, rì rầm vọng xa lại. Rồi thì tiếng ai đó gọi taxi...

Gần đó, bóng một cô gái đẹp ẩn hiện, hàng mi buồn, nước mắt chảy dài. Mím môi cô như cắn hết đau khổ lại...

Trời trở mưa to, gió thổi mạnh. Mưa thật rồi...

Nó gục đầu bên giường bệnh, mệt mỏi. Lâu rồi nó mới có lại thứ cảm giác này. Một cảm giác thật khó tả. Yêu, được yêu, thương, giận, buồn vui lẫn lộn tạo thành một thứ cảm xúc khó diễn tả.

Rùng mình nó nghĩ lại lúc Tùng Lâm cầm con dao cắt vào mạch máu của mình. Nó thật không ngờ trong lòng hắn nó lại có vị trí quan trọng đến vậy, quan trọng hơn chính tính mạng của hắn.

Nó hạnh phúc vì được yêu thương.

Nhưng rồi thực tế lại không như người ta muốn. Còn rất nhiều thứ mà Tùng Lâm phải làm. Trách nhiệm với gia đình, trách nhiệm với Ann, trách nhiệm với bản thân mình.

Nó đau khổ vì nó không thể nghe theo con tim mình.

Đang miên man suy nghĩ thì Tùng Lâm chợt quậy. Mặt nhăn rúm lại.

-Đừng bỏ anh Khang Vĩ, đừng bỏ anh, đừng bỏ...

Thấy hắn như vậy, nó ngồi sát lại, đưa tay giữ hai vai hắn, lắc nhẹ.

-Không sao đâu, anh ngủ đi, không sao đâu.

Rồi như thấy rằng như vậy là chưa đủ, nó cúi xuống đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ. Không hiểu được nó làm vậy là vì Tùng Lâm hay vì chính bản thân mình nữa. Nó nhớ lắm, nhớ hắn ngay khi hắn đang ở cạnh. Nó nhớ hơi thở mạnh mẽ, nhớ mùi hương nhẹ nhàng quyến rũ, nhớ cái nhìn say đắm nhớ...nhớ...và nhớ....

-Rồi nhé, vậy là em đồng ý rồi, em đồng ý là không bỏ anh rồi, đồng ý là cho anh yêu rồi nhé. Hehehe.

Bất ngờ khi thấy Tùng Lâm cười gian ngoan, nó vội đẩy nhẹ hắn ra nhưng không được. Đoán biết nó sẽ đẩy ra nên Tùng Lâm nhanh tay túm nó lại, nhìn sâu vào mắt nó, thở đều rồi bất ngờ kéo gấp người Khang Vĩ lại ôm chặt...

Ngoài kia đêm đã khuya lắm rồi, hương thơm của một loại hoa dại nào đó toả ra ngào ngạt, gió vẫn vô tư nô đùa. tiếng những động vật ăn đêm thi nhau cất lên tiếng lòng của chúng.

-Chị, em muốn về nhà, em nhớ nhà lắm, nhớ thằng nhóc con nhà mình nữa. Má sao em không thấy nó vào đây mấy hôm nay chị nhỉ?

Thấy Khả Chi bưng lại cốc sữa, Khương Vĩ túm tay yêu cầu.

-Rồi, ông tướng ạ. Tôi đang chuẩn bị làm giấy ra viện, ông tướng uống đi rồi chuẩn bị đồ đạc ra viện. Ngày nào cũng mè nheo thế này chết tôi mất.

Khả Chi nhìn thằng em mắng yêu. Mắt cô cười tíu lại. Trước đây không bao giờ cô thấy Khương Vĩ nhắc gì đến nó nhưng thời gian gần đây thì khác. Anh liên tục hỏi cô xem nó đi đâu. Mới có một hôm không vào viện mà ông anh đã nháo nhác nhắc ông em. Mẹ.

Cầm tờ giấy ra viện trên tay, lòng chị trĩu nặng. Vậy là nó sắp đến thật rồi, sắp đến thật rồi.

-Anh hai về, anh hai về.

Tiếng nó reo lên từ trong nhà, nghe thật buồn cười. Lớn như vậy rồi mà thấy anh về cứ như thấy mẹ đi chợ về vậy.

21. Chương Chap 17 (full)

-Mẹ với hai anh em nhà ông quá đấy. Ủa, Khang Vĩ hôm qua em không ngủ hả, sao mà mắt đỏ thế? Hay, Khang Vĩ phải không...?

Khả Chi bỏ dở câu nói, cô sợ Khương Vĩ biết thì phiền cho Tiểu Long lắm.

Nghe thấy chị hỏi vậy, nó vội thanh minh.

-Không có đâu, chị đừng lo, tại hôm nay em có bài thì nên thức học thôi.

Khuyến mại thêm nụ cười tươi như hoa, nó tin là chị hai đã thôi không còn thắc mắc gì nữa.

Nhưng nó đã nhầm.

-Này em đừng nói với chị là em cần phải thức suốt đêm để ôn bài nhé?

Chị nhìn nó bằng ánh mắt mè nheo lại khiến cho nó không biết phải xử lý ra sao nữa. Thật may lúc đó có điện thoại của bệnh viện gọi đến. Nó thoát.

-Nhóc trông em gầy quá. Em sao thế, không ăn được hả? Hay ai bắt nạt em?

Thấy anh hai hỏi như vậy, nó bật dậy như một chiếc lò xo.

-Không, không có, không có đâu anh, Vĩ ngoan thế này, ai nỡ bắt nạt? Không có thật mà, anh đừng lo.

-Trời làm gì mà ghê vậy, anh chỉ hỏi vậy thôi gì mà ...

Anh hai vừa nói vừa cười khiến cho nó thấy mặt mình què ra trò. Thôi không sao dù sao anh hai cũng không nghi ngờ gì cả, vậy là ok rồi.

Nó nhìn anh méo mặt.

-Anh hai khoái trọc em nhỉ, muốn trọc hả, được...

Vừa nói rút lời, nó lao vào Khương Vĩ, đè anh ra ghê, cứ thế cù vào hông, vào bụng. Không chịu nổi kiểu tra tấn đó, anh đành giơ tay xin hàng. Mãi một lúc sau nó mới tha cho ông anh.

-Thôi đi nhóc để anh còn đi tắm rửa nữa.

-Vâng, anh đi đi, em đi dọn cơm nhé.

Mâm cơm chiều hôm đó diễn ra thật vui vẻ, Tiểu Long cũng tham gia, mọi chuyện bình thường như từ trước nó vẫn thế. Chỉ có Khả Chi là không có nhà vì phải vào viện thăm ba.

Đang ăn thì điện thoại của nó rung lên theo điệu nhạc của bài From sarah with love.

-Ừ... rồi... ok!

Bấm tắt máy, nó quay qua nhìn Khương Vĩ nói như giải thích.

-Bạn em gọi rủ đi chơi. Hihihih.

-Ồ thế bỏ anh ở nhà một mình à?

Khương Vĩ nói kèm theo điệu bộ nhõng nhẽo khiến nó không khỏi phì cười.

-Anh không ở nhà một mình đâu, còn nhiều người mà.

-Để tôi đưa Vĩ đi.

Bất ngờ Tiểu Long lên tiếng.

-Không cần đâu, tôi tự đi một mình được.

Nó quay lại nhìn Tiểu Long ánh mắt có chút ái ngại.

Thấy không khí có vẻ hơi lạ, Khương Vĩ trống hai tay lên bản nheo mắt lại hỏi.

-Ủa sao thế hai đứa? Nhóc để anh đưa nhóc đi vậy? Được không?

-Thôi anh đang đau, ở nhà nghỉ nhé, em đi một mình được mà.

Nó nhìn anh, cười nhẹ nhàng.

-Rồi ông tướng, à quên, tối nay anh qua phòng em ngủ nhé, thời gian này tpàn ngủ một mình nên buồn quá. Được không nhóc?

Bất ngờ Khương Vĩ hỏi nó như muốn tranh thủ cơ hội. Rồi không để nó có cơ hội phản ứng, anh nói tiếp luôn.

-Thứ nói không xem anh...

Chưa để anh nói hết câu, nó đứng dậy đi vòng lại phía sau, vòng tay qua cổ anh.

-Không được thì anh định sao ta?

-Thì anh ngủ bên phòng mình kìa. Trời có thể mà cũng dọa. Híc.

Cả nhà cùng cười khi thấy thái độ của hai anh em. Không đợi thêm nữa, nó xin phép cả nhà rồi chạy lên phòng thay quần áo.

Hắn gọi điện, nói muốn gặp nó. Nó vui lắm, không biết tại sao mình lại đồng ý, nhưng nó không thể làm trái con tim mình. Đã định không bao giờ gặp Tùng Lâm nữa nhưng con tim nó không nghe. Hơn nữa chuyện xảy ra lần trước đã khiến cho nó không giám phản ứng lại. Nó sợ nó sẽ mất hắn mãi mãi.

Hôm nay nó trông thật rực rỡ. Với chiếc áo sơ mi trắng ngà, quần jean đen, dáng nó nổi bật trong đôi giày nâu. Trông nó thật nam tính, mạnh mẽ nhưng không kém phần đáng yêu.

Nó bước đi trong cái dãi theo của hai người con trai. Một là cậu, một là anh

Khương Vi.

Khả Chi như khụy xuống khi nghe thông tin từ bác sỹ. Bà cô không thể như vậy. Làm sao đây, làm sao được. Phải thay thận ư, nhưng tìm đâu ra người cho thận bây giờ ? Chẳng nhẽ đi mua... ? Nhưng luật pháp không ưa mà, làm sao đây. Hay mình cho ba thận? Không được! Bản thân cô cũng có tiền sử thận yếu. Vậy phải làm sao bây giờ.

Cô miên man suy nghĩ, bất chợt điện thoại vang lên.

-Alô...tôi nghe ạ...

-Sao ạ, có người cho ạ? Dạ...dạ... vâng cảm ơn bác sỹ. Vâng..

Úp sát máy vào ngực mình, cô như run lên vì hạnh phúc. TRời ơi, vậy là bà cô được cứu rồi.

Bỗng nhiên cô chợt đặt câu hỏi. Ai cho thận, tại sao lại cho? Khó hiểu thật. Nếu vì tiền, họ có thể bán, sao lại thế. Cho không, tặng...???

Thương ?

Đúng không ?

Bữa cơm tối trong gia đình hôm nay thật vui vẻ, suốt cả buổi thẳng con quý tử vừa tha hồ ăn vừa tha hồ nói, điều này khiến cả hai vợ chồng bà bác sỹ mừng ra mặt. Lâu lắm rồi ông bà không thấy hắn vui như vậy.

-Này hôm nay anh có chuyện gì vui mà nhí nhảnh thế hả ?

Bà gấp cho hắn một miếng thức ăn tiện mồm hỏi luôn.

Nó cười khoe nguyên cả hàm răng trắng đều ra, nhún vai rồi vô tư ăn, cùng lắm chỉ cười khuyến mại thôi chứ không chịu nói.

-Trời tên này, má hỏi mà không nói hả, hư nhỉ ?

Bà nhìn hắn cười hạnh phúc, rồi không nói gì thêm bà dư biết rằng hắn có hẹn với Khang Vi.

Thời gian trước bà còn muốn cấm đoán chuyện tình cảm của nó, nhưng rồi những gì xảy ra đã khiến bà thay đổi thái độ. Là một bác sỹ bà dư biết rằng, gay không phải là bệnh, người bị gay cũng không phải là người có lỗi. Họ không làm gì sai, họ không hề muốn bản thân mình thế, chỉ có điều trời sinh ra họ đã vậy rồi. Vậy thì tại sao xã hội phải có thành kiến với họ. Phải chăng vì họ khác đa số người trong xã hội, hay là vì xã hội này không có chỗ cho họ đây.

Hắn là thẳng con trai duy nhất của bà, cũng như bao bà mẹ khác trên đời này, mà muốn đứa con mình phải lớn lên, có công ăn việc làm, phải thành đạt, lấy vợ rồi có con. Phải chăng vì vậy mà bà không muốn con trai mình có tình cảm với người cùng giới. Tuy nhiên nếu làm như vậy thì bà thật ích kỷ, vì những ham muốn cá nhân của mình mà bà nỗ lực đi hạnh phúc riêng của con trai mình ư, thật quá ích kỷ. Hơn nữa, khoa học bây giờ tiên tiến, việc con cái chỉ là chuyện nhỏ. Nó lại yêu ai nào, nó lại yêu ngay đứa con của người bạn thân tội nghiệp của bà, đó là điều mà bà cảm thấy thật hạnh phúc. Từ lâu lắm rồi bà muốn được chăm sóc thẳng bé đó, nhưng bà chưa có cơ hội.

Không ý kiến nhiều, hắn ăn nhanh cho xong bữa tối rồi lao lên phòng thay đồ.

Còn lại hai vợ chồng, bà nín nhìn theo nó rồi thở dài.

-Thôi mà em, tình cảm của con người làm sao người ta có thể can thiệp vào được, để cho bọn nó tự do đi. Mà chẳng phải ngày xưa em cũng vì anh đẹp trai mà trốn nhà đi chơi cùng anh hả ? Ha ha ha...

Chồng bà lên tiếng trấn an, giọng ông vẫn thể chân tình, nhẹ nhàng và không quên pha chút vui nhộn. Phải chăng chính vì điều này mà trước đây bá say ông như điên đảo.

Đang buồn lắm nhưng nghe ông nói vậy bà cũng không nhịn được cười.

-Ông thì...ai mà thêm theo. Xiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

Bà kéo dài lời nói rồi quay lại lườm yêu ông.

-Thật ra tôi không hề có ý cản nó, tuy nhiên tôi..tôi...thật ra...

Thấy thái độ khác lạ của bà ông chồng ngồi thẳng lưng lại, thôi không còn đùa cợt nữa, ông đưa mắt nhìn bà với vẻ âu yếm, trấn an.

-Có chuyện gì mà mình thấy khó nói thế hả ?

Thay đổi cách xưng hô, ông như muốn bà thật sự tin tưởng vào mình, như muốn chia sẻ với bà những gì khó khăn nhất, như bao lâu nay ông vẫn thường làm.

Thấy thái độ của chồng, bà khẽ cúi mặt nước mắt chảy dài trên má. Rồi bà kể lại cho ông tất cả những gì về nó, về những việc đang nó làm, đã làm, và sẽ làm.

Ông có biết nó, có nghe nói đến, và sau chuyện lần trước thì ông càng hiểu rõ về nó hơn. Trong mắt ông, nó là một cậu con trai hoàn hảo. Với ông Khang Vĩ còn đáng yêu và đáng thương hơn nữa khi ông biết được những dự định nó sắp làm. Cũng không biết nói gì hơn, ông khẽ thở dài, đưa bàn tay mình đặt lên bàn tay bà như muốn an ủi.

-Vậy thì Tùng Lâm nhà mình lần này khó khăn đây, không biết thằng bé có thể vượt qua nỗi không nữa đây.

Ngừng một lúc bất chợt ông lên tiếng.

-Vậy Khang Vĩ không còn cơ hội nào sao?

Bà nhìn ông, mắt ngấn lệ, cũng không đáp lại bà chỉ khẽ lắc đầu.

-Nhưng sao thằng bé lại cho đi thân của mình, làm thế khác nào tự tử ?

-Em không biết, em chỉ biết rằng tuy bị đối xử không ra gì nhưng thằng bé vẫn yêu thương ba nó lắm, cả anh hai nó nữa. Nó nói là, nếu lúc cần thiết nó sẽ cho anh hai mạng sống của mình.

Quá bất ngờ trước những gì mình nghe được, ông bật thẳng người, đưa tay đẩy lại gọng kính ông nhìn bà như muốn xác nhận lại những gì mình vừa nghe được.

-Sao cơ em, nó định cho Khương Vĩ quả tim của mình à, em, nó định làm vậy hả ?...

Bà bác sỹ gạt đầu trong nước mắt.

Vậy là hết, ngày xưa bà không cứu được người bạn thân của mình giờ đây bà lại không cứu được nó, giọt máu mà người bạn của bà đã hi sinh để bảo vệ. Bà đã không mang được hạnh phúc cho Khang Vĩ, giờ đến mạng sống của nó bà cũng không thể giữ lại được.

Không khí đêm nay trong lành, gió thổi nhẹ nhưng sao bầu trời đen ngầu, những đám mây vẫn đục, đen xì tạo thành những hình thù thật kỳ quái.

Sương rơi đều, giăng trắng cả đất trời. Một cảm giác không lành tràn ngập...

Gió từ biển thổi vào nhẹ nhàng khiến cho cô càng cảm thấy buồn. Lâu lắm rồi cô không có cảm giác này, đó là thứ cảm giác đầm thắm, nhớ nhung, thứ cảm giác khiến cho con tim cô nhói đau, khiến cho nó hạnh phúc.

Cô mừng vì cuối cùng người cô yêu cũng được tự do, mừng vì người cô yêu tìm được hạnh phúc của mình. Cô mừng lắm.

Cô buồn, cô buồn vì người cô yêu tìm được hạnh phúc của mình, tìm được người mình yêu nhưng người đó lại không phải là cô, cô buồn vì người mà cô sẵn sàng hi sinh cả tính mạng mình lại hi cuộc đời mình cho người khác, và người đó lại không phải là cô.

Buông tay ư, ừ có lẽ phải vậy thôi. Buông ra để cho anh tìm lấy hạnh phúc riêng của mình, buông ra để cho anh được hạnh phúc với người mà anh lựa chọn.

Buông ra thôi.

Nhưng không được.

Không thể được.

Cô không thể mất anh, anh là người cô yêu, ngoài anh ra cô không còn yêu một ai hết, không thể yêu một ai cả. Với cô, anh là tất cả, làm gì đây, mất anh ư, mất anh làm sao cô có thể sống nổi đây, làm sao sống nổi trên cõi đời này được đây.

Không!

Không thể nào!

Cô quyết dành lại anh cho bằng được, quyết không để anh tuột khỏi tay mình.

Bất chợt gió thổi nhẹ, gió xoa nhẹ lên mái tóc cô, xoa nhẹ lên khuôn mặt cô. Gió khiến cho tâm hồn cô lắng đọng lại, nó khiến cô bình tâm hơn, chín chắn hơn...Hình ảnh anh cầm dao tự sát vào tay mình lại ùa về trong cô, cô nhìn rõ lắm rất rõ, anh thà hi sinh bản thân mình chứ không chịu để mất người mình yêu. Vậy thì liệu rằng cô có thể có anh không? Hình như là không, mà buồn cười thật, đã bao giờ anh nói yêu cô đâu, đã bao giờ anh nói anh thương cô đâu nào. Ha ha ha, nực cười thật...

Hắn hạnh phúc khi nghĩ đến lúc được gặp Khang Vĩ, trời ơi, bao nhiêu nỗi nhớ mong, bao nhiêu niềm hạnh phúc, bao nhiêu sự mong mỏi. Vậy là Khang Vĩ đã là của mình, không ai khác.

---

22. Chương Chap 18 (full)

s:// .youtube.com/watch?v=Z47q55uCBoQ

(Vào đây, nghe nhạc buổi trưa =))))

Chỉ cần nghĩ vậy thôi cũng đủ để khiến hắn hạnh phúc lắm rồi. Hắn vừa lái xe vừa nghe ngao hát, bài hát quen thuộc mà hắn không thể nhớ nổi hết lời nhưng không biết từ bao giờ hắn lại yêu nó đến thế.

“...From Sarah with love

she'd got the lover she is dreaming of

she never found the words to say

but I know that today

she's gonna send her letter to you

From Sarah with love

she took your picture to the stars above

and they told her it is true

she could dare to fall in love with you

so don't make her blue when she writes to you

from Sarah with love...”

Hôm nay Tùng Lâm hẹn nó đi xem mấy bụi hoa địa lan lần trước, hắn ta hẹn mà như ra lệnh. Nó phải phì cười khi nghe điện thoại của Tùng Lâm trong bữa ăn, ai đời hẹn người ta đi chơi, không biết nói thế nào, hỏi mãi lại bảo đi xem địa lan hắn trồng. Đần không chịu nổi. Thấy nó không nói gì vì phải nín cười, tưởng nó đang định từ chối, Tùng Lâm vội vàng nói như sợ Khang Vĩ từ chối mất.

-Thế nhé, tối nay anh đợi em ở chân cầu lần trước, không gặp em anh không về đâu đấy.

Tưởng nói thế là xong không ngờ cậu chàng còn thể hiện thêm tính trẻ con của mình.

-Em mà không ra, anh đứng đó đợi rồi uối cấn anh chết đi.

Xong, cúp máy. Hết ý tưởng.

Khang Vĩ vừa đi vừa mỉm cười một mình, từ nhà nó ra chỗ hẹn cũng khá xa nhưng nó không muốn ai đưa đi nên gọi taxi. Nó xuống xe khi gần đến cầu, nó muốn đi bộ, muốn tận hưởng cảm giác đêm Hà Nội đầy mùi hương quen thuộc.

Nhìn nó len lỏi trong dòng người trông thật nổi bật, những ánh mắt len nhìn nó, những khuôn mặt tươi cười đầy ngụ ý. Nó đẹp thật.

Trời đêm nay đẹp thật, gió thổi nhẹ nhàng. Những con gió đuổi nhau len lỏi trong dòng người. Chúng tung tăng đùa nghịch, chúng xoa nhẹ lên tóc mấy cô nữ sinh học thêm về muộn, gió nhẹ nhàng vuốt má những đôi trai gái đang gục đầu hạnh phúc bên nhau.

Ann bước ra ban công, cô tựa mình vào lan can ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm đen thẫm, huyền bí.

Cô không thể để mất anh, không thể nào, anh là tất cả của cô, là tất cả. Cô không thể để mất anh đâu, không thể để tuột anh khỏi vòng tay cô.

Không !

Chắc chắn là thế.

Không bao giờ.

Mất anh ừ, mất đi người suốt đời cô yêu thương ư? Làm sao cô chịu nổi đây? Cô thà chết...

Đúng vậy. Nếu anh muốn từ bỏ cô, muốn xa cô, cô còn gì nữa đâu mà phải nuôi tiếc...

Tùng Lâm vừa lái xe vừa ngâm nga giai điệu bài hát đến mỗi mồm, còn một chút nữa thôi là đến điểm hẹn. Một chút nữa thôi là có thể gặp nó.

Trời! sao nhớ quá không biết, vừa mới gặp xong, vừa nói chuyện điện thoại xong vậy mà nhớ quá.

Dường như cái nhớ nhung khiến cho không khí trong xe trở lên ngọt ngào lạ thường. Với tay ấn nút hạ cửa kính xe xuống, hắn chợt rùng mình khi một làn gió mạnh thổi vào.

Cơn gió lạ thật, cơn gió khiến cho hắn cảm thấy điều gì đó bất an.

Trời sắp mưa rồi hay sao nhỉ ? Bụi tung mù mịt, gió quẩn lại thành từng vòng xoáy, quẩn tung hết mọi thứ theo.

Bất chợt đâu đó vang lên một giai điệu lạ lùng, buồn da diết.

«...Anh là cơn gió, cuốn theo bụi mù, là em đó .Cơn gió thoảng qua, cuốn theo chiếc lá, xa lìa cảnh. Vui cuộc tình ngây ngất sẽ rũ hết bao sầu lo. Quên mọi buồn phiền bên nhau ta đi tới, chân trời xa. Tình mình cũng như cơn gió, tình như gió bay, đến bên em cuốn tung bụi mù, về xa xôi tình như gió bay, đến bên em, cuốn tung bụi mù, vào thiên thu... »

Giai điệu đó khiến cho hắn càng thấy lo lắng hơn. Bất chợt điện thoại vang lên, rung bần bật. Hắn luống cuống cầm điện thoại lên xuyết đánh rơi. Đập vào tai hắn lúc này là giọng nức nở của một người con gái.

-Anh, anh bỏ...bỏ...bỏ em...em thật à? Ừ anh bỏ cũng được, không có anh em sống cũng không còn ý nghĩ gì nữa.

Không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tài hấn như ù đi, khuâm mặt thất thần. Rồi như chợt tỉnh, hấn hét lên trong điện thoại. Tiếng hét to đến nỗi những người đi đường cũng phải quay lại nhìn.

-Ann, Ann...Em định làm gì? Ann, anh xin em, đừng làm thế!

Tiếng sóng biển, tiếng gió gào xé trong điện thoại cũng đủ làm cho hấn hiểu chuyện gì đang diễn ra. Ann không biết bơi, ra biển giờ này...Trời ơi, em đang nghĩ gì đây Ann?

-Ann, nghe anh này, Ann...Em nghe anh này, em không còn yêu anh à, thật lòng em không còn yêu anh sao? Ann, đừng làm anh sợ, em đang ở đâu, nói đi, nói anh nghe, anh qua đón em nhé. Được không em, anh qua đón em nhé?

Hấn thật lòng không còn biết chuyện gì đang diễn ra nữa, hấn không cần biết. Điều hấn muốn biết bây giờ là Ann đang ở đâu.

Hấn mặc kệ con tim mình nhói đau khi nói ra những lời đó, hấn mặc kệ những giọt nước mắt vô vọng đang trào ra nơi khoé mắt.

Không cần biết chuyện gì xảy ra, không cần nghĩ nhiều đến người đang đợi hấn, với hấn lúc này Ann là quan trọng nhất.

-Anh, anh nói thật không? Anh hứa là không bỏ em, hứa là yêu em chứ?

Tiếng cô gái nức nở trong tiếng khóc, hoà vào tiếng sóng, trộn lẫn tiếng gió. Tất cả tạo thành một loại âm thanh nghe thật bi thương, buồn.

-Ann, em nói anh biết đi, em đang ở đâu, anh qua đón em. Em, nói cho anh biết, anh qua đón em ngay đây.

Ann ngã khụy xuống cát khi nghe được những lời nói đó, giọng cô lạc đi, không còn nghe rõ nữa. Cô hạnh phúc quá. Cuối cùng thì cô cũng đòi lại được người cô yêu.

Trong cái cảm giác vừa đau đớn vừa hạnh phúc, khó khăn lắm cô mới có thể nói cho hấn biết cô đang ở đâu.

Hấn quay đầu xe như đang bị ai đuổi giết, rồi nhanh chóng chạy về địa điểm vừa nghe được.

Đã quá giờ hẹn 10 phút rồi mà không thấy Tùng Lâm đâu, lúc đầu có nghĩ có lẽ ai kia đang bận, tắc đường rồi thì hổng xe gì gì đó...

Nhưng thời gian trôi dần đi, đã 30 phút rồi mà vẫn không thấy hấn đến.

Nó không muốn gọi điện sợ hấn lo. Nhưng rồi những lý do nó đưa ra biện luận cho sự chậm trễ của hấn cũng cạn dần. Bao nhiêu lý do có thể biện luận cho sự muộn của hấn đều được nó đem ra dùng hết. Vậy mà cũng không thấy hấn đâu. Một mỗi, Khang Vĩ bấm máy.

Chuông reo dài từng hồi, từng hồi.

Một lần không nhắc máy...

Thêm một lần nữa...

Thêm một lần nữa...

Thời gian trôi đi, trời bắt đầu về đêm, lạnh dần. Nó đứng đó, như một pho tượng.

Rồi trời đổ mưa, kệ, nó không quan tâm, mưa ướt đầu, ướt vai áo nó, ướt cả mắt.

Kệ, nó không quan tâm...

Cho đến khi không thể chịu đựng hơn được nữa, nó bấm máy lần cuối.

Hấn lao ra bờ biển như một người điên.

Kia rồi, bóng người con gái thân quen kia rồi, cô đang gục người trên cát.

Đau khổ.

Tùng Lâm lao đến, dùng hai tay bế sốc cô lên. chạy một mạch vào bệnh viện. Người cô nóng quá, khuôn mặt tái nhợt, chân tay lạnh ngắt vì ngâm nước. Hắn nhìn cô nằm thiếp đi trên tay mình mà đau lòng khôn tả.

Chuông điện thoại reo, từng hồi, nhiều lần rồi thì phải. Thôi kệ.

Vào đến viện, trong lúc cô được đưa vào cấp cứu thì cũng là lúc chuông điện thoại lại reo lên. Rút điện thoại ra, hắn giật mình, số điện thoại quen thuộc. Hắn quay nhanh ra phía ngoài, chưa kịp bấm trả lời thì bất ngờ Ann thối thức.

-Anh, anh đừng bỏ em, anh ơi...

Chết lặng người Tùng Lâm quay lại, chạy đến bên cạnh cô, hắn cúi sát thân mình xuống, đưa tay cầm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt đang run run trần an.

-Không sao đâu, anh không bỏ em đâu, anh là của em, là của em mãi mãi. Anh không bao giờ bỏ em cả, em yên tâm đi.

-Anh nói rồi nhé, anh không bỏ em, anh hứa rồi. Anh ơi, em không muốn mất anh đâu, không muốn...

-Ừ, anh biết rồi, anh cũng yêu em nhiều, em yên tâm đi, không sao đâu.

Rồi cô gái yên lành thả mình vào giấc ngủ.

Bình yên.

Hạnh phúc.

Khang Vĩ bàng hoàng, như không còn tin vào tai mình nữa, áp sát điện thoại vào ngực, người nó như trao đảo. Mọi thứ trong mắt nó lúc này đều nghiêng ngả hết.

Chúng quay cuồng.

Chúng điên dại.

Mưa đổ xuống như trút nước, nó vẫn đứng đó bất động.

Trong lúc luống cuống, Tùng Lâm đã vô tình chạm vào phím trả lời. Và rồi những gì đến đã đến... Câu truyện giữa hai người nó đều nghe thấy hết, không còn biết làm gì hơn, Khang Vĩ như người mất hồn.

Đau khổ tột độ.

Trong lúc bế tắc này, nó không còn biết phải làm gì nữa, anh mất nó dờ dẫm, mệt mỏi...

Bất ngờ một ai đó đứng cạnh, một ai đó đang che ô cho nó, một ai đó đang nhìn nó đau xót...Một ai đó mà không phải là hắn...

-Lên xe đi, người em ướt hết rồi kìa.

Giọng nói lạnh lùng, mạnh mẽ nhưng chứa đựng biết bao điều yêu thương.

Nó ngược đôi mắt đen, buồn chậm chậm nhìn lên. Rồi không nói gì, nó lặng lẽ nhìn đối diện.

-Cám ơn cậu. Cậu đưa tôi về nhé.

Nó cố tỏ ra bình thản thả người vào thành ghế. Mệt mỏi, buồn vô hạn. Nhưng rồi nó như chợt nhớ ra hiện tại, khe lắc đầu như muốn tỉnh táo hơn, nó quay sang nhìn Tiểu Long, mỉm cười buông một câu nói sáo rỗng.

-Cám ơn đã đưa tôi về.

Nãy giờ, Tiểu Long vừa lái xe vừa kín đáo quan sát phản ứng của nó. Cậu biết rằng nó thật sự đang rất đau khổ, đang rất buồn, buồn lắm và nguyên nhân tại đâu chắc cậu cũng đoán ra được. Nhìn nó thờ hờn hển, run lên vì lạnh, lòng cậu nhói đau. Nó đang bị đau, nó cũng đang bị bệnh hành hạ, vậy mà bị mua thế này không biết nó mệt mỏi thế nào.

Bất chợt nó lên tiếng, giọng nó vui vui, nhưng cậu biết trong thâm tâm nó, nó đang buồn lắm. Thật ra cậu đã đi theo nó ngay khi nó bước ra khỏi nhà, thật lòng cậu chỉ muốn biết nó đến chỗ hẹn an toàn thôi chứ không hề muốn theo dõi nó. Nhưng rồi người hẹn nó không đến, nó đứng trong mưa chờ đợi, và rồi cậu thấy nó như muốn ngã quy...

-Không có gì đâu, tôi tình cờ đi ngang qua thấy em đứng đó nên gọi thôi.

Nói xong cậu cởi chiếc áo ngoài ra đưa sang cho nó mặc vào, thật ra ngay từ đầu cậu đã muốn làm vậy nhưng vì nó đang chìm đắm trong cảm xúc nên cậu không giám.

-Nó hẹn em mà không qua đón hả, thằng khốn này làm em đau, để anh tìm nó tính sổ..

-Đừng mà...

Chưa kịp để cậu nói hết câu, nó vội vàng lên tiếng, giọng nói vừa như van xin vừa như ra lệnh.

Cậu cứng người khi thấy nó phản ứng vậy, bất chợt toàn thân nó run lên bần bật, cơn ho ở đâu kéo đến, nó gục người về phía trước, đôi bàn tay gầy gò ôm chặt lấy ngực mình, ở khoé miệng nó máu trào ra.

Nó đau.

Trời đất cũng đau.

Cây cỏ hình như cũng cảm nhận thấy nỗi đau của nó...

Không gian xung quanh như chao đảo, tối sầm lại, xa xa đâu đó tiếng gọi gọi giật giọng quen thuộc...

Nó tỉnh dậy trong căn phòng ảm áp, ánh đèn và không gian quen thuộc khiến nó không khó khăn gì khi nhận ra đây là phòng mình. Mở mắt mệt mỏi nó khẽ nhìn xung quanh.

Anh hai đang ngồi nhìn nó lo lắng. Thấy nó tỉnh lại, anh mừng lắm, ánh mắt như reo lên.

-Bi, lần sau phải cẩn thận chứ, sao lại để đến nông nỗi này hả? Em ngốc thật, thấy trời mưa thì phải vào đâu mà trú hay không thì gọi điện cho anh hay gọi taxi mà về chứ hả? Muốn chết hả?

Anh thật sự lo lắng cho nó, hơn ai hết anh hiểu được bây giờ nó nguy hiểm đến thế nào, chỉ cần một va chạm nhỏ thôi cũng đủ cướp đi bé Bi của anh rồi. Anh sợ, anh lo lắng, anh yêu thương...

-Em xin lỗi anh...

---

23. Chương Chap 19 (full)

Thấy nó nói mà không ra hơi, chợt Khương Vĩ giật mình. Nãy giờ anh lo quá, quát nó như thể làm vậy là nó không bị đau nữa. Anh khẽ cúi người, đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ. Anh không hiểu được tại sao mình lại làm vậy, anh thật sự không thể hiểu được bản thân mình nữa.

Trong thâm tâm anh, nó hình như không chỉ đơn thuần là một đứa em trai nữa, mà hơn thế nhiều, nó hình như chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim anh lắm, quan trọng lắm thì phải.

Anh không giám nhìn thẳng vào bản thân mình, anh thật sự không giám. Anh...anh...anh yêu nó ư?

Điên khùng!

Thần kinh!

Không được, không thể thế được.

Không.

Nó là em trai anh mà, nó cùng dòng máu với anh mà.

Và hơn cả là nó là con trai, một thằng con trai hoàn hảo.

Anh đang làm sao đây?...

Không phải đâu, chắc tại anh thương nó quá, anh hối hận vì nỡ làm nó đau, nỡ làm nó khổ?

Phải không?

Đã rất nhiều lần anh thử kiểm tra lại bản thân mình, nhiều lắm. Đứng trước những cô gái đẹp anh đều có cảm xúc, có sự rung động của con tim. Anh có muốn chiếm hữu họ không?

Có!

Phải! Anh có.

Nhưng tại sao đứng trước nó anh lại như vậy, anh không thể kìm nén nổi con tim mình, không thể nào giữ cho đầu óc mình thôi không nghĩ về nó. Anh đang làm sao đây.

Thấy anh như đang chìm đắm trong dòng cảm xúc, Khang Vĩ khẽ xoay người, nó đau. Vết thương chưa lành khiến nó kêu lên khẽ khi anh đưa tay ghì chặt nó.

-Anh đau em...

Giật mình, Khương Vĩ thả người nó ra, anh bối rối nói lời xin lỗi. Và rồi nhả răng ra cười cầu hoà.

-Bi, tối nay cho anh ngủ cùng Bi nhé?

Thấy thái độ của anh, nó mỉm cười gật đầu đồng ý.

Tùng Lâm nhẹ nhàng khép cửa phòng đi ra ngoài. Chuyện đêm nay khiến hắn thật sự mệt mỏi, kinh hoàng. May mà hắn đếm kịp không thì không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Chiếc đồng hồ treo tường của bệnh viện chậm chậm điểm mười tiếng. Chợt như nhớ ra cuộc hẹn, hắn lao vội ra cửa. Nhưng muộn rồi. Cầm điện thoại lên hắn hoa mắt khi thấy hơn 10 cuộc gọi nhỡ. Bấm máy gọi lại thì đầy dãy bên kia chỉ còn lại tiếng tút dài.

Thất vọng, hắn thả người xuống ghế, kèm theo đó là một cú đấm như trời giáng vào mặt, rồi thêm một cú nữa...một cú nữa...

Loạng choạng, hắn chưa kịp định thần lại thì bị Tiểu Long lao đến tóm cổ áo.

Cậu nói mà như gào vào mặt hắn.

-Thằng khốn, tao nói với mày rồi mà, tao nói rồi là mày đừng làm Khang Vĩ đau khổ mà, mày đừng làm Khang Vĩ buồn mà.

Cậu thở hồng hộc, cơ mặt cậu như co giật, chân tay nổi hết gân đỏ lên.

-Thằng khốn này, từ giờ tao cấm mày lại gần Khang Vĩ, nếu không nghe tao ày về trâu ông vải, mày hiểu không...

-Hiểu không?...

-Hả...?

Cậu hét lên khiến cả bệnh viện náo loạn, lúc này bảo vệ cũng đã xuất hiện, tay thám tử theo dõi Tùng Lâm cũng vội vàng vào kéo cậu ra.

Còn lại một mình, hắn bàng hoàng khi nhớ lại những gì vừa xảy ra. Không phải hắn sợ vì bị tấn công, không phải hắn sợ vì bị Tiểu Long dọa nạt, hắn sợ vì câu nói của Tiểu Long.

Vậy là một lần nữa hắn làm cho Khang Vĩ đau, hắn đã làm gì mà để cho Tiểu Long điên lên đến vậy? Khang Vĩ bị sao rồi. Trời ơi...

Khả Chi vừa đi vừa lẩm bẩm một mình. Cô đang cầm trên tay thông tin về ca phẫu thuật ghép thận cho ba. Cô vui lắm, vậy là ba cô có cơ hội sống rồi. Nắm chắc mớ giấy tờ trong tay, cô đưa lên ép sát vào lồng ngực mình, ngẩng mặt lên trời nhìn mây gió. Cô bước đi mà nghe lòng mình nhẹ tênh.

Lâu lắm rồi cô không gặp nó để đến hai ngày rồi thì phải. Cô nhớ nó quá, đứa em thân yêu của cô, thằng bé thật dễ thương. Mỉm cười nhẹ nhàng vì mọi chuyện trong gia đình như đã ổn thoả, ba như đã hiểu nó,

yêu thương nó hơn, còn Khương Vĩ thì khỏi phải nói, coi nó như báu vật, một ngày không gặp nó là gào lên. Mà cũng lạ thật, không hiểu tại sao mà hẳn ta lại trở lên yêu thương thẳng nhóc như vậy.

Về đến nhà cũng là lúc đêm buông xuống, cô đi nhanh vào phòng nó mà không kịp nghe hết lời chào của bà giúp việc.

Thấy nó nằm thiếp đi, hơi thở mệt nhọc, cô thoáng hoảng hốt. Đi nhanh lại chỗ nó nằm, cô thấy nó đang bình yên ngủ, khuôn mặt đáng yêu đến lạ. Môi đỏ, mày đen đậm, sống mũi cao, mái tóc mượt rủ xuống.

Nó đang nằm yên bình trên giường, thân thể được đắp bằng tấm chăn mỏng quanh người. Cúi xuống đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ, cô khẽ mỉm cười khi thấy nó trở mình nhăn tít mặt lại.

Nó tỉnh dậy trong vòng tay yêu thương của anh hai, nó đang gối đầu lên tay anh ngủ, tay còn lại anh đặt nhẹ lên ngực nó, hai chân anh kẹp chặt lấy hai chân nó. Thái độ kỳ cục này của anh khiến nó hơi bất ngờ, nhưng rồi nó cũng dễ yên như vậy. Lâu rồi nó không được dựa đầu mình vào ngực anh, nó muốn lắm nhất là lúc này đây, khi mà trong nó cảm xúc như nghẹn đắng lại.

Cuộc nói chuyện điện thoại hôm qua lại ulla về trong tâm trí nó, rõ ràng từng lời một như đang dày vò trong tim nó. Nó đau thắt lại. Nước mắt tự nhiên chảy dài trên má, rơi xuống làm ướt cánh tay anh...

Bất chợt anh hai trở mình tỉnh dậy, thấy thái độ lạ lùng của nó, giật mình, anh nghĩ nó bị đau nên liền vùng ngồi lên.

-Bi, em đau à. Em đau ở đâu, em nói anh nghe đi, để anh đưa em vào viện nhé.

Anh đỡ nó ngồi lên, ép sát nó vào ngực mình, lay vai hỏi dồn.

-Em đau ở đâu Bi, để anh đưa em vào viện.

Rồi không kịp để nó nói gì, anh định lao xuống.

-Anh...không phải đâu, em không sao ạ.

Ngạc nhiên, anh ngẩn người ra như không muốn tin.

-Ồ, vậy tại sao em khóc? Hay anh làm em đau hả?

Khang Vĩ cười hiền lành, khuôn mặt bừng sáng trong nắng mai.

-Không có ạ, tại Bi nhớ anh kia. Lâu rồi Bi mới được ngủ cùng anh, Bi sợ anh đau, Bi nhớ anh lắm.

Nó nói những điều thật lòng mình, nhưng không nói đúng nguyên nhân của sự việc. Nó chợt thấy xấu hổ vì lỡ lừa anh nên quay đi không dám nhìn vào mặt Khương Vĩ.

Bất ngờ trước câu trả lời của nó, Khương Vĩ thở phào nhẹ nhõm. Anh không ngờ thẳng nhóc lại đáng yêu đến thế, anh luôn đối xử không tốt với nó, vậy mà nó vẫn thương anh, vẫn yêu anh.

Thẳng nhóc thật ngộ, lúc nào cũng lầm lỳ, mặt lạnh như tiền vậy mà vì nhớ anh đến phát khóc. Mà buồn cười thật, nó đang nằm cạnh anh mà, thật hết biết.

Khương Vĩ lắc đầu khó hiểu, nhưng rồi ánh mắt anh chợt bừng sáng, nó báo hiệu một điểm không tốt đẹp gì cho Khang Vĩ cả. Hehehe.

-Thôi anh bỏ qua cho Bi vì cái tội làm anh sợ, làm anh lo lắng, nhưng còn cái tội làm anh tỉnh dậy thì tính sao ta???

Thấy ông anh đột nhiên thay đổi thái độ, nó mừng lắm nhưng nghe đến đó thì Khang Vĩ biết nó chuẩn bị bị anh hai giở chiêu rồi.

-Anh hai, tha cho Bi mà, không phải tại Bi cố tình đâu, tại anh hai tự dậy chứ, đâu phải tại Bi?

Kèm theo lời nói là khuôn mặt dễ thương đến khó ưa, nhưng Khương Vĩ cũng không chịu bỏ lỡ cơ hội này.

-Ê, nhóc không làm ồn, làm anh ướt người thì làm sao anh dậy được, hôm qua đi chơi bị ốm làm anh lo muốn chết, hôm nay mới sang ra đã làm anh tỉnh giấc rồi, vậy muốn anh bỏ qua hả? Không được đâu.

Nói xong, Khương Vĩ cười tươi như hoa, còn mặt nó thì méo sệch.

-Anh hai ơi, tha cho Bi đi mà, được không, rồi Bi đắp lưng cho anh nhé?

Vừa nói nó vừa cười duyên, mong rằng không bị ông anh bắt chịu tội nữa.

Nhưng...

-Ồ, Bi là em anh, anh đắp lưng Bi đắp lưng cho anh là chuyện bình thường, hay định không thương anh hả?

-Không đâu ạ, không phải vậy, Bi không có ý đó, thôi anh hai phạt gì Bi, phạt đi vậy.

Nó vừa nói vừa phụng phịu. Lúc này đây, nó nhớ ai kia lắm, nhớ lắm, nhớ lắm...Nhưng rồi nó chợt nhận ra điều mà nó không thể không quan tâm.

Thời gian của nó sắp hết rồi, nó sắp không còn sống được lâu nữa, nó lên trả lại tự do cho người đó, trả lại cuộc sống vốn có cho người đó, trả lại một gia đình hoàn hảo cho người đó, trả lại một tương lai cho người đó...Phải rồi nên trả lại thôi, người đó không thuộc về nó, không bao giờ thuộc về nó cả. Thả ra thôi...

Và rồi nó mỉm cười với chính bản thân mình, dù sao nó cũng đã có một quãng thời gian thật hạnh phúc, thật đáng nhớ. Giờ đây nó không còn mong gì hơn nữa, nó đã có anh hai, nó đã có ba, nó đã có má nó...Nó không còn buồn nữa, không còn cô đơn nữa. Vậy thì nó phải vui lên mới đúng chứ.

-Haizzzzzzzzz, để xem nào, bắt đền gì bây giờ ta?

Tiếng anh hai vang lên kéo nó lại thực tế nhanh chóng.

-Thôi thế này đi, anh phạt Bi nhé, phạt thế này vậy...

Anh vừa nói vừa có làm cho câu nói của mình dài ra và quan sát thái độ của con mồi, chiêu này công nhận công hiệu, nhìn nó mặt nhăn tít, phải cố lắm anh mới nín được cười.

-Đầu tiên thơm anh cái coi.

Vừa nói anh vừa đưa tay chỉ vào má mình.

-Nào thơm đi?

Anh giục nó khiến nó phụng phịu dí sát mặt vào mặt anh. Nó thơm anh, bất ngờ, anh vòng tay qua đầu nó giữ chặt lại khiến cho nó không thể ngồi dậy được. Nó giấy dựa thoát ra, mãi rồi mới thành công.

-Anh hai...

-Này hư quá, thơm anh mà làm anh nóng cả má này, hư quá. Bắt đền đi. Nhanh. đền cho anh.

-Ồ, tại anh hai giữ đầu Bi mà...

-Không nhưng nhị gì cả, đưa má đây cho anh thơm lại. Nhanh lên...

Hic hic hic nó phụng phịu định cãi lại nhưng đành thôi, ai bảo nó có ông anh khó ưa làm chi. Mãi nó mới đưa má xuống cho anh hai thơm lại được. Nó sợ bị anh trêu tiếp.

Sau khi hành sự xong, bất chợt anh hai nhìn nó, nhìn rất lâu khiến cho nó thấy hơi mất tự nhiên.

-Anh hai, còn gì nữa không ạ?

Nó hỏi anh mà không thôi có thái độ lùì tránh né.

-Hihihi, nhìn anh cười trông gian gian kiểu gì ấy.

Vừa nói nó vừa vội vàng lùì ra xa. Nhưng không kịp rồi, hehehe, chân nó bị anh hai giữ lại.

-Còn hình phạt cuối cùng, vì làm ướt người anh, mà này anh không biết là nước gì mà ướt người anh đâu nhé, nước mắt hay nước mũi đây. Hahaha...

-Anh hai, ghê quá, không phải nước mũi đâu?

-Đâu có Bi ngửi mà coi này hình như là nước mũi đấy, ghê thật.

Vừa nói anh vừa kéo nó sát lại ngực mình, mặt nhăn lại để miêu tả cho sinh động hơn. Tưởng thật nó cúi xuống, bất ngờ anh hai đẩy hai tay nó đang trổng xuống giường khiến cho nó ngã gập lên người anh, còn Khương Vĩ thì cười lớn.

-Thôi chết lại định xàm sở anh rồi, đền ngay.

Biết mình lại mắc mưu anh, nó lồm ngồm bò dậy, tính đâm anh một cú, nhưng trượt anh đang đau nên lại thôi. Hichichic

Lần này nó không cố cái làm gì ệt nữa, vì nó biết dù có cái nó cũng không thể cái lại cái mồm anh.

-Anh đang lạnh đây, thôi Bi ôm anh đi, ôm anh cho anh ngủ, chứ lạnh thế này, anh không ngủ được.

Nó tính phản đối, nhưng chợt thấy trong mắt Khương Vĩ có cái gì đó khác thường, không có sự bông đùa nên nó cũng không đành chí choé với anh làm gì nữa.

-Vậy anh hai muốn em ôm thế nào đây, anh nói Bi coi đi?

Nó nheo mắt nhìn anh.

-Hừm, thôi Bi nằm lên người anh thay chăn đắp được không ta?

Anh vừa nói vừa cười, nhưng ánh mắt lại chân thành khiến nó không hiểu anh đang đùa hay đang nói thật nữa.

24. Chương Chap 20 (full)

-Anh hai Bi nặng lắm, anh không chịu nổi đâu?

-Không sợ, anh chịu được tất.

Anh hai nói rồi đưa tay kéo nó nằm xấp lên người mình. Đầu nó gục vào ngực anh, ầm áp lạ thường. Hai thân thể áp sát vào nhau khiến cho cả hai đều có những cảm xúc khó tả. Với nó chỉ đơn thuần là thứ tình cảm yêu thương gia đình, còn với anh, đây là thứ tình cảm gì anh lại không hề nhận biết được.

Đưa hai tay ôm anh, nó nhẹ nhàng gục đầu mình vào ngực anh.

-Anh ơi, Vĩ yêu anh lắm, Vĩ không để anh hai bị sao đâu, Vĩ hứa đấy.

Anh nhìn nó, không may suy nghĩ, anh chỉ hiểu đơn thuần đây là một lời nói yêu thương của nó mà không biết rằng nó đang định đem tính mạng mình đổi lại cuộc sống cho anh. Anh vòng tay kéo chăn đắp lên lưng nó, rồi đưa tay ôm chặt nó lại.

Trong anh lúc này, khi mà thân xác anh và nó chạm nhau lại không hề có cảm giác xác thịt, thứ cảm giác thường trực trong anh mỗi khi anh nhìn thân thể nó. Và anh thầm mừng vì điều này.

Còn với Khang Vĩ, nó thật sự biết ơn anh, nó biết ơn anh lắm, vì anh đã cho nó một bờ vai, cho nó biết nó cũng rất quan trọng ít nhất là với anh, cho nó biết rằng nó vẫn được yêu thương, được ôm ấp, và rằng nó nhường cho anh sự sống của mình là một điều đúng đắn.

Giờ sớm mai thôi nhẹ, nắng cũng rất êm dịu.

Nó thả lòng mình trôi theo gió, thả lòng mình hoà tan vào trong nắng. Thanh thản, bình yên nó đón nhận giấc ngủ trong vòng tay, trong trái tim người mà nó thương yêu, người mà nó sẵn sàng hi sinh mạng sống của mình. Người mà cả đời nó yêu thương...Nhưng không phải là người làm cho con tim nó thổn thức.

Không phải.

Không phải.

Trong cái nắng buồn của buổi ban mai, Tùng Lâm ngồi đó như người mất hồn, suốt từ đêm qua đến giờ hẳn không thể nào liên lạc được với Khang Vĩ. Thật lòng hắn lo lắng, hắn không biết tại sao lại thế, nhưng hắn có cảm giác mình vừa đánh mất thứ gì đó vô cùng quan trọng, quan trọng lắm...

Nhấc điện thoại lên, hắn bấm số của Khang Vĩ một lần nữa, nhưng trả lời máy chỉ là những dòng tút dài vô tận...

Gục mặt xuống bàn, lòng gan hắn như có ai đang châm lửa. Gì thế này, tại sao Tiểu Long lại nổi khùng lên như vậy? Tại sao lại như thế? Tại sao Tiểu Long cấm mình không cho gặp Bi, hơn nữa, Bi đang bị sao? Bi bị sao đây?... Hàng trăm câu hỏi cứ lớn vồn quanh đầu nó, chúng như những con muỗi nhỏ đang gia sức cắn xé tâm trí nó. Đêm qua nó không đến chỗ hẹn, chẳng nhẽ Khang Vĩ đợi mình rồi bị sao ư?

Không?

Không thể thế được, Khang Vĩ không thể bị sao được, không thể được...

Buồn...

Buồn vô tận...

Lâu lắm rồi Ann mới có được một giấc ngủ dài và ngon lành như đêm hôm qua. Lòng cô trĩu nặng nhưng con tim cô tràn ngập hạnh phúc. Thật lòng mình, cô không hề muốn làm như vậy, ngay cả khi cô quyết định như vậy, cô cũng không hề nghĩ sẽ đem nó ra để gây sức ép cho anh. Chỉ đơn giản một điều, trong tim cô lúc đó, lúc mà cô đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, cô nhớ anh lắm, nhớ vô cùng...

Ann tỉnh dậy trong cái nắng mai đẹp và rực rỡ, hình ảnh anh ngày nào vẫn còn đây, ngay bên cô, đầm ấm, chân thành. Vậy là cô đã có lại anh, vậy là cô đã lại được ở bên anh, nhìn anh cười, nghe anh nói chuyện, được anh chăm sóc, vuốt ve. Thật hạnh phúc.

Anh của cô vẫn ở đó, Tùng Lâm vẫn ở đó, nhưng con tim anh như hoá đá, anh đau mà không khóc được, anh buồn mà không nói được. Nỗi đau của anh nhẹ nhàng ẩn hiện trong đôi mắt trong veo kia, nó phẳng phất thoáng qua như cơn gió đang nhẹ nhàng vờn mái tóc anh, nhưng bất chợt, nhưng mạnh mẽ nó tấn công cô. Nó khiến cho con tim cô hiểu rằng, anh không hoàn toàn là của cô, không hoàn toàn...

Chị Khả Chi hôm nay dậy sớm lắm, không hiểu vì nhớ nó hay vì chị đang hạnh phúc mà vừa tỉnh dậy, chị chạy ngay sang phòng cậu em. Thấy hai thằng em ngốc đang ôm nhau ngủ, chị không đành đánh thức lại nhẹ nhàng quay về phòng mình.

-Ừa, Tiểu Long sao em dậy sớm thế?

Thấy Tiểu Long đang ngồi như người mất hồn ở bàn, chị nhẹ nhàng bắt chuyện.

-Không sao ạ, em không ngủ được.

Khả Chi ngồi xuống cạnh cậu, chị nhìn cậu bằng ánh mắt hơi lạ rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

-Em đừng lo, Khang Vĩ không sao đâu, không sao cả.

Câu nói của chị không có đầu, cũng không có đuôi, nó khiến cho Tiểu Long khẽ giật mình, không hiểu sao nhưng chị muốn thông báo cho cậu biết chuyện này, nó như một lời an ủi cậu. Chị biết rõ rằng, đối với cậu chỉ có Khang Vĩ mới là nguyên nhân khiến cho cậu phải như vậy.

Cậu quay lại thoáng nhìn chị như muốn phản đối, nhưng rồi lại thôi. Có những chuyện cậu biết nhưng mà chị không hề biết. Lúc này đây, cậu không chỉ buồn, không chỉ cô đơn mà cậu đang thật sự lo lắng.

Đêm qua tay thám tử nói rằng, Khang Vĩ đã quyết định cho ba thân của mình. Chuyện này ngoài cậu, bà bác sỹ già, và nó ra không một ai biết được nữa. Nhìn nó trong hoàn cảnh này, cậu thật sự không đành lòng, không đành lòng để nó làm vậy. Nhưng biết làm sao được. Tính nó cậu hiểu lắm, một khi đã quyết định điều gì thì khó mà thay đổi, không thể ai thay đổi được.

Thoáng thấy sự bối rối trên khuôn mặt Tiểu Long, Khả Chi định hỏi cho ra chuyện nhưng lại đành thôi vì sự xuất hiện của bà Lan, cô đành đứng dậy đi vào phòng mình.

-Ừ thôi chị vào phòng đây, em đừng lo nữa nhé. Ok?

Nói rồi, cô quay người bước về phòng mình. Nhưng vừa bước được hai bước, như chợt nhớ ra điều gì đó, Khả Chi quay lại nhìn cậu bằng cả niềm vui và hạnh phúc của mình, cô vui vẻ thông báo.

-À, ba chị tìm được người đồng ý cho thận rồi Tiểu Long ạ, thứ 2 tuần sau thực hiện phẫu thuật ghép thận rồi. Hihihih, chị vui quá. May mà có người đồng ý cho thận,,,

Nghe chưa hết câu nói, bà Lan lão đảo, người bà như bị trúng gió, hai cốc coffee trên tay bà chao đảo rồi đổ mạnh xuống sàn. Tiểu Long như người điên, cậu giật mình nói như hét to.

-Sao ạ?

Thấy thái độ của hai người, Khả Chi ngạc nhiên lắm. Cô nhìn bà Lan lo lắng.

-Cô sao thế, cô mệt ạ, để tôi gọi bác sỹ nhé...

-Không sao đâu cô hai, tôi xin lỗi, tại tôi hơi mệt chút thôi. Để tôi đi lấy tách khác nhé.

Nói rồi, bà Lan quay đi nhanh xuống bếp.

Còn lại mình Tiểu Long với mình, cô đưa mắt nhìn Tiểu Long tỏ thái độ khó hiểu pha chút lo lắng.

-Không biết bà Lan có sao không nữa, sao lại bất cẩn thế không biết...

Cô nói mà không hề để ý rằng lúc này đây, tâm hồn cậu như đang ở nơi nào đó, trán cậu vã mồ hôi, chân tay như run lên.

-Tiểu Long em đau hả? Sao trông em mệt thế, để chị gọi bác sỹ nhé...

Giọng chị vang lên kéo Tiểu Long quay lại thực tế.

-Dạ, không sao đâu ạ, chắc tại... tại đêm qua em thức khuya nên hơi mệt. Thôi chị ơi em vào phòng nghỉ nhé.

Không đợi Khả Chi trả lời, cậu đứng dậy đi thẳng vào phòng mình, bỏ lại đằng sau cái nhìn khó hiểu pha chút thắc mắc của Khả Chi.

Vào đến bếp, bà Lan như khụy ngã, người bà run lên bần bật. Đưa cả hai tay nắm chắc lấy cái khay đựng nước vậy mà hình như nó cứ chực nhảy ra khỏi tay bà.

Vậy là hết thật rồi, bà quỳ gối xuống sàn nhà, bật khóc nức nở. Thật ra Khang Vĩ không hề cho ai biết chuyện nó định làm, nhưng Tiểu Long tình cờ nghe được, còn bà Lan, sau lần Tiểu Long định ép Khang Vĩ, bà loáng thoáng nghe được chuyện này, để chắc chắn, bà gọi điện hỏi má Tùng Lâm. Rồi khi nghe được chuyện từ chính miệng bà bác sỹ bà đau lòng như muốn chết đi, bà gặp nó yêu cầu nó để bà đổi thận cho ông chủ, nhưng nó không nghe, nó cũng không để bà nói ra chuyện này cho ai cả. Bà đau lòng thật nhiều.

Dù bà biết Khang Vĩ không còn sống được nhiều nữa, nhưng việc nó lấy thân mình ra đổi lấy hai mạng sống của ba và anh hai mình khiến cho bà đau lòng lắm. Bà chứng kiến nó lớn lên từ nhỏ, bà chứng kiến cảnh nó bị ba mình ghét bỏ, nó bị anh hai phá đám thế nào. Giờ đây khi mà nó đang mang trong mình căn bệnh quái ác đó, nó lại tự cầm dao chặt bớt đi đường sống của mình ư.

Bà đau lòng khôn tả, nó từ nhỏ đã không được sống hạnh phúc, lớn lên lại bị bệnh nặng, Vậy mà...Nước mắt bà lăn dài trên má, chảy tận vào đáy con tim...

Còn lại một mình mình trong phòng, Tiểu Long ngồi lặng im như người mất hồn, cậu ngây người ra trước thông tin mình vừa biết được. Khi nghe được câu chuyện giữa nó và má Tùng Lâm, cậu thật sự sốt sa. Cậu không hề muốn tin đó là sự thật, không hề muốn tin.

Điên khùng thật, thứ 2 ư, ba chị được cứu ư? Có người cho thận vô điều kiện ư? Vậy là cậu thật sự phải xa nó sao?

Thật sự sao?

Không phải...

Không thể...

Không...

Vốn biết trước chuyện này sớm hay muộn rồi sẽ đến nhưng sao cậu đau lòng quá. Cậu không hề muốn nó làm như vậy, cậu không hề muốn nó chết. Đã có lần cậu gặp trực tiếp Khang Vĩ, yêu cầu nó để cậu cho ông Lý thận của mình, nhưng không được. Tính nó cậu quá rõ rồi mà.

Cậu cúi đầu, mặt cậu mồ hôi vã ra như xông hơi. Vậy là thời gian của nó đã đến rồi sao? Cậu muốn hét lên, muốn gào lên rằng đừng có làm vậy.

Nhưng không được...

Không được rồi...

Như không thể chịu đựng hơn được nữa Tùng Lâm lao nhanh đến nhà nó, căn nhà lặng im như vốn có. Cái im lặng nhiều lần khiến hắn thích thú, nhưng sao hôm nay nó lại khiến cho hắn cảm thấy ớn lạnh.

Ngập ngừng Tùng Lâm định bấm chuông nhưng hắn khựng lại. Có cái gì đó khiến cho hắn không thể tiếp tục làm vậy được, bản thân hắn cũng không rõ ràng, cũng không thể giải thích nổi. Hắn muốn lắm, muốn lắm được nhìn lại con người kia, hắn muốn lắm, muốn được nói lời yêu, dù chỉ một lần.

Hắn như bị ai đó lấy hết không khí trong người, mệt mỏi, ngột ngạt. Hắn mong ước lắm, mong ước tột đỉnh là được nhìn lại nụ cười kia, nhìn lại khuôn mặt thiên thần kia, nhìn lại hình bóng kia...

Hắn muốn lắm, muốn được ôm lấy thân thể ai kia, được đặt lên bờ môi đó một nụ hôn, muốn lắm được chạm nhẹ vào tâm trí của ai đó mà hằng đêm nó vẫn thầm nhớ đến, muốn lắm, muốn lắm...Nhưng không được rồi, không thể được, hắn không thể thoát ra khỏi cái vòng tròn, cái lồng, cái vỏ bọc mà hắn tự buộc mình vào.

Ngồi bệt xuống lề đường lòng hắn quặn đau. Đau lắm...

Dù bất cứ giá nào hắn cũng không còn cơ hội lựa chọn nữa, không còn nữa. Hôm qua, ba Ann gọi điện sang nói rằng đã sắp xếp cho hai đứa một chuyến du học ở Anh, hắn cũng biết rằng hắn không còn sự lựa chọn nào khác nữa. Việc Ann định làm thật sự khiến hắn bấn loạn, không thể tin vào những gì mình có thể nói ra, nhưng trong hoàn cảnh đó, hắn không còn có sự lựa chọn nào khác cả.

Cũng như Khang Vĩ, hắn hi sinh hạnh phúc của mình cho người khác, hi sinh tình yêu của mình để người khác được sống vui vẻ. Mặc cho bản thân mình có thể bị thương, bị thương rất nặng.

Nước mắt hắn rơi, chảy dài trên má, từng giọt, từng giọt trong như pha lê, chúng đuổi nhau trên khuôn mặt khô ngô của hắn. Hình như nước mắt lúc này không còn đủ cho hắn khóc nữa, mặt hắn thất thần, nghẹn đắng...

Đau...

Buồn...

Hắn lái xe chạy ra biển, nơi mà Khang Vĩ rất thích, nơi mà lần đầu tiên hắn được thấy nụ cười thiên thần của ai kia, nơi mà lần đầu tiên nó gục mặt vào ngực mình mà khóc, nơi mà chứa đựng bao nhiêu kỉ niệm...

Đau khổ, tim hắn như bị ai bóp nghẹt, đau từng cơn, từng cơn...

Gió thổi mạnh, mang theo những tiếng sóng buồn đến vô hạn, hắn cũng thế, quỳ trên cát, khuôn mặt kia đang đau đớn đến tột độ, đau lắm...Thất thần Tùng Lâm ngồi bất động như một pho tượng trước biển.

Bất ngờ, hắn lao mạnh ra biển, lao thẳng vào lòng biển, nước biển mặn chát tràn vào mắt, mũi miệng hắn. Trời đông mà sao lòng hắn như ai sát muối, bỏ lửa, đau rất...

Hình như cái lạnh của đông cũng không bằng cái lạnh đang dày vò tâm can hắn. Rồi Tùng Lâm hét lên, đau khổ...

-Bi ơiiiiiiiiiiiiiiii, anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi em...Anh xin lỗi.

Hắn thở hồng hộc, không khí trong phổi, dường như bị dồn ép phát hết ra ngoài, mặt hắn đỏ gay.

-Bi ơi, anh yêu em lắm, yêu em lắm, nhưng anh...anh ...anh không thể làm khác được.

Tiếng nấc lấp ngệt tiếng nói đau khổ...

-Bi ơi, quên anh đi, anh xin lỗi...anh xin lỗi...

Gió thổi từng hồi, sóng gầm gào, hình như không gian xung quanh cũng đang nghẹn lại vì nỗi đau của lòng hần. Lòng biển rộng mở, ôm lấy hần vào lòng như muốn xoa dịu nỗi đau, còn hần như cái xác không hồn, vô định trên bãi cát trắng...

Nó tỉnh dậy thì không còn thấy anh hai nằm cạnh nữa, khẽ mỉm cười vì nó nghĩ rằng khi ngủ nó quấy quá khiến ông anh không ngủ được đành chạy giấc. Hehehe

Nhìn những tia nắng mùa đông nhẹ nhàng, những nhành hoa ngoài thềm rung rinh uẩn lượn trong gió, trong nắng, nó chợt nhận ra rằng, hạnh phúc thật đơn giản, thật đầm ấm lạ lùng, với nó chỉ như một giấc mơ êm đềm trôi qua.

Nó thanh thản thả hồn mình vào không gian tuyệt diệu ấy, nó hiểu rằng Tùng Lâm đã tìm được cuộc sống hạnh phúc cho riêng mình, còn nó, sứ mệnh của nó đến đây là hết rồi, ở một nơi xa xôi kia má nó đang mỉm cười dang rộng vòng tay đợi nó đến bên cạnh, đợi nó đến để nó được ôm má thật chặt, ôm thật chặt. Nó muôn lắm, muôn lắm...

Khang Vĩ hiểu rằng nếu để mọi người biết chuyện hần không ai đồng ý cho nó làm thế, nhưng đây là cách duy nhất để những người thân yêu của nó được sống, được yêu thương, yêu thương như chính những gì nó nhận được từ những người yêu thương nó và nó yêu thương.

Hôm nay là có lẽ là ngày cuối cùng nó được khoẻ mạnh, qua ngày mai không hiểu rồi nó ra sao đây. Chợt nó muốn nhìn biển, nó muốn được ôm biển vào lòng, muốn vô cùng...

Trở dậy đi xuống nhà, nó bắt gặp Tiểu Long đang đứng nhìn xa xôi đâu đó, ánh mắt buồn vô hạn.

-Cậu dậy sớm thế hả? Ăn sáng chưa vậy?

Nó nhìn Tiểu Long, nói như thể muốn khoả lấp đi sự đau khổ của mình, cũng như muốn tránh phải thanh minh cho sự việc hôm trước.

-Em đỡ đau chưa, hôm qua làm anh sợ quá đấy. Lần sau phải cẩn thận nhé.

Tiểu Long không nhìn nó, vẫn nhìn đăm chiêu ra cửa sổ, cậu nói bằng cái giọng đều đều, buồn thê thảm.

Bất chợt cậu quay lại, nhìn Khang Vĩ bằng một ánh mắt khiến nó thật sự hoảng sợ, nhưng không gì khác, nhẹ nhàng cậu tiến lại gần, nắm lấy hai vai nó cậu hỏi như van xin.

-Nhóc, cho anh ôm em được không, một lần này thôi, được không em?

Tiểu Long không đợi nó trả lời, cậu lạnh lùng kéo sát nó lại người mình, nước mắt cậu rơi, chảy dài trên vai nó, cậu ghì sát thân thể Khang Vĩ vào thân thể cậu, vòng hai tay ép chặt lấy.

Đau...

Buồn

Không như lần trước, Khang Vĩ không phản ứng, cậu nhẹ nhàng đưa đầu mình lên vai cậu, ôm chặt lấy cậu, chậm rãi nó ngược đôi mắt đen sâu thẳm kia lên nhìn Tiểu Long, rồi nói.

-Vĩ muốn ra biển, nếu anh rảnh, anh đưa Vĩ đi nhé.

25. Chương Chap 21 (full)

Câu nói tưởng chừng đơn giản đó khiến cho Tiểu Long không thể nào kìm được nước mắt, cậu nghì chặt nó vào người mình, không biết từ lúc nào, nước mắt đã ứa đẫm trên khuôn mặt lạnh lùng nam tính kia.

-Chỉ cần em thích, thì em muốn đi đến đâu anh cũng đưa...đưa em...em đi.

Cậu nói, nước mắt khiến cho cậu nói nghẹn lại, đọng ứ nơi cổ họng. Phải khó khăn lắm Tiểu Long mới nói hết được những gì mình muốn nói.

Nó thay đổi cách xưng hô, thay đổi đại từ nhân xưng khiến cho câu chuyện càng trở nên ảm đạm hơn, nếu trong trường hợp khác hẳn Tiểu Long phải vui mừng lắm, nhưng giờ đây khi nghe Khang Vĩ gọi cậu bằng anh sao lòng cậu lại đau thắt lại.

Cách đó một căn phòng, bà Lan đang nhìn hai người trong đau khổ, những gì bà biết bà thầm mong đó không phải là sự thật, nhưng đến giờ này thì bà không còn gì để hi vọng nữa. Bà gục xuống trong đau khổ.

Trong cái không khí nhộn nhịp của cuộc sống, nhìn dòng người tấp nập đi lại qua cửa xe ô tô, nó chợt mỉm cười, rồi đây trong dòng người kia bớt đi nó nhưng lại có mặt của hai người nó yêu thương.

Một bài hát buồn vang lên, bài hát thật buồn khiến cho nó không thể không để ý.

“...Vội vàng chi nữa, yêu thương nay đã đóng băng. Giờ đây mới thấy, con tim như tàn hoang phế. Chỉ còn ý nghĩ theo anh những lúc khi màn đêm xuống 1 hình bóng. Để nỗi cô đơn chạy trốn trong niềm đau.

Gạt đi quá khứ, ta cố gượng bước qua. Ngày xanh nắng ấm tìm lại thiên đường đã mất.

Bao năm qua 1 mình anh sống với thời gian gần như ko có. Đến khi em quay về đây anh ko biết thế nào.

Bao năm qua em đã ở đâu? Em quay trở về cho anh yêu thương vài giây

Nắng mưa cuộc tình phơi pha em mang tặng anh, làm anh nhói đau, thêm xót xa Giờ mới nhận ra hai ta phải xa cách thôi. Để cho tình mãi luôn xanh màu

Để thiên đường kia khi em hiu quạnh em còn nhớ đến anh...”

Lòng nó buồn lắm, không phải nó buồn vì chuyện ngày mai, đơn giản nó buồn vì sau ngày mai nó không hề biết nó sẽ ra sao. Nó muốn lắm, muốn được nhìn lại hẳn một lần, dù chỉ một lần thôi...

Dù chỉ một lần...

Một lần...

Sau khi mà đã no say nắng gió, no say đau buồn, no say nỗi cô đơn cùng cực, khi mà không khí ngọt ngào khiến con người ta không thể chịu nổi, cũng không thể nào thoát ra được, Tùng Lâm đứng dậy. Như một cái bóng, Tùng Lâm hờ hững quay lại xe.

Chạy xe trong tâm trạng đầu óc trống rỗng, hấn đi như người vô thức, vô thức ngay cả khi xe hấn chạy qua một chiếc xe thân quen, quen lắm. Khoảng cách giữa hai xe chỉ cách nhau là độ dài hai gương nơi cửa xe., vậy mà Tùng Lâm cũng không nhận ra có một con người thân quen lắm lắm đang ngồi trong đó.

Nó thả hồn mình theo gió, theo nắng, theo những suy tư của riêng bản thân mình. Nó thả hồn mình trôi về nơi vô định nào đó mà không nhận ra rằng nơi mà tâm hồn nó muốn hướng đến lại đang ở ngay trước mặt mình.

Vậy là rồi!

Thêm một cơ hội lại trôi qua.

Trên bờ cát trắng mịn màng, nó nằm vật xuống. Không biết nói gì hơn, Tiểu Long đưa hai tay nâng đầu nó, để đầu Khang Vĩ gối lên đùi mình. Không nói gì, nó cũng không có phản ứng lại. Chỉ đơn giản là nó nằm im, nhắm chặt mắt lại.

-Nhóc, anh muốn xin nhóc một thứ...

Tiểu Long nói như sợ làm nó đau, cậu nhìn Khang Vĩ chăm chăm như thể chỉ cần có phản ứng là cậu sẽ giải thích ngay.

-Anh...Vĩ...

Thấy nó ngáp ngừng, cậu vội vàng thanh minh.

-Không...không phải chuyện đó...ý anh không phải vậy đâu, anh chỉ...anh chỉ...

Khang Vĩ cười hiền lành, ánh mắt nó bất chợt vui hẳn lên trước thái độ của Tiểu Long.

-Anh sao thế, Khang Vĩ đâu có ý đó đâu, mà thật lòng Vĩ, dù anh có muốn vậy, Vĩ cũng sẵn sàng mà, Vĩ còn nợ anh một lời cảm ơn. Bất cứ khi nào anh muốn lấy lại nó, anh nói với Vĩ, Vĩ trả lại anh. Nhưng anh phải đòi lại nhanh nhé...Vĩ không còn nhiều thời gian đâu.

Không như những lần trước, nếu trong trường hợp này mà để Tiểu Long nghe thấy những lời đó chắc có lẽ cậu đã gào ầm ỹ lên.

Lần này thì khác, cậu nhẹ nhàng nâng người nó dậy, nhẹ nhàng ôm Khang Vĩ vào trong vòng tay mình, rồi cậu ép chặt lấy nó, ép chặt nó vào lồng ngực mình. Nước mắt cậu rơi trên vai nó, rơi trên má nó. Khang Vĩ vẫn nằm im, với bản chất nhạy cảm của mình, nó hiểu rằng Tiểu Long đã biết chuyện. Nó như thấy nhẹ người hơn, vì dù sao nó cũng tìm được một chỗ dựa, một chỗ dựa thôi nhưng cũng đủ lắm rồi.

-Khang Vĩ, em hứa với anh nhé, hứa với anh là đừng bỏ anh nhé, được không em, em hứa đi, hứa với anh đi?

Tiểu Long nói trong tiếng nấc nghẹn của nước mắt.

-Em hứa đi, hứa với anh là em sống thật khoẻ mạnh nhé, em sống hạnh phúc nhé. Được không? Em không được từ bỏ đâu... không được từ bỏ...anh không muốn thế, em là của anh...của...của anh...anh không muốn mất...mất em...em còn nợ anh, chưa trả anh, anh không cho em làm sao hết...không cho...

Khang Vĩ không nói gì, chỉ gục đầu vào lòng cậu, nó không khóc nữa, hình như nước mắt của nó đã cạn khô rồi thì phải, không còn gì nữa, nó cũng không muốn mình trông thật yếu đuối, nó không muốn.

-Tiểu Long, anh nghe này, Khang Vĩ sẽ cố gắng hết sức, nhưng mỗi người đều có một số phận riêng của mình, Vĩ không muốn chống lại nó, hình như số mệnh của Vĩ chỉ đến đây là hết rồi, Vĩ không muốn chống lại nó.

Nghe nó nói, Tiểu Long như người điên, cậu gào lên, đưa hai tay đẩy mạnh vai Khang Vĩ ra, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy kia.

-Không được. Anh không muốn thế, không muốn, em đừng nói lung tung. Em không được thế, em là người anh yêu, anh không để em làm sao đâu. Chuyện em cho ba thân, anh làm giúp em, em không được làm thế. Anh làm thay em. Không bàn cãi nữa

Nói một hồi, Tiểu Long mới để ý thấy thái độ của Khang Vĩ, nó đang gục mặt xuống, người đỏ rân lên, thở hổn hển không ra hơi. Quá sợ, cậu luống cuống không biết làm gì hơn, giật mình cậu thả tay ra, để lại trên cánh tay nó là vết hằn đỏ của hai bàn tay, rõ mồn một.

Đưa một tay đỡ đầu, cậu để cho Khang Vĩ ngã người ra, tay còn lại vuốt nhẹ lên ngực, từ từ, đều đều cơn đau của nó cũng đỡ dần. Rồi thì nó thiếp đi vào giấc ngủ.

Cậu không biết làm gì hơn, chỉ nhìn nó không rời, cậu sợ rằng chỉ cần chớp mắt một cái là Khang Vĩ của cậu sẽ biến mất. Cậu sợ thế, sợ lắm, rất sợ...

Khang Vĩ tỉnh dậy trong cái cảm giác thật thoải mái, quay người qua lại vì mỏi, tay chân nó khua múa lung tung, giật mình khi bất chợt nó nghe thấy tiếng anh hai.

-Ông tướng, lại định đập anh hả, anh không bỏ qua lần thứ ba này đâu nhé, hư quá đi.

Nó mở một bên mắt, hé bên thứ hai, rồi mở cả hai mắt. Hìhìhi nó cứ làm như cười kiêu đó là được tha bổng vậy.

-Anh hai, mình đang đi ở đâu thế? Ủa cả nhà mình đều đi hả anh?

Không để nó ngồi dậy, Khương Vĩ kéo nó lại sát người mình hơn, anh đưa tay bẹo má nó.

-Đừng ngồi dậy, nằm yên đi. Tiểu Long nói em muốn đi chơi, nên hôm nay anh, em, Tiểu Long đi dã ngoại. Chị hai không đi được vì còn phải vào viện với ba, mai ba làm phẫu thuật rồi.

Đến lúc này nó mới để ý thấy Tiểu Long đang lái xe, quay qua nhìn Tiểu Long nó thấy cậu đang liếc nhìn nó qua gương chiếu hậu. Nó mỉm cười như muốn nói lời cảm ơn chân thành.

Lúc này, bà Lan mới lên tiếng.

-Cậu ba, cậu ba tỉnh rồi thì uống thuốc vào đã. Cậu trông mệt mỏi quá.

Bà vừa nói vừa nhìn nó, thật lòng bà lúc này muốn được ôm nó vào lòng lắm. Bà muốn lắm, dù thế nào đi nữa, nó đối với bà không khác nào một đứa con do chính bà nuôi nấng, yêu thương từ nhỏ.

Nó nhìn bà, lòng đầy biết ơn, ánh mắt bà buồn quá, tận sâu thẳm trong ánh mắt đó là sự tuyệt vọng, buồn ra rức.

-Cám ơn cô, cô ơi, con đói quá, cô có gì cho con ăn không? À cô có cơm rang không?

Nó nói mà như làm lũng bà, mắt nó cười, miệng cũng cười. Chỉ có bà là trông như muốn khóc.

Chưa kịp trả lời, thì anh Khương Vĩ lên tiếng chặn cổ nó lại.

-Trời, ông tướng Bi ơi, đi chơi thế này mà đòi cơm rang thì lấy ở đâu ra hả? Hết biết ông tướng thôi.

-Nhưng em thích ăn cơm rang cơ!

Không biết nói gì hơn, Khương Vĩ chỉ còn biết nhìn em lắc đầu cười. Rồi thì anh cũng phải ngó người ra ngạc nhiên khi thấy bà Lan chằm chằm lồi trong mớ lĩnh kính mà bà mang theo ra một cặp lồng cơm rang đưa cho nó.

-Cậu ba ăn đi.

Bà cũng chỉ nói thế, không hơn không kém. Còn nó thì vui mừng khôn tả, ngồi bật dậy ăn.

-Cám ơn cô, cô Lan thương con nhất. Hihihih

Nhìn nó ăn, bà Lan vừa mừng vừa buồn, không kìm nổi lòng mình, bà khóc như một đứa trẻ, cứ như vậy bà ôm mặt khóc.

Tất cả đều bị bất ngờ trước thái độ của bà, Tiểu Long và nó thì hiểu ngay lập tức truyện gì đang xảy ra, riêng có Khương Vĩ là không hiểu gì hết.

-Trời, cô Lan, cô sao thế?

Anh hỏi bà bằng giọng lo lắng pha lẫn chút khô hời. Quả thật anh không thể hiểu được tại sao hôm nay bà Lan lại có thái độ lạ lùng như thế. Đầu tiên là việc bà đòi đi cùng mọi người, Bà thường không thích tham gia những chuyến đi dã ngoại mà ,sau đến là việc này nữa.

Khang Vĩ buông bát cơm xuống, ngẩng lên nhìn bà, nó không biết nói gì, cũng không biết làm sao để an ủi bà nữa đây. Đưa đôi bàn tay mình nó chạm nhẹ lên đôi bàn tay gầy gò của bà, nó cứ giữ như thế một lúc lâu cho đến khi bà Lan lên tiếng.

-Tôi xin lỗi, tại tôi...tôi vui quá, lần...lần đầu tiên tôi ...tôi thấy cậu ba đòi ăn, nên tôi...tôi...mừng.

Bà vừa nói xong thì anh Khương Vĩ cười to thành tiếng.

-Trời ơi cô ơi, cô thấy nó đòi ăn thôi mà vui đến thế sao? Chết, tên Bi kia thấy chưa hả ? Bao nhiêu người yêu thương vậy mà lúc nào cũng lười ăn, động một tý là lăn đùng ra ốm. Một Bi thật, thôi từ giờ phải ngoan, chăm chỉ ăn uống vào nghe chưa.

Lúc này nó mới để ý kỹ bà Lan, tóc bà đã điểm bạc, mắt đã đeo kính lão, đôi chân không còn dẻo dai như ngày nào nữa. Bà cũng thường hay đau chân lắm. Nó nhớ như in những ngày xưa ấy, những ngày mà nó

còn được bà che chở, những ngày mà nó khổ sở nhất, nó nhờ được sự yêu thương của bà mà lớn lên, những ngày mà lưng bà chịu đòn bao bọc cho nó, bà ôm nó vào lòng cho nó ngủ...những ngày ba phạt nó, còn bà hoặc chịu đòn thay nó hoặc chịu phạt cùng nó.

Giờ đây nó vẫn còn nhớ như in, nhớ lắm lúc mà nó nói rằng, nó muốn bà là má mình, còn bà chỉ ôm nó vào lòng mà khóc. Bà không trả lời, nhưng bà Khang Vĩ biết bà đã coi nó còn hơn cả con ruột của mình.

Nó nhớ lắm...

Nhớ lắm...

Giọt nước mắt nó trào ra khỏi khoé mắt, long lanh rơi thành từ hành dài trên đôi gò má...

Trời đứng bóng rồi dần ngả về tây, gió chiều thổi nhẹ nhàng nhưng mang theo trong đó cái lạnh đến gai người. Trong xe anh Khương Vĩ cởi áo ra đắp lên người nó. Còn nó, nó yên lành gối đầu lên đùi bà Lan ngủ bình yên.

Một ngày nữa sắp qua, Tiểu Long lái xe mà hình như trong lòng đang có lửa đốt dữ dội. Cậu vừa đi vừa thỉnh thoảng đánh mắt nhìn nó ngủ. Lòng cậu buồn lắm, buồn vô hạn.

Chuyện này là thật sao? Cậu sẽ mất Khang Vĩ thật sao? Chuyện này là thật sao?

Không!

Không thể...

Không thể như thế được!

Không thể nào!

Nó trở về nhà khi trời đã nhá nhem tối. Hôm nay nó cùng mọi người chơi thật vui vẻ, Khang Vĩ biết rằng mình không thể làm gì khác, lúc này đây nó chợt nhớ mọi thứ đã qua, nó muốn lần được một lần ôm lại hân, ghi sất hân trong lòng mình, nghe hơi thở của hân, muốn lắm, muốn lắm...Nhưng Khang Vĩ đủ thông minh và lý trí để hiểu rằng mình không thể làm vậy.

Cuộc sống đối với mình sắp hết rồi, thời gian cạn rồi, không còn nữa. Vậy thì không thể níu giữ lấy Tùng Lâm nữa, không thể nào. Đạo ở đời là lấy chỗ thừa bù vào chỗ thiếu, lấy không đủ thắng lại cái có thừa. Với mình như vậy là quá đủ rồi, mình đã có tất cả: sự yêu thương, tình cảm gia đình, mình có anh hai thương mình, có chị gái thương mình, mình có ba thương nữa, lại còn có cả bà Lan nữa, rồi thì sao đây, mình còn có cả nhiều người yêu thương mình nữa vậy là đủ rồi. Cái thiếu trước đây giờ đã được bù lấp, không còn hụt hẫng nữa. Thật lòng mình không còn mong muốn gì hơn cả. Vậy thì sao phải buồn chứ.

Bất chợt đâu đó trong đầu nó vang lên một bài thơ, một bài thơ buồn, nhưng sâu sắc, nó không thể nhớ nổi bài thơ này là của ai, nhưng chỉ biết rằng nó thích bài thơ này.

“Người xưa ai không chết

Việc gì mình phải buồn

Trên Cửu Nguyên mưa khói tuôn tuôn

Tùng xanh, dương trắng, hình hài ai đã đem mai táng

Sang hèn như nhau một nắm bụi

Tử sinh cách biệt một ngón thoi

Đời người dương gian đều thế cả

Chẳng khác gì nước chảy mây trôi”

Bài thơ thật buồn, buồn nó lại là nguồn cảm hứng giúp nó lấy lại thăng bằng, nó hiểu rằng ở đời ai rồi cũng chết, chỉ có điều là sớm hay muộn thôi. Nó không tiếc cuộc sống của mình, vì đem cuộc sống của nó mà đổi lấy cuộc sống của hai người nó yêu thương thì nó vẫn lãi chán. Chỉ có điều nó thấy hụt hẫng, đúng vậy, cuộc sống của nó mới chớm hạnh phúc, mới chớm đẹp...mới...Vậy mà sao đây? Khang Vĩ thầm ước, giá như

ba thừa nhận nó, anh hai yêu thương nó, Tùng Lâm tìm đến nó sớm hơn một chút nữa thôi, vậy thì đâu còn nuối tiếc gì nữa. Phải vậy không?...

Cả ngày hôm nay Tùng Lâm như người mất hồn, hần không còn muốn làm gì nữa, không còn biết phải sao nữa. Ở đời ai đã từng một lần ở vào vị trí của hần hần hiểu được nỗi lòng này. Yêu một người, mà phải sống bên một người thật đau đớn làm sao. Tự hỏi bản thân mình rằng: Đây là sự lựa chọn ư?

Không! Không phải, hần không hề lựa chọn, hần không có quyền đó. Nếu như hần có thể lựa chọn, nếu như hần có được quyền đó, chắc hần Tùng Lâm sẽ kéo Khang Vĩ chạy đến một nơi nào đó, một nơi thật xa, một nơi mà không ai có thể tìm ra hai người, không bao giờ có thể tìm ra. Không bao giờ.

Chiều nay Ann ra viện, trông cô thật vui, thật hạnh phúc, vậy là anh đã đồng ý cùng cô đi du học, vậy là cô đã có anh, người cô yêu hơn cả mạng sống của mình.

Trông cô thật duyên dáng trong bộ đồ trắng khi cùng ba mình đến ăn tối tại nhà anh. Hôm nay ba cô quyết định chính thức ngày đính hôn cho hai người, ba cô muốn cô và anh chính thức đính hôn trước khi cô và anh đi du học.

Bữa ăn tối hôm nay thật đầm ấm, vui vẻ, mọi người đều vui, vui lắm. Trong bữa ăn cô liên tục gấp thức ăn ọi người, liên tục cười, liên tục nói còn anh thì không.

Nhìn anh cười gượng gạo mỗi lần ba cô hay ai đó hỏi thăm, tim cô chợt nhói đau. Trong sâu thẳm tim mình cô hiểu rằng, anh không thể nào quên được Khang Vĩ, không thể nào. Nhưng cô cũng không thể nào, không thể nào quên được anh, không thể nào mất anh được.

Vậy là mọi chuyện đã được định đoạt, ba má cô vui lắm, ba má anh cũng vui, cô cũng vui, chỉ có anh là không. Cô cũng cảm thấy điều gì đó hơi lạ ở má anh. Bà vẫn vậy, vẫn cười nói, vẫn lịch sự, nhưng bằng sự nhạy cảm vốn có của người con gái, cô hiểu rằng bà có gì đó khác, có gì đó buồn lắm.

Khi ba má cô ra về, cô nhẹ nhàng lại gần.

-Cô, cô mệt hả? Sao con thấy cô có vẻ mệt mỗi?

Vừa nói cô vừa ngồi xuống bên bà, đặt đôi tay mềm mại lên tay bà.

---

26. Chương Chap 22 (full)

Truyện gần The End ời

-Không sao đâu con, cô hơi mệt tý thôi, con đừng lo.

Bà nhìn cô nói trong sự âu yếm, tuy nhiên khi nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo và đen láy kia, bà như cảm nhận được sự đầm ấm chân thật. Bà hơi cười rồi nói thêm.

-Chỉ là một ca mổ ở bệnh viện thôi con, không sao đâu?

Không bỏ lỡ cơ hội, cô hỏi mà như an ủi bà.

-Sao vậy cô, ca mổ đó có gì không ổn hả cô?

-Không có, chỉ có điều cô không muốn làm phẫu thuật ca đó. Cô không muốn làm chút nào cả, nhưng cô lại sợ để người khác làm, cô muốn...cô sợ...cô..

Ann nhìn bà bác sỹ già, cô không nói gì thêm chỉ ngả người mình vào lòng bà, cô biết lúc này đây có nói gì cũng vô ích. Sống với bà cũng khá lâu cô rất hiểu tính bà, chắc bà có gì đó dần vất vả nên mới vậy, bà là một bác sỹ tài năng, chưa một ca bệnh nào mà bà cảm thấy khó khăn đến nỗi phải suy nghĩ như thế này cả. Bất chợt trí tò mò trong cô nổi lên.

-Ca mổ đó khó khăn lắm hả cô? Sao cô có vẻ lo lắng vậy?

-Không đâu con à, nó không khó, chỉ là một ca ghép thật đơn giản. Nhưng cô không muốn thực hiện, lại cũng không muốn để ai thực hiện, nhưng lại không thể làm thế. Cô...

-Được rồi cô, con biết cô có điều khó nói, không sao đâu cô, con tin cô sẽ sáng suốt trong quyết định của mình mà.

Bà nghe Ann nói vậy thì không nói gì thêm nữa, ôm chặt cô con dâu tương lai vào lòng mình, bà khẽ nuốt những giọt nước mắt vào trong, những giọt nước mắt mặn chát, đắng nghét.

Chị Khả Chi đang tất bật với những món đồ ăn trong bếp, thấy cả nhà về chị cố làm mặt giận nói dối.

-Cả nhà đi chơi bỏ tui ở nhà một mình. Ghét thật đấy.

Thấy bà chị tự nhiên làm như trẻ con, Khương Vĩ tiến lại gần bẹo má.

-Chị ấy, ở nhà mình ngoài ăn với nấu cơm cho hai thằng em trai thì còn việc gì đâu mà kêu ầm ỹ nên thế hả? Chà ơi, tưởng được nấu cơm ấy đại công tử đây ăn là dễ lắm hả? Xiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii, khối người nằm ngủ cả ngày lẫn đêm để mơ mà không được đấy. Làm cao làm chi ta?

Ồ, đã không được đi chơi chung, lại phải vất vả nấu cơm ấy tên này, vậy mà còn bị thằng giặc này chọc phá. Tức quá, chị không biết làm gì hơn, thế là tiện tay nhét ngay miếng đậu rán (lẽ ra là định ăn vụng) vào mồm thằng em.

-Tên kia, tên vô ơn kia, hôm nay mi muốn ăn cơm hay ăn mì tôm? Nói nghe thử coi?

Chị vừa nói vừa chống nạnh hai tay, nhìn anh Khương Vĩ như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tiện miếng đậu rán trong mồm, anh hai bốc luôn mấy cái rau sống cho vào miệng nhai cùng. Mặt anh vênh lên trông thật dễ ghét.

-Chà ơi, con gái chi mà chua ngoa đánh đá, chị kiểu này thảo nào đến bây giờ không có thằng nào nó nhòm. Chết! chết! kiểu này chắc phải nuôi báo cô rồi? hêhêhêhê.

Anh vẫn chưa chịu thua, chọc tiếp vào tổ kiến lửa lần nữa. Khả Chi tức quá, đuổi theo thằng em chạy vòng quanh bếp. Mọi người thấy vậy đều cười ồ lên vui vẻ.

-Bi mệt hả?

Bất chợt Tiểu Long lên tiếng khi thấy mặt nó tái đi, đưa hai tay ôm lấy ngực mình. Mọi người đang cười đùa vui vẻ nghe thấy vậy đều dừng lại chạy đến bên nó.

-Em sao không bé? Bi, sao không em. Để chị đưa em vào viện.

Quay sang anh Khương Vĩ chị nói như ra lệnh.

-Em ra lấy xe đi Khương Vĩ.

-Đừng anh, em không sao đâu.

Nó nói nhanh khi thấy anh hai định chạy đi lấy xe.

Chị Khả Chi chạy đến bên nó, đỡ người Khang Vĩ dựa vào người mình, chị vừa đưa tay vuốt lên ngực nó nhẹ nhàng.

Khang Vĩ gượng người dậy, nó nhẹ nhàng thở đều đều như thể để làm chị yên tâm hơn.

-Em không sao đâu, tại dói quá thôi. Híc mọi người đừng lo mà.

Không hiểu sao nó lại lấy cái lý do ngớ ngẩn đó ra để lừa mọi người, nhưng nó không biết phải nói thế nào hơn nữa. Nhìn ánh mắt mọi người nó hiểu rằng, tất cả đều đang rất lo lắng ình. Nhưng nếu bây giờ mà đi bệnh viện thì ngày mai nó không thể nào làm được phẫu thuật. Gồng người lên chịu đựng cơn đau, nó nhẹ nhàng cười.

-Thôi em dói, em muốn ăn.

Cả nhà thấy nó đòi ăn thì ai cũng phì cười, lắc đầu nhìn nó.

-Ông tướng ạ, lần sau muốn ăn thì ý kiến nhé, đừng dọa anh như thế. Biết không hả?

Vừa nói anh vừa ôm chặt nó vào lòng mình. Một tay anh đỡ lưng nó, tay còn lại anh đỡ đầu nó, để cho Khang Vĩ ép sát vào người anh. Anh cười ầm ập, nó không nói gì, chỉ lặng lẽ cảm nhận hơi ấm từ anh. Duy chỉ có ánh mắt của Tiểu Long là khiến nó lo lắng.

Nó sợ Tiểu Long làm hỏng chuyện.

Tùng Lâm thần thờ cùng Ann đi dạo, nhìn cô hạnh phúc bên anh, trông thật đẹp đôi. Đã lâu lắm rồi cô không đi dạo cùng anh, nắm tay anh, dựa lưng vào vai anh. Lâu lắm rồi.

Gió từ sông thổi vào khiến cho tóc cô bay rối tung, tóc anh cũng bay để lộ ra khuôn mặt thật nam tính, đáng yêu nhưng buồn. Phải, buồn lắm. Anh đi bên cô, thỉnh thoảng buông những tiếng thở dài khiến cho người ta phải náo nức, những nụ cười gượng, những ánh mắt chỉ có vẻ cam chịu và quan tâm mà tuyệt nhiên không hề có tình cảm yêu thương trai gái.

Cô biết không? Cô nhận thấy không?

Có! Có chứ!

Nhưng với cô chỉ cần có anh là đủ, chỉ cần có anh thôi, cô tin rằng bằng tình yêu của mình, bằng sự cố gắng của mình, cô sẽ có được anh, có được cả thể xác lẫn trái tim anh. Cô tin là thế, tin mãnh liệt.

-Ngày kia đính hôn rồi, anh có thấy vui không?

Bất ngờ cô quay sang anh hỏi nhỏ.

Giật mình Tùng Lâm quay lại, hần cười gượng, nhìn hần cười mà như đang khóc.

-Vui chứ, anh vui lắm. Đúng vậy, chỉ cần em vui là anh vui rồi, sao lại không vui chứ?

Hần vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc cô, thái độ trân thành.

-Em lạnh không, đưa tay đây anh ủ ấm cho?

Câu nói bất ngờ của hần khiến cho cô ngỡ ngàng, như không tin vào tai mình, mắt cô mở to, không nói lên lời. Cô run run đưa đôi bàn tay mảnh mai của mình cho hần nắm lấy.

Bằng hai bàn tay mạnh mẽ của mình, Tùng Lâm nhẹ nhàng áp chặt lên đôi bàn tay mảnh mai của cô. Lòng cô vui không tả mà đâu biết rằng, câu nói vô thức đó hần thường hay nói khi đi cùng nó. Trong lúc này đây, đâu đâu trong mắt hần cũng chỉ có hình ảnh của Khang Vĩ, hình ảnh thân quen đến lạ, hình ảnh đậm ấm khó nói, nhưng hình ảnh đó nhạt nhòa quá, xa vời quá. Hình như hần không thể chạm vào được, không thể chạm được thì phải. Bất chợt đâu đó vang lại lời bài hát thật buồn.

“...Yêu 1 người mà sống bên 1 người

Em khóc cho em cuộc đời ơi

Yêu mặn nồng dù đã cố lạnh lùng

Dù em đang ngàn lần cố quên

Yêu 1 người mà phải bên 1 người

Đau lắm cho em anh nào biết

Phương xa mặt mờ người biết kô bây giờ

Em sống cho qua những ngày vắng anh...”

Nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình, hần nhìn cô cười say đắm, nhìn thật lâu nhìn đến nỗi khuôn mặt cô nhòe đi, thay vào đó là khuôn mặt ai kia, khuôn mặt đáng yêu đến lạ lùng, khuôn mặt với hần đẹp như thiên thần. Không tìm chế nổi bản thân, hần đặt lên đó một nụ hôn thật sâu, thật nồng nhiệt.

-Anh yêu em nhiều lắm, bé của anh ạ...

Đêm nay, trời đẹp thật, gió đông bắc tràn về khiến cho cái cảm giác se lạnh thật vui, khoác lên người nó chiếc áo khoác mình đang mặc, Tiểu Long nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Khang Vĩ.

-Em suy nghĩ kĩ đi, em không thể làm thế được, để anh làm việc đó cho em, để anh làm.

Hơi giật mình, nhưng rồi nó cũng lặng yên nghe Tiểu Long nói hết câu. Khẽ dựa đầu vào vai cậu, Khang Vĩ nhẹ nhàng nói.

-Anh đừng làm thế, việc này Vĩ quyết rồi, anh không thể làm tốt hơn Vĩ đâu. Với lại anh còn nhiều thứ phải lo lắng, gia đình, ba má...Anh không thể hi sinh vô ích được.

Tiểu Long quay lại dùng hai tay đẩy mạnh vai nó.

-Em nói gì thế, thế nào là hi sinh vô ích, anh không hi sinh vô ích, anh hi sinh cho người anh yêu sao lại là vô ích. Hơn nữa, chú Lý cũng là bạn của ba anh, anh làm vậy là hoàn toàn đúng mà?

-Anh...Anh nghe này, Vĩ không còn sống được lâu nữa, Vĩ không thể để anh vì vài ngày còn lại của Vĩ mà làm hại đến cả đời mình. Vĩ không muốn, không muốn tý nào cả, không muốn anh đem sức khỏe của cả quãng đời còn lại của mình đổi lấy vào ngày của Vĩ.

Mắt Tiểu Long như trợn lên, không khí trong phổi anh như chuẩn bị được bắn tung ra ngoài, anh gồng người lay mạnh nó.

-Em nghe này, anh không cần biết em sống được nhiều hay ít, anh không cần biết em sống được bao lâu nữa, chỉ cần thấy được em cười một ngày thì dù anh có đổi cả một năm cuộc sống của mình, anh cũng đổi. Nếu em sống vui vẻ được một ngày, dù chỉ một ngày thôi, thì bằng giá nào anh cũng đổi. Em biết không, bằng giá nào anh cũng đổi.

Tiểu Long nói, nắm chặt lấy vai Khang Vĩ lay mạnh, nó không phản ứng gì trước thái độ của cậu tuy nhiên cơ thể nó thì không thể, mặt nó đỏ gay, hơi thở gấp gáp. Nó đau. Lúc này đây cậu mới để ý đến thái độ của nó, thả vội Khang Vĩ ra cậu luống cuống đỡ lấy thân thể nó, cho dựa vào lòng mình, vuốt nhẹ lên ngực cho nó được dễ thở hơn.

-Anh này, anh muốn Vĩ cố gắng sống không? Nếu muốn thì để tự em giải quyết những việc này, nếu anh can thiệp vào, nếu anh nói ra, Vĩ tin anh không còn gặp lại Vĩ nữa đâu, không còn đâu.

Nó nói xong, buông nhẹ tay, mắt khép chặt, dựa hẳn vào người Tiểu Long, nó khó nhọc chìm vào giấc ngủ. Sâu lắng.

Được một lúc Tiểu Long giật mình khi thấy tiếng bà Lan vang lên khe khẽ bên cạnh.

-Cậu để tôi ôm cậu ba một chút được không? Làm ơn đi...

Bà Lan nói, mắt hồ hững nhìn Tiểu Long nhưng chăm chú nhìn nó.

Đã lâu lắm rồi, bà không được ôm cậu ba, bà muốn ôm nắm, ôm đứa con tinh thần của mình, ôm lấy đứa con trai thân yêu của bà, đứa con trai sắp bỏ bà đi mà bà không sao giữ lại. Bà nhớ nó quá, nhớ nó ngay cả khi đang ôm nó trong lòng mình, đang tỳ đầu nó lên vai mình, bà nhớ lắm.

Đưa đôi bàn tay thôi rập, nhăn nheo lên vuốt lại mấy sợi tóc trên trán Khang Vĩ, bà ứa nước mắt nhìn nó ngủ trong hơi thở khó nhọc. Lăn xuống đôi bàn tay nó, bà khẽ đưa lên môi thơm nhẹ. Nước mắt bà rơi, chảy cả xuống má nó, chảy vào cổ nó, chảy xuống ngực nó, tràn vào tim nó. Nước mắt nó rơi, trào ra ngoài khoé mắt, rơi ướt ngực bà, ấm nóng...

Bà khóc...

Tiểu Long khóc...

Nó khóc...

Đêm nay chị Khả Chi lại vào viện cả ba, nó cũng muốn theo chị đi, anh hai cũng vậy. Trước khi nó quyết định làm việc này, nó muốn gặp ba một lần, nó muốn được ôm ba, ôm thật chặt, đặt lên má ba một cái hôn thật kêu. Muốn lắm...

-Khang Vĩ, sao trông con mệt thế, con đau ở đâu hả? Con đau ở đâu, con nói ba nghe đi?

Thấy nó bước vào, ba hỏi dồn nó như thể nó sắp quy ngã đến nơi rồi ấy. Nhìn ba có mấy ngày không gặp mà nó cảm tưởng như ba già đi mấy tuổi rồi, tóc ba bạc thêm nhiều, ba gầy quá. Tiến lại sát ba, nó ôm ba vào lòng mình.

-Ba ơi, Bi không sao đâu, ba đừng lo nhé. Bi thương ba lắm. Lúc Bi không ở cạnh ba, ba phải cố lên nhé. Mai ba làm phẫu thuật rồi, Bi không ở cạnh ba, Bi bận thi, không bỏ được, bao giờ ba khỏe lại, Bi đến thăm ba nhé.

Nó ôm cổ ba mình, nói đều đều, dặn dò ba từng câu một. Giọng nó buồn lắm, nhưng trăn thành, ầm áp.

Ngồi cùng ba cho đến khi ba ngủ nó mới theo anh hai về. Ra đến cửa phòng Khang Vĩ còn quay lại dặn chị mình.

-Chị ơi, không có em phụ giúp chị, chị mệt lắm hả? Chị cố lên nhé. Thời gian tới trường em phải đi học ngoại khoá hai tuần, em không qua giúp chị được, thật khổ cho chị.

Thấy thái độ của cậu em hơi lạ, Khả Chi cũng hơi bất ngờ nhưng cô chỉ đơn giản là nghĩ rằng, nó thấy day dứt vì bỏ lại ba trong bệnh viện mà đi xa thôi. Cô nào đâu biết rằng nó đang định làm những gì.

-Ngốc ạ, chuyện đó thì có gì đâu mà em phải lo. Đi học cho tốt nhé. Mà bao giờ em đi? Mai hả?

Nó đưa mắt nhìn chị, ánh mắt thật buồn, trong veo như mặt nước hồ tây chiều cuối thu.

-Mai em phải đi rồi chị ạ.

Khang Vĩ đi rồi, lòng Khả Chi như có lửa đốt, cô cảm thấy lo lắng lạ lùng hình như trong cô có điều gì đó bất ổn sảy ra...Trời lại đổ mưa rồi...

-Anh hai, tối nay cho em qua ngủ cùng anh hai nhé? Được không ạ?

Khang Vĩ bất ngờ trước đề nghị là lòng của nó, Anh nhìn nó bằng ánh mắt dò hỏi.

-Ê, hôm nay nhóc sao thế, ai bắt nạt em hả? Hay em đau ở đâu?

Mọi lần, mỗi khi nghe thấy nói là anh ngủ cùng nó, mặt nó nhăn tít lại. Anh biết nó sợ anh bày trò trên nó, vậy mà hôm nay...

-Không có ạ, em thấy muốn trên anh nên đòi ngủ cùng anh thôi! Anh không thích cho em ngủ cùng thì thôi vậy, em ngủ phòng mình.

-Ê đâu có, tại anh thấy lạ mà, bộ muốn ngủ cùng anh thật hả?

Nó gật đầu xác nhận.

-Bộ không sợ thật hả?

Nó gật đầu thêm cái nữa.

-OK, vậy phải trả phí cho anh, hai cái thơm nhé.

Khang Vĩ tưởng mình nói vậy nó sẽ làm ầm ỹ lên, vậy mà không ngờ nó gật đầu cái rụp

---

27. Chương Chap 23 (full)

Đêm đã về khuya vậy mà bà bác sỹ già vẫn chưa thể ngủ yên giấc, mái tóc đã điểm bạc của bà vẫn đang còn bay nhẹ trước gió.

-Sao thế em, em không ngủ được à?

Khoác nhẹ lên người bà chiếc áo khoác mỏng, ông kéo bà vào lòng mình, cả hai yên lặng nhìn ra xa.

-Em xin lỗi, làm anh mất ngủ rồi.

Bà dựa đầu vào vai ông, khẽ nói.

-Ngày mai anh Lý làm phẫu thuật anh ạ, vậy là em không thể làm gì được nữa rồi, em không thể làm gì được nữa rồi anh ạ.

Gục đầu vào ngực ông, bà khóc như một đứa trẻ. Vậy là đích thân bà, đích thân bà ngày mai cầm dao mổ lấy dần đi sự sống của nó, cũng như hồi nào đó, đích thân bà cầm dao mổ lấy đi sự sống của bạn mình.

Đợi cho cảm xúc của bà lắng xuống, ông nhẹ nhàng đưa tay vỗ nhẹ lên lưng vợ mình.

-Vậy là Khang Vĩ quyết định như vậy hả em? Nó không thay đổi hả? Không thay đổi thật sự?

Lắc đầu, bà không muốn trả lời, bà không muốn tin, và cũng không muốn chấp nhận sự thật này. Bà không muốn, không muốn tý nào cả, không muốn đâu.

-Anh ơi, anh cho Bi ôm anh ngủ nhé, được không anh?

Thấy Khương Vĩ tắt đèn đi ngủ, nó chợt lên tiếng. Giọng nó chân thành, buồn vô tận.

Quay lại nhìn thẳng em, Khương Vĩ không biết nói gì cả, lòng anh se lại. Không hiểu tại sao hôm nay nó lại hỏi anh như thế. Thấy có gì đó bất thường anh nheo mắt hỏi dồn Khang Vĩ.

-Bi, em sao thế, sao em hôm nay lạ thế, em có chuyện gì giấu anh hả? Đúng không? Nói anh nghe đi.

Lúc này đây, nó đã leo lên giường, ôm chặt anh, thấy anh hai hỏi dồn, nó không biết làm sao trả lời đành quay sang kiểm có để đánh trống lảng.

-Anh hai hư quá, toàn bắt nạt Bi không à, hôm nay đừng hòng thoát, Bi trả thù cho coi.

Nói rồi, Khang Vĩ đưa hai chân kẹp chặt lấy người anh, còn hai tay thì chọc léc khiến cho Khương Vĩ không thể nào chịu nổi. Anh dẩy dựa để thoát ra, nhưng cũng không giám làm mạnh, anh sợ nó bị đau.

-Biiiiiiiiii, buông anh ra không ăn cần cho coi. Không buông là anh cần thật đấy.

Anh nhìn nó cười chảy cả nước mắt. Không thể chịu đựng thêm được nữa, anh vùng người dậy, lấy hai tay đè nó xuống giường, nhanh tay lột áo nó ra cù lại.

Nó cười sặc sụa, không chịu nổi.

-Anh...anh hai...nói...cần... cần mà, đâu có nói...nói cù lại Bi đâu...hahaha, buồn...buồn em...anh hai.

-Thế hả, ừ thì cần này.

Khương Vĩ thấy ông em không chịu nổi nữa thì gục đầu xuống cần lên ngực Khang Vĩ, vừa cần anh vừa đưa hai tay cù lên người nó.

Bất chợt nó ho mạnh, mặt tái đi.

-Bi em đau hả? Anh xin lỗi em nhé, anh xin lỗi.

Vừa nói, Khương Vĩ vừa đưa tay vuốt ngực em, mặt anh lo lắng thật sự. Được một lúc, nó thở lại đều đều.

-Anh hai, bôi hết nước bọt lên ngực Bi rồi này, ghê quá.

Nó vừa nói vừa nhăn mặt trông buồn cười không thể tả nổi.

-Cái gì? Khương Vĩ hét lên, à tên này lừa anh hả, trời tội này không thể tha được.

Nói xong, anh leo qua ngai lên người nó, toan cù tiếp cho Khang Vĩ chừa cái tội chơi ngông đi. Bất giác anh nhìn nó, ánh mắt đẹp quá, khuôn mặt cũng đẹp quá, cơ thể nó toát lên một vẻ đẹp đến lạ lùng, quyến hút.

Không kìm chế được bản thân mình, anh nhẹ cúi người xuống, đặt nhẹ lên môi nó một nụ hôn, rồi như không còn biết gì hơn nữa, anh ôm lấy cổ nó tỳ mạnh môi mình lên đôi môi Khang Vĩ, hơi thở anh gấp gáp, cơn thèm khát chiếm hữu Khang Vĩ trong anh lại nổi lên, gục cả thân người mình lên người nó, anh như con thú đang say mồi, không còn nhận ra gì nữa, không còn lý trí nữa.

Nó nằm im, mắt mở to vì ngạc nhiên lẫn sợ hãi. Thân thể nó cứng lại, hơi thở gấp gáp. Nó như nghe rõ từng nhịp đập của trái tim mình, từng lần thở của nhịp phổi mình. Nó không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, không hiểu được. Anh đang làm gì thế, anh làm gì thế này? Anh là anh hai mình mà, không được không thể làm thế này được, không thể.

Nó dùng sức đẩy anh ra, đẩy mạnh lắm, nhưng không được, anh mạnh hơn nó, anh khỏe hơn nó, anh lại là người chủ động...

Khương Vĩ chỉ chịu dừng lại khi thấy ướt nơi môi mình. Nó khóc, nước mắt chảy xuống má, lăn qua môi anh. Giật mình anh buông nó ra, luống cuống nói về đây hồi lỗi.

-Bi, anh xin lỗi em, anh xin lỗi, anh xin lỗi em. Anh không tốt, anh xin lỗi...

Nó nằm im nước mắt chảy dài, không một thông điệp nào được phát đi cho thấy nó đang cảm nhận thế nào. Anh lạnh người, lắp bắp không nói được lời nào, luống cuống đưa tay ra định chạm vào Khang Vĩ nhưng lại thôi. Anh không muốn mà thật lòng là không dám. Lúc này đây không gian như ngừng lại, ứ đọng trong mình nó sự uất ức tăm tối.

Khương Vĩ không biết làm gì hơn, anh ngồi im lặng lẽ nhìn nó. Lúc này đây nó cũng không còn khóc nữa, nhưng nó không còn biết phải làm gì, lòng nó đau lắm, đau thật sự, nó lặng lẽ nhắm mắt lại, thả lỏng cho lòng mình trôi theo mây gió.

Thấy Khang Vĩ đã bình tĩnh lại, anh cúi người xuống, kéo tấm chăn đắp lên ngang người rồi nói trong giọng buồn buồn.

-Anh xin lỗi Bi, anh thật lòng không muốn vậy, chỉ tại vì – em biết rồi đấy-anh sắp không sống được nữa rồi, anh chỉ muốn một lần biết được cảm giác của nụ hôn thôi. Anh xin lỗi đã lấy em ra làm thí nghiệm, Em đừng giận anh nhé, Anh hứa lần sau anh không thế nữa. Được không bé?

Nó giật mình nhìn anh khi nghe anh nói vậy, Lòng nó đau thắt lại như có ai bóp nghẹt.

-Anh hai đừng nói vậy, em không để anh hai bị sao đâu, không để đâu.

Vừa nói nó vừa đưa tay lên xoa nhẹ mái tóc của Khương Vĩ, mắt nó long lanh trong nước đẹp như một viên ngọc rubi. Bất ngờ nó nhồm người dậy, đưa sát mặt mình vào mặt anh, đặt lên môi anh một nụ hôn, nồng ấm, sâu lắng.

Lần này đây đến lượt Khương Vĩ bất ngờ, nhưng không như nó, anh lặng im cảm nhận nó, lặng im cảm nhận nó trong anh, yêu thương, hạnh phúc...Đẩy nó nằm xuống giường, anh kéo tấm chăn đắp lên thân thể nó rồi ôm nó vào lòng, ôm thật chặt.

-Bi kờ quá, tự nhiên làm anh sợ quá, anh xin lỗi nhé.

Nó nằm im trong vòng tay anh, không ý kiến gì cả, hơi ấm từ ngực anh đang truyền dần sang nó, hơi thở anh nhẹ nhàng làm bay một vài sợi tóc trên đầu nó, mùi hương từ cơ thể anh tỏa ra khiến cho Khang Vĩ cảm thấy thật dễ chịu. Nó chìm sâu vào giấc ngủ bình yên.

Giấc ngủ bình yên...

Giấc ngủ bình yên...

Ừ đúng rồi, bình yên...

Trong cơn mơ, Tùng Lâm chợt thấy mình và nó đang đứng ở hai ngọn núi khác nhau.

-Tùng Lâm sao anh lừa Vĩ, sao anh nói anh chăm sóc Vĩ, bảo vệ Vĩ, vậy mà giờ đây lúc Vĩ đau, Vĩ cần anh, anh lại bỏ Vĩ đi. Tại sao vậy anh?

Không nói được câu nào, hắn cũng không thể tự thanh minh ỉn được, hắn chỉ biết lý nhí nói lời xin lỗi, rất nhỏ nhưng chao ôi sao thật khó nói quá. Không khí trong phổi hắn hình như đã bị đóng băng lại thì phải không thể nào phát ra được. Lòng ngực hắn đau quá. Hắn quỵ ngã nhào, đưa tay mình về phía Khang Vĩ nhưng tuyệt nhiên nó không có phản ứng. Nó chỉ đứng nhìn anh, mắt nó trông thật buồn, đôi mắt trong veo như hồ nước, đen láy như màn đêm bất tận. Đã lâu lắm rồi anh không còn được nhìn đôi mắt tuyệt

đẹp đó nữa, anh nhớ quá đi nhưng sao lúc này đây, đôi mắt kia như có ma lực đang bắn ra những mũi tiêu phi tới cắm vào ngực anh.

Tùng Lâm thấy mình ngã nhào trên đất, thân thể mình như bị ai nhấc bổng lên ném xuống đáy vực sâu không đáy kia, trên đường rơi xuống, anh thấy cây cỏ xung quanh mình đang nhìn anh chửi rủa.

-Đáng đời, đồ tồi tệ.

-Ừ đáng đời, đồ bạc tình.

-Đáng đời mi lắm, bỏ người ta lúc người ta đang đau. Đáng đời...

Nó vẫn đứng đó nhìn anh rơi, không rời mắt, nó nhìn anh lâu lắm, buồn lắm, anh muốn nói rất nhiều nhưng không sao nói được, câu nói trong cổ họng anh nghẹn cứng.

-Bi ơi...Anh... yêu... em...Anh... yêu...em...Anh yêu em nhiều lắm...

Tiếng hét của anh được gió mang theo lên trên, đến bên tai nó, lời yêu của anh được núi cao nói lại cho nó nghe rõ hơn, cây cỏ thi nhau rầm rì thứ gì đó, anh nghe không rõ, chỉ thoáng thấy bóng nó ngã theo anh, giọt nước mắt nó lăn dài trên má...

-Sao anh bỏ em mà không nói lời nào, anh không còn yêu em sao?

Tiếng lòng của nó cũng được mây ang đi, được gió đem đến tai anh, được núi ghì sâu vào lòng mình, rồi đem đến bên tai anh thì thầm, cây cỏ như ủ rũ, đau buồn.

Anh hét lên như điên, bắt lực nhìn người yêu mình rời xa anh...

Giật mình tỉnh dậy khi Tùng Lâm nghe thấy tiếng gõ cửa cùng tiếng gọi thất thanh của ba má.

-Tùng Lâm con không sao chứ, Tùng Lâm con có ổn không?

Lật tấm chăn đầy mồ hôi ra một bên, anh lững thững bước ra cửa. Mở cánh cửa, anh nói với ba má.

-Con xin lỗi, con ngủ mơ ạ.

Lời giải thích thoả đáng đã trả lại không gian yên lặng cho anh. Lúc này đây chiếc loa máy tính vẫn còn vang lên bài hát đượm buồn.

“...I don't know why, You said goodbye

Just let me know you didn't go forever my love

Please tell me why, You make me cry

I beg you please on my knees if that's what you want me to

Never knew that it would go so far

When you left me on that boulevard

Come again you would release my pain

And we could be lovers again

Just one more chance, Another dance

And let me feel it isn't real that I've been losing you

This sun will rise, Within your eyes

Come back to me and we will be happy together

Maybe today, I'll make you stay

A little while just for a smile and love together

For I will show, A place I know

In Tokyo where we could be happy together...”

Sáng nay, bầu trời hình như u ám hơn thì phải. Chuyện, đang giữa đông mà. Gió đông bắc thổi nhẹ khiến cho cái lạnh càng tê tái, buồn tẻ hơn. Đêm trôi qua thật nhanh, vậy là đã sáng rồi.

Nó tỉnh dậy, vươn vai một lần rồi ra ban công đứng. Mới sáng ra mà cuộc sống đã tấp nập quá, dưới đường, mọi người đã đi trập cả đường, những màu sắc sắc sỡ thì nhau phơi bày ra trước mắt nó. Xa xa, ở phần cuối, nơi mà chân trời giao với những toà nhà cao tầng, mặt trời ló rạng thì phải.

Đúng không?

Hình như không đúng.

Bầu trời đông hình như không có mặt trời thì phải. Vậy là nó lại ảo tưởng rồi.

Nó lại mơ mộng rồi.

-Khoác áo vào đi ông tướng, mới sáng ra mà đã đứng ăn vạ ở đây hả?

Không cần nhìn lại nó cũng đã biết ai đang ý kiến rồi. Thông thường, cái giọng nói khó ưa của anh hai sẽ được nó phản pháo lại ngay lập tức, nhưng hôm nay xem ra nó không muốn lắm.

-Em làm anh hai mất ngủ hả? Anh hai ngủ tiếp đi, vẫn còn sớm mà.

-Ừ, nhưng hôm nay ba ốm, anh muốn qua viện cùng ba. Mà hôm nay em đi thực tập xa phải không?

Vừa nói, Khương Vĩ vừa khẽ choàng chiếc áo lông ấm áp lên người nó. Anh không nói thêm gì, đứng tỳ tay vào thành lan can nhìn ra xa theo hướng nó đang nhìn.

-Hi vọng ba không sao? Mà không hiểu sao người ta lại cho ba thận nhỉ? Anh thấy hơi lạ đó.

Khẽ nhìn anh đo phản ứng, Khang Vĩ nheo mắt trả lời.

-Bi không biết đâu, mà thôi anh không phải lo chuyện đó, anh vào ăn sáng, tắm rửa rồi qua viện cả ba đi.

-Ừ, Bi cũng thế nhé, vào chuẩn bị đi học đi, em đi bình an nhé, đừng có lo gì hết, ở nhà chuyện của ba đã có anh và chị hai lo rồi. Được chưa cưng?

-Ừ, em biết rồi. Nhưng...nhưng...nhưng anh hai cho em ôm một tý nhé. Em đi xa lâu, em nhớ anh hai lắm. Được không anh hai?

Thấy thái độ của thằng em, Khương Vĩ ngó người ra, nhưng anh chỉ đơn giản là hiểu rằng nó đi học xa nên nhớ.

-Được rồi mà, không sao đâu em, anh cho em ôm chứ.

Vừa nói, Khương Vĩ vừa dang rộng đôi cánh tay mình cho đứa em sà vào.

-Ồ, nhưng sao Tiểu Long không thấy đi em?

Thoáng bối rối, Khang Vĩ trả lời.

-Em và Tiểu Long là khác tổ, tuần này bọn em đi, tuần sau đến lượt Tiểu Long.

-Ừ, anh biết rồi.

Không nói gì thêm, cả hai cùng đi vào nhà.

Không khí trong nhà hôm nay thật lạ, Bàn ăn hình như trống trải hơn, mặc dù bà Lan hôm nay làm thật nhiều món ăn, mà toàn món nó thích. Sáng nay bà lọ mọ dậy từ sáng sớm để làm đồ ăn cho nó, trông bàn ăn hôm nay như một bàn tiệc thịnh soạn. Ba má Tiểu Long đã chuyển công tác vào nam cùng với cô em gái, riêng Tiểu Long thì ở lại học nốt ngoài này. Gia đình ông Lý xưa nay đông vui là vậy nhưng bây giờ sao mà buồn tẻ quá. Ba đang nằm viện, chị hai ở trong viện trông nom ba, giờ ngồi ăn sáng chỉ có nó, anh Khương Vĩ và Tiểu Long.

Nó ăn sáng, ăn thật nhanh để tránh cái nhìn của bà Lan và Tiểu Long, nó ăn nhanh lắm ăn đến nỗi suýt nữa bị nghẹn mấy lần. Nhìn nó ăn ngon lành, nước mắt bà Lan rơi lã chã. Có thể đây là bữa cơm ngon lành cuối cùng mà nó được ăn...bữa cơm cuối.

---

28. Chương Chap 24 (full)

Bên nhà hần hôm nay đông vui lắm, mọi người đang háo hức sắm sửa cho cậu hai. Vậy là hôm nay cậu hai đính hôn rồi, người làm tất bật, khách khứa hoan náo.

Trông Ann hôm nay thật đáng yêu, cô duyên dáng thướt tha trong bộ váy nhiều tầng màu trắng trinh nguyên, bước đi nhẹ nhàng bên hần. Trông họ thật đẹp đôi khi sánh bước cùng nhau.

Chú rể vẫn vậy, vẫn đẹp trai, nam tính, vẫn điềm đạm đáng yêu, tuy nhiên buồn lắm. Những nụ cười gượng, những cái cúi đầu chào, những lời cảm ơn, những cái bắt tay xã giao, hần làm thành thực lắm, làm như một cái máy. Thế nhưng nếu ai tinh ý có thể thấy rằng, những hành động cử chỉ đó chỉ giống như một con rôbốt hoàn hảo, không có chút cảm xúc nào, tuyệt nhiên không có.

Gia đình hai bên cũng vậy, trông ai cũng như trẻ ra vài tuổi, họ cười nói, họ vui vẻ, họ tay bắt, mặt mừng nào ai có biết rằng trong lòng bà đang đau sót thế nào. Hahaha, hôm nay đây, trong cái ngày trọng đại, cái ngày hạnh phúc của thằng con trai mình thì lại cũng là hôm nay đây, trong cái ngày này, một đứa con khác của bà lại sắp ra đi...

Bà không để nó biết hôm nay Tùng Lâm đính hôn, bà biết việc Tùng Lâm đính hôn chắc có nguyên do của nó, hần không rõ gì khi Tùng Lâm đưa ra quyết định này, nhưng bà tôn trọng quyết định của con trai mình mặc dù thâm tâm bà biết, con bà vẫn còn yêu Khang Vĩ lắm, yêu nhiều lắm.

Tùng Lâm đi đi lại lại. cười nói nghe chừng vui vẻ, nhưng trong lòng hần như có ai đang sát muối. Hần đã từng mong đây không phải là sự thật, không phải là sự thật, nhưng hần biết rằng hần không còn sự lựa chọn nào khác nữa cả, không còn.

Nhìn Ann thùy my, mỏng manh đi bên hần, hần biết mình không còn lựa chọn. Tùng Lâm đang muốn lắm, muốn được nghe giọng nói ấm áp của ai kia, giọng nói thân thương của ai kia, nghe tiếng cười của ai kia. Hần muốn lắm được một lần ôm lại thân thể ai kia, được hôn lên bờ môi, được xoa nhẹ lên tóc...

Mình Khang Vĩ bước vào trong phòng mổ, nó ngổn ngang với bao nhiêu thứ dụng cụ, máy móc mà sao nó vẫn thấy phòng mổ thênh thang đến lạ, mọi thứ toát lên một màu xanh ảm đạm, lạnh lẽo. Giờ đây nó đang được làm những xét nghiệm cuối cùng để chuẩn bị ca phẫu thuật ghép thận. Nó nằm đó trên giường mổ, mũi thuốc mê sộc vào mũi.

Nó ngủ.

Bữa tiệc đính hôn chưa tàn, bà bác sỹ già đã xin phép vào bệnh viện thăm bệnh nhân. Lòng bà trĩu nặng, ánh mắt bà buồn xa xăm. Trời đang đẹp bỗng dưng đổ mưa nặng hạt, bầu trời đen kịt, mây đen ở đâu kéo đến ùn ùn.

Trời đang vào đông vậy mà có mưa nặng hạt. Lạ quá. Bà ngửa mặt lên trời nhìn mây gió, nước mắt bà rơi, lăn nhẹ theo gò má. Ngày ấy, ngày mà bạn bà mất, cũng là ngày mà nó ra đời hình như cũng trời đông cũng đổ mưa như thế này sao vậy. Phải chăng nó sinh đúng hôm mưa gió nên suốt đời khổ sở, suốt đời chịu thiệt thòi, suốt đời bất hạnh...

Hôm nay trời đông cũng đổ mưa, lại mưa rồi. Bầu trời đen lại, u ám, gió mây vần vũ bầu trời. Nó lại lấy đi một phần thân thể mình bù đắp lại bất hạnh mà tạo hoá tạo ra cho ba nó. Hôm nay đây, nó đem phần da thịt của má mình cho đem đổi lại cuộc sống cho ba mình, người mà suốt quãng thời gian trước đã hành

hạ má nó, khiến má nó phẫn uất, chết mà không được thanh thản. Người mà là nỗi ám ảnh suốt tuổi thơ cay đắng của nó, khiến nó sống không ra sống. Đau khổ, hắt hủi...

Giờ này đây, bà chuẩn bị đi làm sứ mệnh của mình, đem đi một phần thân thể nó, gán vào thân thể người mà bà từng căm ghét đến tận độ. Nhưng không thể làm khác được. Bà muốn lắm, muốn mặc xác kẻ kia, muốn giữ lấy nó trong tình yêu thương của mình, nhưng không được. Trách nhiệm người thầy thuốc như bà không cho phép làm thế, nhân đạo không cho phép làm thế, lương tâm không cho phép làm thế. Bà không muốn thực hiện ca mổ này, nhưng bà cũng không muốn để người khác làm. Bà không muốn ai khác cầm dao mổ đặt lên thân thể con trai bà. Bà không muốn, đích thân bà làm việc này, không một ai khác cả, không một ai cả.

Chuông điện thoại đổ dồn, tay run run bà cầm máy.

-Khang Vĩ đến rồi, chúng tôi đã làm xong những thủ tục cần thiết.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của ý ta giúp việc cho bà.

-Được rồi, cô chuẩn bị đi tới đây ngay, bà Khang Vĩ đợi tôi, đừng gây mê cho cậu ấy vội, tôi muốn nói chuyện với Khang Vĩ. À mà thôi, cô đưa máy cho Khang Vĩ đi, tôi muốn nói chuyện ngay bây giờ.

-Alô

Giọng con trai trầm ấm vang lên.

-Cô ạ, con Khang Vĩ này.

-Con, con quyết định thế hả, con quyết định cho ba con thận hả? Nếu vậy con có biết cuộc sống của con sẽ thế nào không? Nếu thế, con không thể sống quá 1 tháng nữa đâu con, con suy nghĩ kỹ đi. Khỏi u trong não con...

Bà chỉ nói được đến đó, nước mắt của bà khiến cho những câu chữ đằng sau không còn nghe rõ, nó méo mó không thành lời...

Ann loạng choạng, dựa người vào tường để lấy lại thăng bằng. Những gì cô vừa nghe thấy thật quá sức tưởng tượng đối với cô. Hai tay cô cầm chặt lấy cái ô như thể đó là điểm tựa duy nhất giúp cô đứng vững được. Nước mắt cô rơi, vậy là cô đã hiểu nỗi buồn bấy lâu của bà, vậy là cô hiểu vì sao nó ruồng rẫy Tùng Lâm, vậy là cô hiểu tất cả rồi. Thấy trời mưa mà bà không mang theo ô, cô vội cầm chạy theo bà, và cô đã nghe được hết, nghe được hết...

Sáng nay, sau khi ăn sáng xong, nó theo anh hai vào viện thăm ba. Trông ba già đi hẳn, hình như mái tóc bạc hơn nhiều thì phải. Ánh mắt ba nhìn nó buồn buồn. Cầm chặt tay ba nó mỉm cười nhẹ.

-Ba không sao đâu, ba cố lên, sẽ không sao đâu mà.

Nó nhìn ba, cười nhẹ nhàng, ấm áp. Mắt nó ngấn nước, khẽ đưa khuôn mặt mình lại gần mặt ba, nó đặt lên đó một nụ hôn.

-Con đi thực tập lâu không? Bao giờ về vậy?

Ba không phản ứng trước hành động của nó, nhìn nó hỏi.

-Nhanh thôi ba ạ, bao giờ ba khỏe lại con về liền.

Điện thoại trong túi nó reo vang, vậy là đã đến giờ...Nhanh chóng ôm cổ ba, nó ghé sát tai ông nói nhỏ.

-Con yêu ba nhiều lắm.

Rồi nó quay sang chị hai, chào chị bằng một cái ôm ấm áp.

NÓ ĐI THỰC TẬP XA.

NÓ ĐI THỰC TẬP XA.

NÓ ĐI THỰC TẬP XA.

Cánh cửa phòng mổ bật mở, kèm theo đó là vẻ mặt mệt mỏi, thất thần của bà bác sỹ già bước ra. Những người trong phòng chờ chạy vội lại vồn vã hỏi thăm. Thoáng nhìn vẻ mặt của bà bác sỹ, tim Khả Chi như nhói đau. Một tay túm lấy tay bà, tay kia cô đưa lên lau vội giọt mồ hôi đang chảy xuống mặt, lắc lắc tay cô hỏi dồn.

-Cô ơi, ba con không sao chứ ạ? Ba con ổn chứ cô?

Nhìn vẻ mặt đầy lo âu của cô, bà khẽ mỉm cười.

-Không sao đâu con, ba con ổn rồi, ca mổ rất thành công, chỉ vài ngày nữa là ông ta sẽ xuất viện được mà. Nghe đến đó, Khả Chi như thở phào, cục đá nặng đang đè trên ngực chị dường như đã được nhấc đi.

-Con cảm ơn cô, cảm ơn cô nhiều ạ.

Khương Vĩ như không nói được gì vì vui mừng. Vậy là ba anh đã ổn, anh vui quá, chợt anh nghĩ ngay đến nó, bấm máy gọi chỉ để báo tin cho nó mừng. Chuông điện thoại đổ dồn mà không ai bắt máy, thất vọng anh nghĩ chắc nó đang học nên không để ý máy.

Đang bước đi, bỗng bà bác sỹ nghe tiếng gọi như reo lên của Khả Chi.

-Cô ơi, cô cho con biết người cho ba con thận được không cô, con muốn cảm ơn người ta cô ạ?

Lòng bà nhói đau, đôi bàn tay run run, đôi bàn tay vẫn chưa được tháo rời khỏi găng tay, nó vẫn dính máu đỏ, dính máu của nó...

-Không cần đâu, rồi con sẽ gặp được thôi, sẽ gặp được.

Bà nói mà không quay lại nhìn cô, đôi bờ vai bà run run đủ để cho cô biết bà đang khóc. Giọng bà nghẹn lại, nấc lên từng từ bà nói. Không biết chuyện gì xảy ra nữa, cô cũng không muốn hỏi thêm. Bà bước đi, để lại phía sau sự ngạc nhiên, khó hiểu của Khương Vĩ và của chị nữa.

Bà bước đi mà đâu biết rằng, không chỉ mình nước mắt bà rơi, mà cùng khóc với bà là những giọt nước mắt của một người khác nữa, nó nóng ẩm, chua xót. Nó mặn.

Bà Lan một tay giữ chặt cặp lồng thức ăn, một tay đặt lên ngực mình như muốn nén chặt cảm xúc. Ca mổ thành công, vậy là nó đã mất đi một phần sự sống. Vậy là con trai bà đã mất đi một phần sự sống, hỏi sao bà không đau?

Giờ nó đang ở đâu? Con trai bà đang ở đâu? Ba nó có bao nhiêu người chăm sóc, còn nó, nó chỉ có một mình. Nó đang ở đâu rồi? Nó không cho bà qua trông nom nó, nó không muốn thế, không muốn mọi người khổ vì nó, lo cho nó.

Tại sao chứ? Tại sao ngay cả bà mà Khang Vĩ cũng không cho ở bên cạnh, tại sao Khang Vĩ lại đối xử bất công và tàn nhẫn vậy chứ? Bà chỉ muốn được ở bên cạnh nó lúc này, được ôm chặt nó vào lòng, được đút cho nó ăn từng thìa cháo một, được vuốt ve nó, che chở cho nó, xoa chân tay cho nó ngủ yên. Vậy mà không được.

Đưa cặp lồng thức ăn cho Khả Chi với đôi mắt đỏ hoe, bà quay đi nhanh như muốn chạy trốn khỏi cái nhìn ngạc nhiên lẫn tò mò của chị.

-Cô Lan, cô sao thế? Cô Lan, cô nói con nghe đi.

Chạy theo bà, Khả Chi túm tay bà kéo lại.

Dù cố lắm không muốn khóc nhưng sao nước mắt bà cứ thế chảy ra, bà cố quay mặt đi tránh cái nhìn của chị, nhưng càng tránh, nước mắt bà càng chảy. Rồi đến lúc không thể kìm chế hơn được, bà ngã khụy xuống sàn bệnh viện. Mặc cho nước mắt rơi, bà đưa đôi tay thô ráp của mình lên quệt ngang quệt dọc trên mặt. Nước mắt cứ thế trào ra khiến cho khuôn mặt của bà nhờ nhoẹt nước.

Thấy thái độ của bà khác lạ, cả chị hai lẫn anh Khương Vĩ đều chạy lại đỡ bà lên.

-Cô Lan, có chuyện gì vậy cô, cô kể con nghe đi?

Vừa ôm bà vào lòng, Khả Chi vừa nói như an ủi vỗ về.

-Cứ để cho bà Lan khóc đi chị, không sao đâu, cứ để thế đi.

Giọng nói mạnh mẽ vang lên, hình như trong giọng nói đó chứa đựng cả nước mắt nữa thì phải.

Cả Khả Chi và Khương Vĩ đều quay lại nhìn Tiểu Long. Cậu đứng đó, khuôn mặt lạnh tanh, buồn bã. Trông cậu đau khổ và tiêu tụy quá. Cậu đứng đó nhìn như thôi miên vào một nơi xa xôi nào đó. Ánh mắt cậu, lời nói của cậu, thái độ của bà Lan khiến cho Khả Chi thoáng chột dạ. Hình như có gì đó không ổn xảy ra với Khang Vĩ thì phải. Là một người con gái, lại yêu thương, chăm sóc nó thay cho vai trò người mẹ từ nhỏ, linh cảm của chị, tâm trí của chị luôn hướng về phía nó.

Không nói thêm gì cả, chị luống cuống bấm điện thoại. Từng nhịp chuông đổ dồn vậy mà không ai nhấc máy cả, chị như hoảng loạn, tay chị run run không cầm chặt nổi chiếc điện thoại nữa. Tim chị đập loạn xạ, mắt mờ đi...

Khương Vĩ như đã hiểu ra vấn đề, anh ngồi thẫn thờ nhìn chị, rồi bỗng nhiên anh lắc mạnh vai bà Lan hỏi dồn.

-Cô Lan, em con đâu? Cô Lan, em con đâu cô?...

Nước mắt bà rơi thay cho câu trả lời, cho thận ư, cho không ư?...

Nó chìm dần vào giấc ngủ, không gian xung quanh nó như đang xoay chuyển, nó đang ở đâu đây? Bản thân nó cũng không biết nữa. Xa xa nơi chân trời gặp mặt biển nó chỉ nhìn thấy hình bóng của những con chim hải âu đang chao lượn.

Biển đêm thật đẹp, nơi mà nó cảm thấy bình yên nhất, sâu thẳm trong tâm hồn mình, biển đối với nó như là điểm tựa vững chắc. Nơi tiếng lòng nó được lắng lại, nơi mà nó cảm thấy được an toàn, chở che.

Nó bỗng thấy một thằng nhỏ, đang chạy về phía biển, hình như nó đang khóc.

Tiếng sóng vỗ dì dào, tiếng gió thổi mặn mòi biển, tiếng biển du dương hoà quệt tất cả những âm thanh đó tạo lên một bản nhạc hợp sướng thật êm dịu. Bản nhạc đó đang dẫn dụ thằng bé sà vào lòng biển. Từng bước một, thằng bé tiến lại phía biển, lặng lẽ...

-Tại sao con lại làm thế?

-Tại...tại, ba nói con là đồ bỏ đi, tại con mà má...con...con mất. Tiếng nó trả lời nghẹn lại vì tiếng nấc.

Nó ngồi đó, đưa đôi bàn tay nhỏ xíu lên quệt ngang mặt. Nước trên đầu nó nhỏ xuống theo từng ngọn tóc.

-Vậy con không yêu ba con hả?

Nghe thấy thế, thằng bé ngừng khóc quay lại nhìn bằng đôi mắt to, đen tròn, ngấn nước.

-Có chứ, con yêu ba con mà, con cũng yêu anh hai, yêu chị hai nữa?

-Vậy sao con lại thế, tại sao con định tự tử?

Ngồi co người lại cho đỡ lạnh, thằng bé nhìn ra biển trong nước mắt.

-Tự tử là sao ạ? Con chỉ muốn đi tìm má thôi mà.

Ngước đôi mắt trong veo lên nhìn với vẻ mặt ngạc nhiên.

-Tại ba con nói, ba đem má con ra biển, ba nói ba dải má ra biển rồi? Con tìm má con mà không thấy, con muốn tìm má con, nên con chạy ra biển tìm. Con tìm nhiều nơi lắm, nhưng không thấy má, chắc má con đi ra biển rồi. Má không thương con, má không thương con...

Nó cúi mặt xuống, nói trong hai hàng nước mắt.

-Má không thương con mà...

Đôi vai gầy run lên theo từng lần nấc, áo nó bị nước biển làm ướt sũng, bó sát vào cơ thể gầy gò. Hằn trên tấm lưng nhỏ bé kia là những vết roi vẫn còn đỏ máu.

Nhìn những giọt nước mắt rơi, Khang Vĩ thầm thương cảm cho số phận của thằng bé, những giọt nước mắt đó rơi sâu vào tim anh, và có lẽ nó không bao giờ thoát ra được. Vừa chớp mắt, Khang Vĩ đã thấy mình đứng ở đâu đó. Không khí biển không còn nữa, nơi đây rất quen thuộc nhưng không sao nhớ ra nổi.

Tiếng ai đó đang vang lên bên phòng bên thì phải.

-Em để bạn nghỉ ngơi một tý nhé, đừng làm bạn tỉnh giấc. khi nào bạn tự tỉnh lại thì gọi chị nhé.

Tiếng chị y tá vang lên đều đều.

Ai thế kia, bên phòng bên cạnh là một chàng trai trông thật nam tính. Hắn ta đang cúi húi lau những giọt mồ hôi đọng trên má của ai đó. Trông hắn lúc này thật ngộ, mặt thì nhăn lại, tay cầm khăn lau luống cuống lau từng giọt mồ hôi một. Bất chợt, tên đang nằm trên giường bệnh trở mình khê. Hắn nhăn mặt rồi mỉm cười một mình. Đưa đôi tay mình chạm nhẹ lên ngực nó, lên môi nó. Rồi hắn lại cười. Trông hắn thật đáng yêu.

Trong cái gió lạnh của mùa đông, bà bác sỹ già đứng dựa người vào chồng. Về mặt bà vẫn thất thần như thế, vẫn đôi mắt ngấn nước mệt mỏi, bà nhìn xa xôi, không gian như đang lắng đọng trước mắt bà, cái lạnh của mùa đông dường như không ăn nhằm gì so với cái lạnh trong tim bà thì phải.

-Ca phẫu thuật thành công là mừng rồi, dù sao thì cũng không còn cách nào khác cả, em đừng quá buồn mà.

Nhẹ nhàng ôm bà thật chặt trong vòng tay mình, ông khê nói như muốn xoa dịu đi phần nào nỗi đau trong lòng người vợ hiền của ông.

-Khang Vĩ ổn phải không em?

Ông ôn tồn hỏi bà.

-Vâng, nó ổn anh ạ.

-Thế còn ông Lý.

-Cũng ổn...

Bà trả lời bằng thái độ hồ hững đủ để khiến ông hiểu rằng bà không muốn nhắc đến tên người này nữa.

Ngoài kia, xa xa vang lên bài hát thật buồn.

“Còn gần em lần cuối anh hoài ôm không muốn buông lời. Có nước mắt rơi hay là sương thấm ướt vai em. Ngày mai chúng ta muôn trùng xa cách ngăn hai phương trời nào biết mai sau có còn thấy nhau. Đường dài sao mờ tối anh tìm đâu cho thấy lối về, chỉ muốn bên anh che hạt mưa rơi ướt tóc thề và anh muốn ôm em thật lâu đến phút giây sau cùng và nắm tay một lần nữa thôi...Em đi”

---

29. Chương Chap 25 (full)

Khang Vĩ từ từ mở mắt. Cảm giác đau nhói nơi vùng bụng khiến nó hơi nhăn mặt. Một màu trắng quen thuộc đập vào mắt. Phải rất quen thuộc. Đã bao nhiêu lần nó nhìn thấy màu trắng này, màu trắng lạnh lẽo, và âm đạm.

Không gian xung quanh đang vắng lặng, bỗng như vỡ oà, tiếng nói thân quen, tiếng khóc thút thít, tiếng reo vang khe khẽ, mắt nó lại mờ đi, tai nó cũng ù đi. Nó khê mỉm cười khi thấy khuôn mặt chị hai nhòe nước, thấy khuôn mặt đau khổ của bà Lan, thấy ánh mắt vui mừng của anh hai, sót xa của Tiểu Long...

Chị hai như gục người xuống bên cạnh nó, vai chị rung lên. Chị hai khóc.

Nước mắt của chị chảy ướt ngực áo nó, chị không nói gì chỉ ôm chặt nó và khóc. Vậy là mọi người đã biết chuyện. Nó thần thờ nghĩ, nếu để ba biết chuyện có thể làm ảnh hưởng đến vết thương của ba. Nghĩ thế, nó hỏi chị.

-Chị này, em không sao đâu, chị đừng quá lo nhé, em không sao mà.

Không ngừng lên, Khả Chi chỉ biết vừa khóc vừa gật đầu.

-Ừ, Bi ngoan của chị, em sẽ không sao đâu, chị tin là em không sao mà, không sao đâu.

Nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc chị, nó nhìn chị mỉm cười.

-Chị ơi, chị đừng để ba biết chuyện này nhé, không ba lại lo. Chị nhé.

Nói xong nó nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, thanh thản, buồn, hạnh phúc...

Gió mùa đông bắc lại tràn về, hình như trong căn phòng ấm áp và hiện đại này, cái lạnh còn mãnh liệt và tê tái hơn cả cái lạnh ngoài trời.

Mọi thứ đang được thu gọn dần, hần ngồi đó thần thờ nhìn khắp căn phòng, nhìn mọi nơi. Phải rồi, chiếc giường kia, nơi lần đầu tiên nó nằm lên đó, nơi đầu tiên hần gặp nó, đâu cũng là nơi đầu tiên mà hần ôm ai kia, ôm chặt lắm.

Hình như hơi ấm của nó vẫn còn phảng phất đâu đây, hình bóng thiên thần của nó vẫn như đang ẩn hiện, mùi hương trên tóc, trên da thịt nó vẫn gần gũi lắm...

Gục đầu xuống đôi bàn tay, hần cố gắng quên đi hình bóng ai kia, cố gắng loại bỏ hình ảnh đó ra khỏi đầu mình nhưng sao mà khó đến vậy.

Đặt đôi bàn tay lên vai con trai, ông không nói gì chỉ nhẹ nhàng đứng cạnh nhìn xa xăm qua khung cửa sổ xinh xắn.

-Không sao đâu con trai, ở đời mỗi người đều có những con đường đi của riêng mình. Có những con đường con có thể quay lại, nhưng cũng có những con đường là đường một chiều và không hề có bến đỗ. Nếu con đã chọn con đường đó, đã bước đi trên con đường mà con chọn thì con sẽ phải bước đi cho tới đích thôi, không thể nào dừng lại được, không thể dừng lại được, cũng không thể bỏ cuộc đâu con trai ạ.

Nói xong, ông quay người bước ra cửa, chỉ để lại phía sau một đám khói thuốc lá bay lơ lửng trong không trung, trông không ra hình thù gì và rồi reng như chính tâm trạng của hần lúc này.

Hần lặng im, lặng im nghe con tim mình đập thốn thức, nước mắt hần rơi, từng giọt, từng giọt, rồi thành từng hàng, mọi thứ xung quanh hần như nhạt nhoà đi, quay cuồng và tan biến.

Ann không nói gì, nhẹ nhàng xoay người bước đi, cô biết rằng, lúc này nên để cho anh một mình. Những ngày qua không phải là cô không hiểu được cảm xúc của anh,, nhưng cái cảm giác mất anh, cảm giác không có anh bên mình thật đáng sợ. Cô không thể nào chịu nổi, không thể nào chịu nổi...

Chuông điện thoại trong túi cô reo vang.

-Thưa cô, chúng tôi tìm ra địa chỉ bệnh viện đó rồi ạ...

Gập máy lại, thở thật sâu, Ann bước nhanh xuống nhà, nơi chiếc xe đen đắt tiền đang đợi.

Lương lự đôi chút trước cánh cổng bệnh viện nhốn nháo người, cuối cùng cô cũng bước đi trong cái mùi sát trùng nồng nặc, bước chân cô như bị ai đó giữ lại, thật lòng cô không giám gặp nó lúc này, không giám gặp người con trai đã khiến cô cảm phục, đã khiến cô phải khóc khi nghĩ đến những gì tốt đẹp mà người đó làm. Trong cuộc đời mình, cô chưa từng gặp ai bao dung như người đó. Vậy mà làm sao chứ, cô đã làm gì? Cô đã dành lấy điều tốt đẹp duy nhất của người đó, dành đi tình yêu của người đó, ngay cả khi người đó không còn sống được lâu nữa, cô vẫn đang tâm lấy đi nốt phần hạnh phúc nhỏ nhoi, cuối cùng của người đó.

Cô muốn vào thăm người đó, muốn được nhìn người đó, được nói câu cảm ơn, được chia sẻ những đau đớn với người đó. Con tim cô muốn lắm, nhưng đôi chân cô không bước nổi. Mỗi bước đi như bị ai đó kéo lại...

Sau khi lấy hết can đảm, Ann gõ cửa phòng bệnh. Mở cửa cho cô là một người con trai tầm tuổi cô nhưng sao trông như già lắm, khuôn mặt phờ phạc, mắt mũi râu ria, mắt trũng sâu vì thiếu ngủ. Không khó khăn gì để cô nhận ra ai mở cửa cho cô, chuyện lần trước vẫn khiến cô có cảm giác ớn lạnh và hơi ghê sợ người con trai đứng trước mặt cô. Mỉm cười chào xã giao, cô bước nhanh vào phòng nhằm tránh đi cái cảm giác sợ hãi đang chỗi dậy trong cô.

Khẽ kéo ghế ngồi xuống cạnh giường Khang Vĩ, cô chỉ biết đưa mắt quan sát anh yên lành trong giấc ngủ. Anh nằm đó, vẻ mặt khô ngò đến lạ, hơi thở đều đều nhưng khó nhọc. Trông anh xanh xao quá, đôi mắt khép hờ đầy vẻ mệt mỏi, hình như ở đuôi mắt kia, nơi khoé mắt vẫn còn đọng lại chút gì đó đau khổ. Lòng cô đau thắt lại, qua lời kể của bà bác sỹ già, cô đã hiểu khá rõ về Khang Vĩ và những câu chuyện xung quanh anh, cô thật sự không thể tưởng tượng được rằng, bên ngoài cái vẻ đẹp nam tính kia, Khang Vĩ lại có một quá khứ bất hạnh đến vậy.

Như không thể kìm được lòng mình, giọt nước mắt cô rơi, lăn dài trên má. Mặc kệ nó, cô cũng không muốn lau đi. Lúc này đây, cô chỉ có một mong muốn, cô muốn được đưa đôi tay mình chạm nhẹ lên đôi tay gầy gò kia nhưng không sao làm được. Dù muốn hay không thì cô cũng đã cướp đi chút hạnh phúc nhỏ nhoi nơi cuối con đường sống của anh, vậy sao cô giám chận vào thân thể anh cho được?

Không đành lòng nhìn anh lâu hơn nữa, cô nặng nề xoay người bước đi, bỏ mặc cái nhìn ngạc nhiên của Tiểu Long. Bước chưa được vài bước, tiếng ho khục khặc của Khang Vĩ kéo cô quay trở lại.

Khang Vĩ mở mắt nhìn mọi thứ, nó không biết bây giờ là mấy giờ, không biết là đêm hay ngày. Mọi thứ xung quanh mình trở nên mơ hồ quá, bất gặp cái nhìn đắm nước mắt của Ann, hơi chút ngạc nhiên nhưng rồi nó cũng mỉm cười chào nhẹ.

-Anh ổn chứ? đỡ hơn tí nào không?

Cô ngồi lại chỗ cũ, đưa mắt nhìn nó hỏi han với cả tấm lòng mình.

-Tôi không sao, cảm ơn cô...T...

Câu nói như đang bật ra nơi đầu môi thì bị chặn lại. Âm thanh nghẹn ứ nơi cổ họng.

Có thể người khác không nhận ra, nhưng với Ann, một người con gái rất nhạy cảm thì chỉ cần như thế là quá đủ, cô nhìn sâu vào đôi mắt trong veo kia, nhẹ nhàng nói.

-Tùng Lâm vẫn khỏe, anh ấy vẫn ổn...

Cô cũng chỉ biết nói có thể, chỉ giám nói có thể. Khẽ cúi mặt xuống tránh đi cái nhìn của Khang Vĩ, cô nhẹ nhàng đưa bàn tay thon nhỏ của mình lên vuốt lại mái tóc đã xoã ngang vai. Một tia xán lấp lánh chợt loé lên nơi bàn tay cô, nhanh thôi, nhẹ nhàng thôi, mờ ảo thôi nhưng cũng đủ để nó nhận ra.

Chiếc nhẫn đẹp thật, nó rất vừa vặn và hợp với cô. Hình như nó sinh ra là để cho người khác trao vào tay cô thì phải.

Nó chợt thấy nhói đau nơi con tim, buồn...vui...hạnh phúc.... những thứ cảm xúc đó đang đan chéo trong lòng nó, khiến cho Khang Vĩ không thể nào giữ nhịp con tim mình được, hơi thở của nó gấp gáp hơn, ánh mắt buồn hơn, con tim đau hơn, trí não hạnh phúc hơn. Vậy là anh đã tìm được nơi bình yên ĩnh, tìm được người sẽ suốt đời đem lại hạnh phúc cho anh. Vậy thì nó phải vui lên mới phải chứ. Tại sao lại thế? Tại sao anh hạnh phúc mà nước mắt nó lại rơi? Không thể nào, không thể nào đâu. Không thể nào.

Thấy ánh mắt nó dán chặt vào chiếc nhẫn, Ann hiểu rằng cuối cùng thì cũng đến lúc phải nói ra.

-Chúng tôi đính hôn hôm trước...

-Chúc mừng hai người

Khoảng không gian như sâu lắng, thời gian như bị những cơn gió đông nứu giữ không cho đi, lặng lẽ nhìn ra cửa, cả hai đều cảm thấy không khí thật ngọt ngào, buồn thê thảm.

Đứng dậy ra về, lòng cô đau đối như ai đang vò rứt. Ann buồn bã bước ra cửa trong nước mắt.

-Ann, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã đem lại hạnh phúc cho Tùng Lâm, cảm ơn cậu đã chăm sóc, yêu thương Tùng Lâm, tôi cảm ơn lắm. Từ sâu thẳm con tim mình tôi chúc hai người hạnh phúc...

Quay đầu nhìn lại, Ann cũng không còn biết làm gì hơn nữa, không còn biết nói gì nữa ngoài cái gạt đầu trong nước mắt.

-Tôi hứa với anh...

Trời đông lại đổ mưa to hơn thì phải, trong cái u ám của trời đất liệu có ai biết rằng nước mắt của một người đang hoà cùng nước mắt của đất trời...

Cầm điện thoại lên, nó khẽ bấm gọi.

-...

-...

-Con muốn làm ngay cô ạ...

Ngoài cửa kia là mưa đang rơi, ngoài cửa kia là một người con trai đang khóc. Anh khóc cho tình cảm của mình, khóc cho tình cảm của người anh yêu, khóc cho cái hạnh phúc nhỏ nhoi cuối đời của người anh yêu thương đã vụt bay mất.

Giờ thì anh đã hiểu yêu là thế nào, không cần nhiều, không cần phải được đền đáp. Yêu đơn thuần là mong muốn cho người mình yêu được hạnh phúc dù cho bản thân mình có phải chịu đau khổ.

Dù sao đi nữa...

Hôm nay, bà bác sĩ già không đến viện, bà không đi làm để ở nhà đưa con trai bà ra sân bay. Trong lòng bà lúc này buồn, vui lẫn lộn. Vậy là thằng con trai bà lại xa bà, tìm đến một nơi mới, nơi mà nó có thể vươn cao, bay xa hơn trên đường đời của mình. Lòng bà trĩu nặng, uẩn cong vì sự khắc khoải nhớ mong hay vì một sự thật đau lòng đang được bà trôn kín?

Trong căn phòng ẩm áp của mình, hẩn lặng lẽ thu dọn những đồ đạc cần thiết cuối cùng của mình. Lâu lắm rồi, căn phòng này vốn là nơi an toàn và ấm cúng nhất của hẩn, nhưng sao giờ đây nó lại trở lên lạnh lẽo đến ghê người. Từ lâu lắm rồi, kể từ ngày nó không còn bên hẩn nữa, hình như sức sống trong căn phòng này, hơi ấm trong đó cũng theo nó mà đi mất.

Trên đầu giường, cái khung hình hai đứa chụp chung khi đi biển vẫn còn đó. Nó vẫn vậy, khô ngô, thuần khiết. Trông nó cười mà lòng hẩn như có ai bỏ muối. Thả người xuống đệm, hẩn vận to loa máy tính như muốn cố che đi những giọt nước mắt đang tuôn rơi, cố che đi tiếng nấc nhớ thương...Chiếc loa đều đều hát, một giọng hát buồn của ai hẩn cũng không biết, bài hát nói về tình cảm của một người con gái trống vắng khi người mình yêu ra đi.

"Anh đi rồi, buổi chiều, chỉ còn lại một mình. Lệ vương trên bờ mi u buồn. Người yêu ơi sao chia tay nhau làm chi khi con tim vẫn còn say. Em nơi này chỉ còn lại một trời đầy kỷ niệm, gọi lên trong tim em niềm xót xa. Người yêu ơi mưa rơi rơi âm thầm rơi trong tim em đêm từng đêm. Anh, chốn xa vời đó mưa có rơi buồn không? Từng đêm lạnh giá anh có mơ về em? Tình em dù cách xa không chung một hướng. Vẫn thiết tha nào nguôi, vẫn nhớ anh từng ngày. Tình em còn mãi trong trái tim tuyệt vời. Dù xa ngàn lối vẫn nhớ anh không rời. Dù cho ngày tháng không đi chung một lối, trong tình em vẫn sáng. Vắng xa nhau anh có mơ về em. Từng đêm lạnh giá anh có mơ về em, Tình em dù cách xa không chung một hướng Vẫn thiết tha nào nguôi, vẫn nhớ anh từng ngày Tình em còn mãi trong trái tim tuyệt vời Dù xa ngàn lối vẫn nhớ anh không rời Dù cho ngày tháng không đi chung một lối Trong tình em vẫn sáng"

Tiếng gõ cửa vang lên khiến cho Tùng Lâm giật mình. Ann bước vào, cô hôm nay trông thật xinh đẹp và duyên dáng trong bộ váy hồng đất tiên. Mái tóc bồng bênh được Ann uốn xoắn phần đuôi và được cột gọn sau gáy, nó càng tôn thêm vẻ đẹp kiều diễm kiều sa của cô. Hôm nay, trông cô như một thiên thần nhỏ, nhưng sao ánh mắt cô buồn vậy. Cô đã có được tất cả thứ cô muốn vậy sao con tim cô vẫn đang dậy sóng, không hề bình yên???

Khẽ ngồi xuống cạnh anh, giọng cô thở dài, buồn lắm.

-Bác gái vừa vào viện gấp, bác không đưa mình ra sân bay được, trong viện có ca cấp cứu.

Với vẻ mặt trống rỗng, Tùng Lâm đón nhận tin đó một cách bình thản, vẻ mặt anh không hề tỏ ra có chuyện gì.

-Ừ, vậy cũng tốt, má hay khóc lắm. Theo ra rồi lại khóc thì mệt. Mà má cũng mệt rồi...

Tùng Lâm nói, không đưa mắt nhìn về phía Ann, ánh mắt và tâm hồn anh hiện giờ đang ở một nơi xa xăm nào đó. Xa lắm.

Rồi như rút khoát, Tùng Lâm đứng thẳng dậy, hai tay xách đồ bước thẳng ra cửa, anh đi nhanh lắm, không muốn quay lại nhìn, không muốn nhìn lại hình ảnh nó, hình ảnh thân thương đậm ấm, hình ảnh căn phòng với bao kỷ niệm khó phai...

Ann vẫn ngồi đó như mọc rễ. Đôi tay nhỏ nhắn của cô vẫn bám chặt vào mép đệm.

-Anh!

Tiếng Ann gọi giật lại khiến Tùng Lâm đứng khựng.

-Anh! Anh không muốn biết bác gái vào viện lo cho ai sao?

Giọng Ann lạc dần đi, nước mắt chảy dài trên má, đôi môi run run. Quả thật phải khó khăn lắm cô mới bật ra được những tiếng nơi đầu môi vừa rồi.

Thoáng nghe nhớ đau nơi con tim, không gian trao đổi, nhạt nhoà đi trong mắt hấn. Đôi tay đang nắm chặt quai túi dần thả lỏng ra. Cúi đầu xuống nhìn sàn nhà, rồi ngẩng đầu nhìn lên, mắt hấn nhoè nước.

Đau.

Cái đau đốn như muốn bóp nghẹt con tim hấn, nhưng cũng lại là động lực cho hấn mạnh mẽ lên. Nắm chắc lại quai túi Tùng Lâm trả lời lạnh lùng.

-Không cần đâu, đi nhanh không muộn giờ.

Cuộc phẫu thuật hôm trước theo như hội đồng chuyên môn đánh giá là rất thành công, thể nhưng sáng nay, nó lên cơn sốt cao, có lúc lên đến 41 độ. Quả thật còn lại của nó bất chợt đình công sau khi mất đi người bạn thì phải. Khuôn mặt nó tái mét, xanh xao. Đôi mắt nhắm chặt, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Nó nằm đó, thờ ơ đều đều trong nước mắt của chị hai, trong nước mắt của Tiểu Long, trong nước mắt của bà Lan. Riêng anh hai thì không biết chuyện này, Mọi người giấu anh vì sợ trái tim anh không chịu nổi.

Khả Chi nhìn lên trời cầu nguyện. Cô cũng không biết lúc này đây cô nên cầu nguyện điều gì nữa. Cả gia đình cô hình như ai cũng đang nằm viện cả, ai cũng cần sức khoẻ cả, ai cũng cầm một bàn tay siêu hình che bọc. Cửa phòng cấp cứu bật mở, bà bác sĩ già đi ra. Gương mặt bà hốc hác, buồn lay lắt. Nhìn thẳng vào bà, Khả Chi đau đớn nhận ra rằng, hi vọng đã tắt.

-Con à, khối u trong não Khang Vĩ phát triển mạnh...thời gian cũng không còn nhiều nữa...

Đất dưới chân chị như sụp đổ, không gian quay cuồng, đau đớn. Bà Lan ngất. Cũng may Tiểu Long đứng gần nên kịp đỡ. Khả Chi lắc đầu, cô như không còn tin vào tai mình nữa. Đầu óc cô trống rỗng, điên loạn.

-Thế cậu ấy...

Giọng nói của Tiểu Long đang nói bồng im bật nhưng cũng đủ để bà bác sĩ già nhận ra cậu muốn hỏi gì.

-Nếu trong đêm nay Khang Vĩ không tỉnh thì...

Chiếc taxi lao nhanh trong mưa, đỗ xuống sân bay. Bạn bè đi theo tiễn chân hai người nhiều lắm nhưng sao hấn vẫn thấy thiếu vắng ai đó. Lòng hấn quặn đau, đau lắm nhưng nghĩ đến việc vì hấn mà Ann mất đi, thì mất mát này quá lớn đối với hấn. Hấn không thể lựa chọn khác được. Trong thâm tâm mình hấn hiểu rõ ràng việc mình đang làm hiểu rõ lắm. Hấn không thể ích kỷ cho bản thân mình được, không thể được.

Tùng Lâm vẫn nhớ rõ câu nói mà nó thích: “Không ai sinh ra trên đời mà có trái tim lạnh, nhưng nếu thời gian trôi qua mà người ta chôn vùi hơi ấm của mình quá sâu trong tim vì sợ bị tổn thương, người ta sẽ trở

nên lạnh lùng và khô cứng.” Trái tim nó quá ấm, quá nóng, hẳn đã chạm vào nó, lấy đi một phần hơi ấm ở đó, và phải chăng vì vậy mà một phần sâu thẳm nào đó trong nó đã nguội lạnh?

-Anh!

Tiếng Ann vang lên bên tai, mạnh mẽ, rứt khoát.

-Anh! Anh, mình đừng đi nữa, quay về thôi, có người cần anh lắm, cần có anh bên cạnh.

Thoáng bối rối, nhưng rồi Tùng Lâm vẫn chậm rãi trả lời.

-Vào nhanh lên, muộn rồi.

Vừa nói, hẳn vừa đưa tay kéo cô vào trong.

-Anh, anh nghe này, đừng đi nữa. Khang Vĩ sắp chết rồi, anh ấy bị u não, không còn sống được lâu nữa, hôm trước lại còn cho đi một bên thận của mình. Giờ đây đang nằm cấp cứu, chưa tỉnh lại. Anh quay lại thôi.

Nước mắt Ann chảy dài trên má, ánh mắt cô trong veo, buồn lắm. Cô cố gắng nói rành rọt, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng hình như không được. Nỗi đau của Khang Vĩ khiến cô không thể làm ngơ được, không thể nhắm tâm được.

Nơi ngực hẳn như bị ai bóp chặt lấy, máu hình như không còn được cơ thể vận chuyển lên não nữa thì phải, chân hẳn run bần lên như không còn muốn đứng nữa. Nhưng lạ lùng thay, hẳn lạnh lùng trả lời.

-Chúng ta sẽ đi du học, đi nhanh lên, sắp bay rồi. Chúng ta đi thôi, yên tâm đi, chúng ta sẽ hạnh phúc thôi. Tin anh đi.

Nói xong hẳn bước thẳng vào sân bay.

-Đừng làm vậy Tùng Lâm, em biết anh không phải là người như vậy, em xin anh, mình quay lại thôi, Khang Vĩ cần anh, cần anh lắm, chưa bao giờ Khang Vĩ cần anh như lúc này. Làm ơn đi.

Câu nói của Ann, thêm vào đó là những cảm xúc thổn thức của cô khiến cho Tùng Lâm như đứng khựng lại. Đau đốn, nước mắt anh rơi, rơi theo từng lời nói của Ann. Ann vẫn cứ đều đều nói, mặc cho anh có nghe không, mặc cho anh có nhìn không, mặc cho anh có tin không. Chỉ biết rằng nếu không nói bây giờ, có thể không bao giờ cô có cơ hội nói nữa, không bao giờ giám nói nữa.

-Anh! Anh biết không, em yêu anh lắm, yêu đến muốn phát điên lên. Nhưng em biết, dù thế nào đi nữa thì anh vẫn không bao giờ thuộc về em, dù là một phần nhỏ. Em biết rằng, dù có cố gắng thế nào đi nữa thì anh cũng chỉ thuộc về em phần thể xác, phần hồn anh luôn hướng về một nơi xa lắm. Em cũng biết rằng người đó xứng đáng được anh quan tâm, che chở, bao bọc. Người đó là người đã dạy cho em biết thế nào là tình yêu và sự hi sinh. Em không đành lòng để người đó, người mà em thầm thán phục, khiêm nhường và anh người mà em yêu thương bằng cả tấm lòng mình phải đau khổ. Anh ơi! Mình quay về thôi anh ạ!

Không gian nơi đó như trùng xuống, không ai biết chuyện gì xảy ra nữa, chỉ biết rằng chiếc taxi quay đầu lại, chạy như bay trên con đường hướng vào thành phố.

Chiếc giường Khang Vĩ nằm trong bệnh viện với tất cả những dây nhợ đang là nguồn duy trì cuộc sống của nó, Tùng Lâm như phát điên, hẳn gục đầu xuống nhìn người yêu bé nhỏ của mình đang dần đi xa khỏi hẳn.

Đau đốn.

30. Chương Chap 26 (full)

Đêm hôm đó, trong phòng nhỏ này, Tùng Lâm lại có được cảm giác ở gần Khang Vĩ, cảm giác ôm trọn lấy Khang Vĩ bằng cả trái tim mình lẫn trái tim người mình yêu ...rất gần ... Tùng Lâm nắm lấy bàn tay gầy guộc xanh xao của nó, rồi thì cúi gập đầu nói như thì thầm trong nước mắt.

-Khang Vĩ, em có biết là anh nhớ em nhiều đến thế nào không? Em có biết em đã quá ích kỷ không? Tại sao chứ, tại sao em lại làm thế chứ. Em đau ư? Em có biết anh cũng đau lắm không? Vì sao em tự tay cướp đi cuộc sống của mình, vì sao thế? Em có biết em cướp đi cuộc sống của em thì cũng như là em đã cướp đi những gì đẹp đẽ nhất, hạnh phúc nhất của cuộc đời anh rồi, em biết không? Em không yêu anh ... Chắc chắn rồi ... Vì nếu em yêu anh ...em sẽ không bao giờ để cho anh khổ sở thế này phải không. Tỉnh lại đi em ơi? Anh cầu xin em, tỉnh lại đi? Hãy nói với anh là em yêu anh đi, hãy nói là em cần anh đi. Anh van em...

Những giọt nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt thanh tú của Tùng Lâm ...thấm ướt đôi bàn tay gần guộc của nó. Nó khẽ động đậy, mở mắt...

Gió đông bắc thổi ngày càng mạnh thì phải, gió lật tung lá khô, quẩn theo cả bụi và cát. Gió len lỏi khắp mọi nơi, đùa nghịch như trẻ đến tuổi tập đi, tập nói. Gió làm bay tóc những cô gái băng nhanh trên đường trong cái lạnh tê tái, gió làm tung bay những chiếc khăn trên cổ của các chàng trai đang lao nhanh trong cái lạnh thấu xương. Mùa đông năm nay lạnh thật! Vậy mà trong mắt cậu, trong lòng cậu cái lạnh của mùa đông này có đáng kể gì! Đúng vậy, cậu yêu nó, yêu lắm nhưng cậu cũng biết rằng con tim Khang Vĩ chưa bao giờ có chỗ cho cậu, chưa bao giờ cậu thấy rằng Khang Vĩ hạnh phúc bên cậu, chưa bao giờ cả. Cậu thần thờ nhận ra rằng, dù cậu có cố gắng gọi nó đến đâu đi nữa, có cố gắng lay chuyển nó đến đâu đi nữa nó cũng không tỉnh lại, cũng không phản ứng. Vậy mà chỉ với vài câu nói của Tùng Lâm, nó đã như sống lại. Thôi vậy!

Rút lui thôi, nên để cho nó đến lúc cuối đời mình được hưởng một chút gì đó gọi là hạnh phúc. Lúc này đây, không nên cố làm gì nữa, không nên để nó đau thêm làm gì. Cậu yêu nó mà, yêu thật lòng, yêu lắm.

Thôi, vậy là đủ rồi, hãy cho nó một chút ấm áp, hãy cho nó được sống trong hạnh phúc dù là một chút thôi, nhỏ nhoi thôi.

Chợt mở mắt thấy Tùng Lâm bên cạnh, lòng nó như nhói đau, vậy là anh đã biết chuyện, vậy là anh lại bỏ đi hạnh phúc của mình, vì nó, vì một người sắp không còn tồn tại trên đời này nữa, nước mắt nó trào ra. Nhưng nó khóc vì nhớ anh, hay khóc vì thương anh đã bỏ đi hạnh phúc của mình thì chính nó cũng không biết được.

-Anh quay lại đây làm gì? Ann đang đợi anh đấy, anh nên đi đi, đừng như vậy, sẽ làm cô ấy đau lòng đấy.

Tiếng Khang Vĩ vang lên nhẹ nhàng, khò khè như đứt hơi, Tùng Lâm biết rằng nó đang mệt lắm, hẳn cũng biết rằng trong lòng nó lúc này đang cô đơn và rất sợ hãi. Bàn tay nó run rẩy bầy, ánh mắt buồn xa xăm.

Hắn nhìn Khang Vĩ mà lòng như ai sát muối. Tim Tùng Lâm đau lắm, hẳn nhìn nó vừa khóc vừa nói.

-Em là cả thế giới đối với anh, em là tất cả của anh. Nếu phải lựa chọn giữa em và cuộc sống của anh, anh sẽ không để em phải thế này đâu, anh không để đâu. Anh biết anh là đồ tồi, anh không làm được gì cho em, nhưng em biết rằng trên đời này, em là người anh yêu suốt đời, anh chỉ yêu mình em, không gì thay đổi được.

Gục đầu xuống ngực nó, nước mắt Tùng Lâm rơi ướt đầm ngực áo nó. Đau khổ. Buồn tê tái. Tùng Lâm biết lúc này đây, anh không thể làm gì cho nó nữa rồi, nếu biết trước có kết quả thế này, chắc chắn không bao giờ anh bỏ Khang Vĩ, không bao giờ bỏ đâu. Giờ đây, khi đã không còn làm được gì khi mà anh sắp phải xa người anh yêu, xa mãi mãi thì anh mới chợt nhận ra điều nhỏ nhoi này – Nó chưa từng có một chút hạnh phúc. Đúng rồi, anh đã như tưởng rằng, anh là cả thế giới đối với nó, anh đem lại hạnh phúc cho nó. Vậy mà sao chứ, ngay lúc anh đang vui mừng tận hưởng hạnh phúc, vui mừng nâng ly, quay cuồng trong rượu nhạc, thì nó lại nằm đó. Sợ hãi, đau khổ.

Nó nằm đó trong cái lạnh tê tái, sự sợ hãi, sự đau đớn. Trong lúc nó cần có anh nhất, cần có một người để yêu thương, để cầm tay và nói nhỏ rằng: “Ngủ đi nhóc yêu, anh ngồi cạnh đây này, ngủ đi” thì anh đang ở đâu chứ?

Anh đang ở một nơi xa lắm thì phải!

Giờ này, khi mà đàn tàu mang đi cuộc sống của nó đang dần đáp đích, đang dần đậu lại ở ga cuối cùng của hành trình thì anh mới đến bên nó. Muộn mất rồi, muộn thật rồi...

Tùng Lâm đau khổ, nói trong tuyệt vọng.

-Anh phải làm sao đây, anh phải làm gì thì em mới khỏe lại đây, nói cho anh biết đi...

Ngoài trời đang mưa, mưa mùa đông có khác, nhỏ thôi, chỉ đủ làm ướt vai áo, ướt tóc của ai đó đang băng nhanh qua đường nhưng lạnh thấu xương, Tiếng mưa bay lất phất, nhẹ nhàng như thổn thức, như đau khổ lắm, nó giống như là tiếng lòng khắc khoải của ai kia.

Trong một quán cà phê, tại một nơi ấm áp với tiếng nhạc nhẹ nhàng, hoà cùng những giọt nước mắt mặt chất, đắng ngắt.

-Em còn sống được bao lâu nữa cô? Cô ơi, không còn cách nào khác sao ạ?

Khả Chi nức nở trong tiếng khóc, thật sự những gì vừa mới xảy ra khiến chị không thể nào tin nổi, đau đớn vô cùng. Vậy là sao đây, chị sắp mất đi đứa em tội nghiệp của mình ư? Vậy là chị sắp mất đi nó ư? Không đâu, chị không chấp nhận đâu, không chấp nhận.

Đưa đôi tay mình đặt nhẹ lên tay chị, bà bác sỹ già khẽ nói, nước mắt bà cũng rơi đều trên má.

-Con à, cô đã cố hết sức rồi, chắc chỉ còn...còn...còn vài ngày nữa thôi.

Dù đã biết trước chuyện này sớm muộn rồi cũng sẽ đến, nhưng sao chị thấy nó khủng khiếp quá, đáng sợ quá. Còn nỗi đau nào hơn chứ.

-Cô ơi, không còn cách nào khác sao ạ?

Nhìn chị qua hai hàng nước mắt, bà bác sỹ già khẽ lắc đầu như muốn hằn sâu vết dao lên tim chị.

-Không đâu con ạ, y học lúc này chưa thể làm gì được. Con nên chuẩn bị trước tâm lý nhé. Báo cho Khương Vĩ nữa, trước khi Khang Vĩ mất, nó muốn được giữ lại một phần thân thể mình, con biết rồi đó.

Khả Chi bước nhẹ nhàng đến bên cạnh nó, trên giường bệnh với đám dây dợ lằng nhằng nó đang nằm thiếp đi, bên cạnh nó Tùng Lâm đang gục đầu mệt mỏi. Đã hai đêm nay rồi, anh chưa ngủ, từ lúc anh gặp Khang Vĩ, Tùng Lâm không dám nhắm mắt lại, anh sợ rằng chỉ cần nhắm mắt lại là anh sẽ mất đi nó, anh sợ lắm.

Nhẹ nhàng cầm đôi tay gầy gò của Khang Vĩ, nước mắt Khả Chi lăn dài trên má, Khang Vĩ nằm đó hơi thở khó nhọc như đang leo dốc. Mắt khép hờ, môi mím chặt đau đớn. Áp chặt đôi bàn tay đáng yêu kia lên má, nước mắt chị ấm nóng khiến nó giật mình mở mắt. Mỉm cười nhẹ nhàng, nó choàng tay như muốn ôm cổ chị, khẽ đẩy người lên, nó nhảu tít mắt lại vì đau. Khả Chi vội vàng đỡ lấy thân thể em trai, đứa em đáng yêu của mình, chị ôm nó, thật lòng chị muốn ôm thật chặt, ôm thật chặt, nhưng lại sợ làm đau Khang Vĩ, chị gục đầu xuống vai Khang Vĩ, nói như thì thầm trong nước mắt.

-Bé yêu của chị, bé yêu của chị, thằng em ngốc của chị...

Nước mắt Khả Chi trào ra, giọng chị nghẹn đắng trong vị mặn và chất của nước mắt, mặt đắng.

-Chị hai đừng buồn mà, em không còn sống được lâu nữa, em không muốn mình chết uổng phí. Chị hai này, chị nghe Bi nói nhé, chị này, Bi đâu có chết đúng không chị, Bi vẫn sống trong trong ba, trong anh hai mà. Mỗi ngày, khi chị gọi ba dậy, chị cũng như đang gọi Bi đúng không. Rồi khi chị ôm anh hai, chị cũng như đang ôm Bi mà, chị không muốn thấy Bi sống cạnh chị sao? Chị không muốn à?

Khang Vĩ ghé vai chị nói, giọng nó mạnh mẽ, không quy nụy, không thổn thức. Hình như lúc này trong tim nó, niềm vui khi đem lại sự sống cho hai người nó yêu thương đã khiến cho nó vui lắm thì phải. Nó ôm chị ấm áp, nhẹ nhàng, hạnh phúc.

Nãy giờ, Tùng Lâm đã tỉnh lại, nhưng những gì anh nghe được khiến cho anh không muốn mở mắt ra nữa, vậy là anh mất đi thật rồi, mất đi người mà anh yêu suốt đời. Khi Ann định tự tử anh đem hạnh phúc của chính bản thân mình, đem cái hạnh phúc nhỏ nhoi của nó đánh đổi lại, giờ đây, khi nó sắp rời xa anh, anh biết lấy cái gì ra đổi đây? Anh không biết, anh không có gì để đổi cả, không có gì hết.

Chị hai quay về nhà, hôm nay ba được ra viện, vậy là ba đã bình phục rồi. Có lẽ suốt quãng thời gian này, đây là tin vui nhất mà nó được nghe, vui hơn cả khi Tùng Lâm quay lại. Nó biết Ann yêu Tùng Lâm lắm, phải trả lại anh cho nó, bỏ đi cả kế hoạch của đời mình, cô buồn lắm. Nghĩ đến đó nó luôn cảm thấy ray rứt. Nó không thể sống nữa, vậy tại sao nó không để anh được hạnh phúc, không để Ann được hạnh phúc? Nó quá ích kỷ thì phải. Dẫu biết rằng cuộc sống của mình sắp kết thúc rồi, vậy mà sao nó vẫn cố lúu giữ

lấy anh? Tại sao nó không muốn buông ra chứ? Lúc mở mắt ra nhìn thấy anh, nó như được thấy cả bầu trời, thấy được cả những vì sao trong mắt anh? Nó thật ích kỷ.

Tiếng Tùng Lâm vang lên làm nó giật mình.

-Làm gì mà ngẩn người ra thế bé yêu!

Quay lại nhìn anh, nó cười mà như mếu.

-Trời ạ, tui vậy mà phải làm bé của anh hả? Có nhầm không thế ta?

-Cái gì? Không chịu làm bé của anh hả? Muốn anh cho ăn đòn không?

Vừa nói Tùng Lâm vừa túm chân nó, ý anh là nếu nó không chịu làm bé của anh thì anh sẽ cù vào chân nó. Gì chứ khoản này thì Khang Vĩ chịu thua ngay từ vòng gửi xe rồi.

-Thôi được rồi, tôi thua, nhiều quá.

-Gieeee, gọi là anh đi, gọi ngay, gọi anh yêu, gọi đi.

Nói xong, anh chợt nhìn sâu vào mắt nó, đôi mắt trong veo, tinh anh như thể hút hồn anh. Khoảnh khắc đó khiến cho cả hai như khựng lại, không gian tròng xuống, thật lâu, thật lâu. Tùng Lâm thầm ước rằng, con quay của thời gian dừng lại, không chạy nữa, anh như muốn giây phút này vĩnh viễn dừng lại tại đây.

Nó nhìn Tùng Lâm, có mấy ngày không gặp thôi mà trông anh tiêu tụy quá, gầy xẹp đi, đôi mắt trũng sâu vì mất ngủ. Không nói gì, nó nhào người ra ôm anh, ôm thật chặt. Nước mắt nó rơi ướt vai anh, nước mắt anh rơi ướt vai nó.

-Anh này, cảm ơn anh nhé, cảm ơn anh đã quay về cùng Vĩ, nhưng thôi, sau hôm nay, anh quay lại đi du học với Ann nhé, đó là nơi sẽ mang lại hạnh phúc cho anh. Vĩ không còn gì cho anh cả, anh đừng thương sót Vĩ làm gì cho khổ Vĩ thêm. Anh đi đi, dù ở đâu đi nữa, chỉ cần biết anh hạnh phúc là Vĩ vui lắm rồi. Vĩ nói thật lòng mình đó.

Hoảng hồn, Tùng Lâm đẩy mạnh vai nó ra, đôi tay cậu gồng cứng lên như gọng kìm đẩy mạnh vai Khang Vĩ.

-Khang Vĩ, em nói gì thế, em không yêu anh sao? Đúng không? Em không còn yêu anh nữa hả? Em có biết không, trên đời này, nơi anh cảm thấy hạnh phúc nhất, ấm áp nhất chính là bên cạnh em, em biết không? Nơi con tìm anh được sưởi ấm, được bình yên nhất đó là trong vòng tay em, không một nơi nào khác cả?

Vừa chùi vội những giọt nước mắt đang lăn trên má, Tùng Lâm nói nhanh.

-Em nhắm tâm vậy sao? Nhắm tâm nhìn anh sống khổ sở vậy sao? Nhắm tâm nhìn anh sống mà như đang chết dần, chết mòn vậy sao? Nếu có chết, anh cũng chỉ muốn được chết bên em, thật lòng là vậy, em đừng đuổi anh đi kiểu đó, đừng đuổi.

Tùng Lâm khóc, khóc nhiều lắm, anh gục đầu mình vào lòng nó, đau khổ...Ngoài kia, trời lại đổ mưa thì phải.

< 47=" "> Hôm nay ông Lý ra viện, ông vui lắm vì ông lại được nhìn thấy cuộc sống tươi đẹp – cuộc sống mà cho đến khi ông gần như mất nó thì ông mới nhận ra rằng nó đẹp thế nào. Trông ông thật hạnh phúc, ông hạnh phúc vì được trở về lại ngôi nhà thân yêu của mình, nơi có những đứa con thân yêu của ông.

Bước xuống xe, ông nhẹ nhàng đẩy cánh cổng đen quen thuộc bước vào dinh thự của mình. Đã gần tháng nay ông không trở về nhà, cảm giác nhớ nhung nơi bình yên này khiến cho ông bước vội vào trong. Theo sau ông chị hai vẫn lặng lẽ bước đi. Khuôn mặt chị buồn bã, ánh mắt xót xa nhìn khắp mọi nơi.

Cảnh vật nơi đây vẫn vậy, mọi thứ vẫn không khác gì khi ông vào viện, nhưng hình như không khí có gì đó ngọt ngào. Một sự ngọt ngào, khó thở đến lạnh người. Ngôi nhà vắng tanh, cửa chính khép chặt. Bên trên các ô cửa sổ đóng kín. Có điều gì đó bất ổn đang diễn ra thì phải. Tim ông như đập nhanh hơn, lo lắng, bối rối. Ông định quay sang hỏi Khả Chi nhưng bất chợt ông cảm thấy sợ. Ông sợ chỉ sự im lặng bất thường này hay sợ Khả Chi mang lại cho ông một thông tin mà bản thân ông không hề muốn nghe thì chính ông cũng không biết.

Một cơn gió lạnh chợt thổi qua, mang theo nó là một nỗi sợ mơ hồ bất an xuất hiện trong tim, len lỏi vào từng tế bào trên người ông.

Ông đẩy cửa phòng khách bước vào, không phải là bà Lan mà là một người giúp việc khác ra chào và đồ đạc cho ông. Thông thường việc mỗi lần ông về nhà, bà Lan ra mở cửa cho ông như đã thành thông lệ. Hôm nay đây việc thông lệ bị đảo lộn khiến cho ông không khỏi hốt hoảng.

-Bà Lan đâu, mọi người đi đâu cả rồi?

Ông hỏi người giúp việc mà như đang quát. Cái cảm giác này, sự ngột ngạt này khiến cho ông Lý không thể chịu đựng hơn được nữa.

Nhìn ông chủ với ánh mắt sợ hãi rồi hướng ánh mắt mình ra phía Khả Chi, cô giúp việc như muốn nói rằng cứ hỏi chị là biết.

Không cần đợi lâu, thoáng thấy sự bối rối trên mặt cô giúp việc, thấy hành động khác lạ của cô nhìn Khả Chi, ông Lý tự biết rằng mình phải làm gì.

Nó vẫn nằm đấy trong cái đau đớn rần rật của người mình yêu. Tùng Lâm đau khổ nhìn nó ngày một rời xa anh, đau khổ nhìn những cơn đau dần vặt Khang Vĩ, anh không biết làm gì hơn, anh cũng không biết phải làm thế nào nữa, hình như lúc này đây chỉ có nước mắt của anh là hiểu được chuyện. Nước mắt Tùng Lâm chảy dài, chúng đua nhau tuôn trào trên khuôn mặt gầy gò hốc hác của anh.

Nhoè nhoẹt!

Khang Vĩ tự hỏi không biết đã bao nhiêu lần rồi nó nằm trong một căn phòng khép kín như thế này. Trước đây, khi mà còn nhỏ mỗi lần bị ba nhốt hay bị anh hai bắt nạt, nó thường ngồi thu mình lại một góc, đưa ngón tay nhỏ nhắn của mình sờ dần lên bất kỳ vật gì để có được cảm giác êm ấm, để có được một chỗ dựa cho vụng lòn trong bóng đêm hay trong sự cô đơn mòn mỏi.

Giờ đây, trong cái cảm giác chờ đợi để đi đến một thế giới khác này, nó không biết ngón tay mình còn có thể sờ nhẹ vào đâu để tìm sự ấm áp đây, sờ nhẹ vào đâu để có thể tìm được sự bình yên trong tâm hồn đây? Chạm ngón tay mình vào những người thân thương ư? Không đâu nó sợ lắm. Nó sợ lắm, sợ làm họ bị tổn thương lắm.

Nó không biết!

Trong lòng Khang Vĩ lúc này đây đang như mớ bòng bong. Nó không thể nào thể hiện cảm xúc của mình, nó sợ rằng làm người khác bị tổn thương, nó sợ rằng làm người khác đau khổ...

Cánh cửa phòng bệnh bật mở, hình ảnh ông Lý mạnh mẽ bước vào khiến cho nó cảm thấy rất vui, vậy là ba đã lành bệnh, nó vui lắm, vui khi mà nó biết rằng vậy là nó đã không hi sinh vô ích.

Ông đứng đó nhìn đứa con trai thân yêu của mình đang nằm đau đớn trên giường bệnh với vô số những dây dợ xung quanh, nước mắt ông rơi. Phải rồi. Đây là lần đầu tiên ông khóc trước mặt nó, lần đầu tiên ông để nó thấy những giọt nước mắt của ông, những giọt nước mắt mặn đắng, yêu thương.

Đưa bàn tay thô ráp của mình lên nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay của con trai nhỏ, ông nói mà như đang khóc.

-Con ơi, sao con làm vậy chứ? Tại sao vậy con?

Giọng nói của ông bật ra nơi đầu môi, bị những cơn cảm xúc nghẹn ngào chặn lại, nghe không còn ra đúng giọng điệu của ông nữa mà nó méo mó, đau khổ.

Khang Vĩ nằm đó, ngoài nhìn ông ra nó cũng không còn biết nói gì hơn, từ trước đến nay, mặc dù ông đối xử không tốt với nó, nhưng chưa bao giờ Khang Vĩ thôi yêu thương ông, thôi không lo lắng cho ông, và cũng thôi không còn muốn quan tâm đến ông.

-Ba à, ba nghe con nói này.

Khang Vĩ nói như đang thì thầm, nhưng giọng nói của nó cứng rắn, dù rằng nó đang rất đau đớn mệt mỏi.

-Ba ơi, tại sao ba không thương con, tại sao ba ghét con? Con đâu có làm sai chuyện gì đâu? Ba à, ba biết không từ khi con còn nhỏ, con chỉ muốn được một lần ba ôm con, rồi ba dắt con đi chơi hay ba nói với con rằng là “Con trai ba giỏi quá!” khi mà con có được những thành tích tốt. Chỉ là những hành động bình thường thôi nhưng sao chưa bao giờ con có được. Nhưng không sao ạ, dù sao đi nữa thì con vẫn yêu ba lắm, nhưng ba này, con muốn nói với ba rằng, nếu thật sự có kiếp sau con sẽ không làm con trai ba nữa đâu, con không làm đâu. Ba ơi, ba biết không những lần ba phạt con, con không hề trách hay giận ba, nhưng thật sự con đau lắm, con đau lắm ba ạ, con cũng buồn lắm. Nhìn chúng bạn có người dắt đi học, dắt đi chơi, con buồn lắm...

Khang Vĩ nói từ từ, giọng nói bình thản đến lạ lùng, nhưng ánh mắt cậu thì buồn vô hạn, cậu nói như thể đó chỉ là một chuyện bình thường nhưng cậu đâu biết rằng mỗi một câu nói của mình như một mũi dao đâm vào tim ông, nó cũng như chất mù tạt xen lẫn trong không khí khiến cho nước mắt hai người còn lại trong phòng, dù ngồi rất xa nhưng vẫn phản ứng thì phải.

-Con trai, con nghe ba nói một lần nhé, ba xin lỗi con vì những chuyện đó, nhưng ba chưa bao giờ ghét con cả, chưa bao giờ ba không yêu thương con.

Vừa đưa tay quạt qua hàng nước mắt, ông Lý vừa nói vừa khóc. Phải khó khăn lắm ông mới tiếp tục nói hết được câu nói của mình.

-Nhưng ba sợ, ba thật sự sợ con trai ạ. Trước đây vì tính hiếu thắng của ba, vì tính đa nghi của ba, vì sự ngu dốt của ba mà ba đã khiến á con chết mà vẫn uất ức, sợ hãi. Đúng rồi, tại ba, chính ba đã khiến á con ra đi mà không được thanh thản. Con là cả cuộc sống của bà ấy, con cũng là cả tình yêu của bà ấy để lại. Chạm tay vào con ư? Ba sợ lắm, ba sợ mình lại mắc sai lầm, ba sợ mình lại khiến cho con đau khổ như má con, nhìn thấy con, ba như nhìn thấy hình bóng của má con, ba không dám, thật sự ba không dám...

Không gian như trùng xuống, đặc quánh lại. Lúc này đây, tim nó như vỡ ra vì hạnh phúc, cuối cùng nó cũng đã có được những gì mình mong muốn, có được thứ mà nó đã chờ đợi suốt đời mình. Không biết nói sao cho hết sự hạnh phúc của mình nữa.

-Con à, đó là lý do ba luôn tạo ra ình một vỏ bọc, một bức tường ngăn cách giữa ba và con, ba chỉ muốn...Ba không dám lại gần con, không dám ôm con, hôn con vì mỗi lần nhìn con, nhìn đôi mắt trong veo của con ba như thấy má con trong đó, ba như thấy mà con đang nhìn ba, đang trách ba...

Ông Lý không còn nói được hết câu, bao lâu nay khi mà ông phải cố gắng lắm mới che giấu được cảm xúc thật sự của mình thì giờ đây ông lại phải cố gắng lắm để phôi bày nó ra. Đúng vậy, thật lòng ông, ông yêu thương nó lắm. Ông quan tâm nó, thương yêu nó, nhưng ông không dám lại gần nó, chạm tay lên thân thể nó. Nhìn nó nói, cười ông như nhìn thấy hình ảnh người vợ tội nghiệp của mình, như đang nhìn thấy bà nói cười với ông. Ông sợ rằng, rồi ông lại đánh mất nó như đã từng đánh mất bà vì những sai lầm và sự ích kỷ của mình.

Không để cho ông có cơ hội nói hết câu, nó nhào người lên ôm chặt lấy ông, ôm thật chặt...Nó bật khóc, gục mặt mình trong ngực ông, nó khóc như chưa từng được khóc, nước mắt nó lúc này trào ra như không thể ngăn lại được, ầm ập, buồn, tê tái...

Chị Khả Chi và Tùng Lâm nhẹ nhàng đi ra ngoài nhường lại không gian cho hai ba con. Khả Chi nhẹ nhàng vén lại những sợi tóc đang khẽ bay trong gió, lòng cô thanh thản đến lạ lùng, lững thững bước đi song song cùng với Tùng Lâm.

-Bác trai lẽ ra nên nói điều này sớm hơn mới phải, có lẽ vậy...

-Ừ nếu ba nói sớm hơn có lẽ Khang Vĩ đã bớt khổ, bớt dằn vặt mình hơn.

Cả câu hỏi và câu trả lời đều không có chủ ngữ rõ ràng nhưng cả hai người hình như đều không cảm thấy khó chịu về điều đó. Lúc này đây mỗi người đều đang đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình với những trạng thái cảm xúc khác nhau. Một lúc lâu sau, bất chợt chị hai lên lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng.

-Em và Khang Vĩ yêu nhau?

Chị quay lại nhìn thẳng vào Tùng Lâm hỏi. Câu hỏi của chị chỉ như muôn vàn câu hỏi khác nhưng sao hẳn thấy khó trả lời quá. Không phải hẳn hèn kém, không dám thẳng thắn thừa nhận cảm xúc của bản thân

mà đơn giản là hấn lo sợ việc này có thể làm ảnh hưởng đến Khang Vĩ và hơn cả là hấn lo sợ chuyện tình cảm của cả hai sẽ bị ngăn cấm. Nhưng rồi, Tùng Lâm cũng đứng thẳng lưng, thẳng người và nhìn thẳng vào chị hai đáp lời.

-Vâng ạ, em yêu Khang Vĩ, rất yêu chị ạ.

Khả Chi không nói gì, chị nở một nụ cười ấm áp, nụ cười mà có lẽ là đẹp nhất mà hấn từng thấy.

Vậy là chị không phản đối, chị đồng ý. Hấn như thấy bầu trời đang nở hoa, đẹp lung linh. Hấn biết ơn lắm, giá mà trên đời này có những người như chị thì có lẽ cuộc sống của hấn của Khang Vĩ đã khác đi rất nhiều.

-Chị biết, chị cũng nhận ra tình cảm của Khang Vĩ dành cho em, chị nhận ra rằng mỗi lần gặp em nó rất vui, mỗi lần gặp em nó như một con người khác, hoà đồng hơn, thân ái hơn và tất nhiên là đáng yêu hơn nữa. Chị không biết là chuyện tình cảm của hai đứa là đúng hay sai, chị không quan tâm. Thời gian này xã hội cũng đã cởi mở hơn về vấn đề này. Tuy nhiên với chị, chỉ cần là người có thể đem lại hạnh phúc cho em trai chị, thì dù có là ai đi nữa chị cũng ủng hộ hết mình.

Rồi Khả Chi quay lại nhìn hấn, chị cười ấm áp.

-Cám ơn em, cảm ơn em đã quan tâm đến Khang Vĩ. Chị biết ơn em lắm...

Hấn quay lại nhìn chị thật lâu như để nói lời cảm ơn. Chị cũng nhìn nó cười nhẹ nhàng.

-Quay về thôi, có lẽ mọi chuyện đã ổn rồi, cảm ơn ông trời quá em nhỉ?

-Vâng ạ!

Cả hai nhẹ nhàng quay lại phòng bệnh.

Thả hồn theo mây gió, cả hai người bước dần về phía phòng bệnh, bắt gặp Tiểu Long xuất hiện.

---

31. Chương Chap 27 (full)

-Chị, chị giúp em đưa lá thư này cho Khang Vĩ nhé.

Tiểu Long nói, ánh mắt đượm buồn. Thoáng thấy cách ăn mặc của cậu, kèm theo chiếc ba lô trên vai, Khả Chi đã hiểu được cậu muốn làm gì. Nhìn thẳng vào sâu bên trong đôi mắt Tiểu Long, chị nói nhẹ nhàng.

-Em không muốn vào gặp Khang Vĩ sao? Không định chào tạm biệt nó sao?

Khẽ ngẩng đầu nhìn về phía phòng bệnh, nơi có người cậu yêu thương nhất đời, cậu buồn bã lắc đầu. Lúc này đây, cậu như chợt nhớ ra điều gì đó, nhanh nhẹn cậu quay sang nói với Tùng Lâm.

-Cậu rất may mắn, đúng vậy... Thôi đừng làm Khang Vĩ buồn nhé, tầm chiều tối, Khang Vĩ hay bị ho, cậu đưa thứ này cho Khang Vĩ ngâm giúp tôi.

Cậu cúi nhanh vào tay Tùng Lâm một vỉ thuốc ngâm ho, rồi quay người chào chị Khả Chi bước đi. Tùng Lâm đứng như trời trồng, không biết nói gì hơn, miệng chỉ lắp bắp không nói lên câu, cho đến khi Tiểu Long khuất sau cánh cổng bệnh viện, cậu mới bật ra được.

-Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu nhiều lắm, Tiểu Long, Cậu đi may mắn...

Trên chuyến máy bay hôm đó, có một chàng trai mang đôi mắt hơi nâu buồn xa xăm. Cậu ngồi đó nhìn vào bầu trời bao la, nơi mà chỉ có những đám mây nhẹ nhàng đang bay lượn. Khẽ gục mặt xuống đôi bàn tay, cậu khóc. Lần đầu tiên những giọt nước mắt cậu rơi trong đau khổ và không kìm nén được, buồn, mặn đắng...

“Khang Vĩ đáng yêu của anh!

Chúng mình học cùng nhau tuy chưa được lâu, nhưng anh biết em là người mà anh yêu suốt đời, anh không biết rằng ngoài em ra anh còn có thể yêu ai được nữa không, nhưng anh biết anh phải rời xa em thôi, con tim không có chỗ cho anh đúng không?

Bi ơi, em biết không, khi ở cạnh em, anh như thấy mình nhỏ bé đi rất nhiều, thấy cuộc sống của anh thật đáng yêu, thật đẹp làm sao. Và anh biết mình yêu em thật nhiều, yêu nhiều lắm. Nhưng anh cũng nhận ra rằng, dù có bên cạnh anh, cười đùa, nói chuyện với anh thì ở sâu thẳm nơi con tim mình, em không hề dành chỗ cho anh đúng không? Bi yêu người khác. Anh có biết không? Có chứ, nhưng không có lúc nào anh quên được em cả, chỉ thấy em cười, chỉ thấy em nói là con tim anh như muốn nhảy múa rồi.

Bi à, anh luôn nói rằng anh không tin vào duyên phận, nhưng lúc này đây, có lẽ anh nên nghĩ lại, rằng là anh chẳng có duyên phận với em, mặc dù anh biết trong thâm tâm mình yêu em tha thiết. Nhưng anh cũng tự hỏi nếu anh đến với em trước khi người kia xuất hiện, liệu rằng anh có chỗ trong con tim em không? Anh hi vọng là có phải không em?

Khang Vĩ này, em biết không. Khi lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh như biết rằng cả đời mình, anh chỉ thấy mình em, chỉ nghe được mình em nói. Rồi trong cái đêm anh làm em sợ, em biết không anh đã ân hận đến nhường nào, anh ân hận vô cùng, anh đau khổ vô cùng. Anh đau khổ vì anh không biết kiềm chế bản thân, anh đau khổ vì anh làm em đau, làm em sợ. Và anh đã nguyện rửa bản thân mình bao nhiêu em có biết không? Anh đã định quên em đi, bỏ đi thật xa nhưng anh không quên em được thế nên lại tìm đến bên em, chỉ mong em cười, để nhìn em nói. Thế là anh lại như người thừa thứ ba, cái bóng luôn đi lặng lẽ bên em, cầu mong cho em hạnh phúc! Anh chỉ muốn từ đằng xa trông thấy em hạnh phúc, rồi muốn tiến lại thật gần để cho lòng anh được chút ấm áp. Ở cạnh em, anh luôn thấy bình yên, ấm áp và hạnh phúc nhưng ở cạnh em mà lúc nào anh cũng không hết nhớ thương, không hết lo sợ, không hết buồn.

Giờ đây, anh biết đã đến lúc mình nên ra đi thôi, anh biết rằng anh không nên ở lại đây lúc này nữa. Trong thâm tâm mình, anh không hề muốn rời xa em nhưng anh không thể không làm thế. Em đã có một người yêu thương em rất mực, và trên tất cả em cũng rất yêu thương người đó với cả con tim mình, vậy là anh biết anh nên rời đi thôi. Có thể mọi người sẽ nói rằng anh là đồ tồi khi mà bỏ em đi trong lúc này, nhưng anh không quan tâm đâu, em hiểu rằng bất cứ khi nào em cảm thấy cô đơn, khó khăn gì, chỉ cần em gọi cho anh, anh sẽ lại đến bên em ngay lập tức, ngay lập tức. Giờ này bên người em yêu thương chắc em đang bình yên và hạnh phúc lắm phải không, có phải đó cái hạnh phúc mà anh không thể mang lại cho Bi yêu thương của anh, phải không Khang Vĩ?"

Gấp trang thư với những con chữ nhoè nhoẹt nước mắt lại, lòng nó như có ai vò rối, đau khổ, buồn bã. Nó biết rằng, nó nhận ra rằng, Tiểu Long yêu thương nó nhiều lắm, nó cũng biết rằng cậu mạnh mẽ lắm, vậy mà cậu đã khóc vì nó ư? Nó cũng không còn biết nói gì hơn nữa, chỉ thầm mong rằng ở một nơi xa xôi nào đó, cậu được hạnh phúc. Nó mong lắm. Nước mắt nó rơi, chảy đều trên hai gò má.

-Cầu cho những gì bình yên và hạnh phúc nhất sẽ đến với anh, rồi thì ở nơi xa đó anh sẽ tìm được bến đỗ cho con tim mình thôi, một bến đỗ hạnh phúc, ấm áp nhất. Từ sâu thẳm con tim mình Vĩ tin chắc điều đó.

Xa xa đâu đó vọng lại giai điệu một bài hát thật buồn, bài gì nhỉ? Hình như nó đã nghe lâu rồi nhưng không nhớ tên thì phải.

‘Though we gotta say good bye for the summer

Darling I promise you that

I'll send you all my love every day in a letter

Sealed with a kiss

Guess it's gonna be a cold lonely summer

But I'll fill the emptiness

I'll send you all my love every day in a letter

Sealed with a kiss

I'll see you in the sunlight

I'll hear your voice everywhere

I'll run to tenderly hold you

But darling you won't be there
I don't wanna say goodbye for the summer
Knowing the love we'll miss
Oh let us make a pledge to meet in September
And seal it with a kiss
Guess it's gonna be a cold lonely summer
But I'll fill the emptiness
I'll send you all my love every day in a letter
Sealed with a kiss
Sealed with a kiss
Sealed with a kiss"

Mấy hôm nay, ngày nào bà Lan cũng ở trong viện, bà như không còn muốn đi đâu nữa, hạnh phúc lúc này sao đối với bà lại nhỏ nhoi đến thế, với bà hạnh phúc đó là chỉ cần được nhìn Khang Vĩ ăn, được nghe Khang Vĩ gọi tên, được thấy nó cười.

Đôi khi, ánh mắt bà ngồi nhìn nó như người mất hồn, bà ngồi bất động, vô hồn nhìn sâu vào khoảng trống phía trước mặt như thể đang thôi miên. Đêm đêm bà cũng luôn cạnh bên Khang Vĩ, không dời nửa bước, dù rằng đã gần một tuần nay nó nằm viện, nhưng việc chăm sóc cậu ba bà không nhường cho ai hết.

Bất giác Khang Vĩ trở mình ho nhẹ, trong khi Tùng Lâm mệt mỏi mà không nhận ra, chị Khả Chi đau đớn mà ngủ thiếp đi, anh hai cũng vậy thì bà nhanh như một con mèo trong đêm lao đến. Nhẹ nhàng bà đỡ nó dậy, lấy nước cho nó uống, vuốt ngực cho đỡ ho. Nước mắt bà không còn chảy nữa, hình như những ngày qua, nước mắt bà đã chảy cạn rồi thì phải.

Bà Lan chợt giật mình khi thấy cánh tay mình đỡ đầu Khang Vĩ hơi ướt, nóng ẩm.

Nó khóc!

-Cô ơi, con đau lắm, con đau lắm cô ơi, con cũng sợ lắm. Cô ơi, con sợ lắm...

Tiếng Khang Vĩ đều đều trong nhịp thở, trong từng cơn đau khiến nó co giật liên hồi, trong lúc này đây, bà không còn biết phải làm sao nữa bà chỉ biết ôm chặt nó vào lòng mình ôm thật chặt, ôm như thể làm như vậy cơn đau của nó sẽ chuyển bớt sang bên bà, và ôm như thể làm vậy đứa con trai bà sẽ bớt đi một chút đau đớn.

Bà rất hiểu Khang Vĩ, từ trước đến giờ những lần bị phạt đòn, dù bị đau đến mấy nó cũng không bao giờ hé răng kêu ca nửa lời với ai ngoài bà ra. Mỗi lần như vậy, con tim bà như hạnh phúc lắm, hạnh phúc như người mẹ dang rộng cánh tay đón lấy đứa con nhỏ dại của mình. Nhưng sao giờ đây cái cảm giác đó không còn mà thay vào đó lại là cảm giác đau đớn tột cùng, đau tột cùng.

Cho đến khi Khang Vĩ không còn nhiều thời gian nữa, cho đến khi nó gần quay về với đất mẹ, nó lại úp mặt vào lòng bà, khóc trong vòng tay bà. Vậy mà bà không thể làm gì hơn được nữa, không thể làm gì hơn được nữa. Bà ôm nó nói trong nước mắt.

-Con trai ngoan, con ngủ đi, không sợ, có cô rồi, con ngủ đi, cô không cho ai làm hại con đâu, cô không cho đâu, con ngủ...ngủ...ngủ đi.

Giọng bà nghẹn lại trong tiếng nấc cố gắng được kìm nén.

-Cô ơi, từ khi còn nhỏ cô đã yêu thương con, chăm sóc cho con như con trai cô, con biết ơn cô lắm... Ngày nhỏ con không biết đã bao nhiêu lần bị phạt, những lần đó con chỉ ngồi thu mình lại một góc, đưa tay mình đến những vật con có thể đếm được, chỉ mong rằng đêm nhanh qua đi, nhưng con biết không đêm nào con một mình cả, con đều có cô bên cạnh phải không cô?

Khang Vĩ nhìn bà cười trong nước mắt rồi nói như kể chuyện cho bà nghe.

-Cô ơi, đã nhiều lần lắm rồi, khi nằm trong này, con đều đếm những ô vuông của cửa sổ thông gió, và rồi con lại tự hỏi bản thân mình rằng, lần sau mình còn phải đếm nó nữa không? Nhưng mà con biết, đây là lần cuối cùng rồi đúng không cô? Vậy là con sẽ không cần đếm nữa đâu, con không cần đếm nữa, không phải đếm nữa, không được đếm nữa...Con muốn được đi xem biển, muốn được ăn cơm rang cô nấu, muốn được nhìn hoa địa lan nở, muốn được đánh piano, được chị hai dẫn đi mua quần áo, được ba xoa đầu, được anh hai ôm, được người con thích hôn con, con muốn lắm...

Những lời nói của nó như mũi dao chích thẳng vào tim của những ai vừa tỉnh dậy, những ai tỉnh nhưng không dậy, và cả những ai đang đứng ngoài cửa phòng vì nhận được tín hiệu cấp cứu của bà Lan...

Khang Vĩ tỉnh dậy trong sự ấm áp bởi vòng tay ai đó, phải ấm lắm. Anh đang nằm cạnh nó, một tay Tùng Lâm nắm chặt tay nó, một tay đặt nhẹ lên ngực Khang Vĩ như để chắc chắn sự tồn tại của người mình yêu.

Bây giờ hôm nay đẹp thật, lâu lắm rồi nó mới nhìn thấy nắng, nắng thật vàng. Sáng nay, bà Lan đã mở cửa sổ phòng sớm khiến cho nó có cảm giác thật khác lạ. Mở mắt nhìn khắp nơi, mọi vật hình như có gì đó thay đổi thì phải, ở góc phòng kia, phải không nhỉ? Khang Vĩ cố nheo mắt nhìn cho kỹ, phải rồi, chậu địa lan tuyệt đẹp, loài hoa má thích. Nó không nhìn nhầm, phải không nhầm. Cả căn phòng như bừng tỉnh trong nắng mới, những tia nắng cuối đông hình như đẹp lạ lùng.

-Dậy rồi hả bé yêu?

Tiếng Tùng Lâm vang lên đều đều khiến cho nó giật mình. Thoáng mỉm cười, nó nhìn anh thật lâu, ánh mắt nó vui lắm.

-Sao anh không lên giường ngủ, ngồi thế đau lưng lắm.

Tùng Lâm mỉm cười, đưa tay bẹo nhẹ lên mũi nó.

-Không sao đâu, chỉ cần ở cạnh bên em là anh thấy vui lắm rồi.

Rồi giọng cậu trùng xuống, đưa tay vuốt lại những ngọn tóc bết nước mắt của Khang Vĩ, Tùng Lâm nói như đang cầu xin.

-Em phải khoẻ lại nhé, em phải khoẻ lại, phải khoẻ lại...Anh không thể sống được nếu không có em, anh không thể sống được đâu...Bằng mọi giá, em phải khoẻ lại...

Tùng Lâm nói, giọng nói chân thành, đều đều, giọng nói ấm áp, bình yên.

-Anh này, đã từ lâu rồi, Vĩ biết cuộc sống của mình không thể kéo dài hơn được nữa, nhưng dù thế nào đi nữa, Vĩ cũng rất yêu và biết ơn anh, biết ơn anh vì anh luôn ở bên cạnh Vĩ, biết ơn anh vì anh cho Vĩ cảm giác bình yên, cảm giác mà Vĩ không bao giờ có khi ở bên người khác. Vĩ yêu anh vì bên anh Vĩ thấy hạnh phúc lắm.

Nó nói, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo, ngần ngại của người nó yêu.

-Nhưng anh này, Vĩ biết mình không thể sống được nữa rồi, Vĩ không muốn làm anh buồn đâu, nhưng...

Nước mắt nó chảy dài trên má..., những câu nói như ngẹn ứ nơi cổ họng.

-Nhưng...nhưng anh...anh này...anh ở bên Vĩ nốt quãng thời gian này nhé, Vĩ sợ lắm, anh đừng bỏ tay Vĩ nhé, đừng buông tay em ra được không anh? Chỉ một lần này thôi, em xin, em sợ lắm từ nhỏ Vĩ luôn cô đơn nên quen rồi, nhưng lần này, Vĩ sợ lắm...

Nắm chặt tay Tùng Lâm, Khang Vĩ nói trong ngẹn ngào.

-Anh, anh hứa đi...là không bỏ Vĩ nhé. Anh hứa nhé.

Không thể nói gì hơn, Tùng Lâm ôm chặt lấy nó, ôm chặt lắm.

Đau khổ.

Lặng lẽ quay người bước đi, Khả Chi không còn biết phải làm sao nữa, thật sự lúc này đây, tim cô đau lắm, nhưng cô không thể làm gì được cho đứa em tội nghiệp của mình, cô đau lắm. Ánh mắt cô nhoè nước, con tim cô nhói đau...

Gục đầu lên thân cây, cô khóc như muốn ngắt đi, bỏ mặc những cái nhìn ái ngại, bỏ mặc những ánh mắt tò mò. Mặc cho nước mắt rơi, mặc cho quay cuồng cát bụi.

Một bàn tay gầy gò đặt nhẹ lên vai, rồi một vòng tay ấm áp ôm chôn lấy cô. Thẩn thức...

-Em...Em con..., con..., còn...lâu không cô?

Hướng cái nhìn chờ đợi đầy đau khổ lên nhìn bà bác sỹ già, cô vừa nói vừa đưa tay quệt nước mắt.

-Vài ngày nữa con ạ, gia đình mình...

Nói đến đó, bà bác sỹ như cảm thấy nên dừng lại, lặng lòng bà đưa tay chùi mắt.

Dù đã chuẩn bị kỹ tâm lý, nhưng sao Khả Chi vẫn thấy đất dưới chân mình như sụp đổ, chao đảo ngả nghiêng.

Đau.

-Em ngủ đi, đừng như thế nữa, em phải khoẻ thì mới chăm sóc được nó chứ?

Tiếng Khả Chi vang lên nhẹ bên tai khiến Tùng Lâm giật mình.

-Không sao đâu chị, em ổn mà.

-Đừng cãi lời chị, đi nghỉ một chút đi, đã mấy ngày này em không ngủ rồi, làm thế sao được?

Định quay đi lấy khăn lau mặt cho Khang Vĩ, bất chợt Khả Chi nghe Tùng Lâm gọi giật lại.

-Chị ơi?...

Như hiểu có chuyện muốn nói, Khả Chi khẽ cười.

-Em nói đi

-Chị này, em không biết mình phải yêu như thế nào cho đúng nghĩa nữa. Em sợ tình yêu của em dành cho Khang Vĩ lắm. Chị à, em trách bản thân em nhiều lắm, trách em không biết trân trọng người em yêu, không biết gìn giữ những gì mình đã có để đến khi sắp mất đi rồi em mới thấy ân hận.

Cúi gầm mặt xuống, Tùng Lâm nói trong nước mắt. Rồi cậu đan chéo đôi bàn tay, bứt rứt.

-Em muốn nói với Khang Vĩ lắm lắm, em muốn nói nhiều, muốn kể chuyện, muốn tâm sự muốn đùa vui cùng Khang Vĩ nhưng sao em không nói nổi điều gì. Lúc này đây em như muốn muốn gào thét với Khang Vĩ nỗi lòng của em, cho với đi nỗi nhớ thương, với đi sự buồn đau, nhưng em lại không thể, không thể nói được lời nào chị ạ. Cảm xúc của em lúc này đây em cũng không biết diễn tả thế nào nữa.

Nước mắt Tùng Lâm chảy dài, rơi đều xuống cằm, xuống tay, xuống quần, những giọt nước mắt long lanh trong nắng khiến cho cái buồn càng thêm sâu hơn. Khả Chi khẽ đứng dậy, đến bên nhẹ nhàng vỗ vai cậu.

Buồn lắm.

Lúc này đây, bản thân chị cũng không biết nói gì hết, không biết an ủi cậu ra sao nữa. Bản thân chị cũng đâu có trân trọng những gì chị có, đâu có trân trọng nó, đâu có thương yêu, chăm sóc nó hết lòng như chị vẫn tưởng. Đâu có...

Tùng Lâm đau khổ nói trong nước nước mắt những cảm xúc mặn đắng của mình.

-Nếu như em có đủ bản lĩnh, nếu như cứng rắn với bản thân mình hơn, nếu như em không quá tội tợn giờ này Khang Vĩ đã không phải chịu đau như thế này chị ạ. Em ân hận lắm. Vĩ dành cả trái tim cho em, yêu thương em nhiều lắm. Vậy mà giờ đây Vĩ nhận được gì nào? Không có gì cả, chỉ là sự mất mát, sự đau khổ, sự buồn bã ê chề. Tình yêu sau bao nhiêu gắn bó, vun đắp giờ đây phút chốc tan biến. Giờ đây em không biết phải trách bản thân mình ra sao nữa, em không biết. Em đã không bao giờ đặt tình yêu của em

và Khang Vĩ lên trên tất cả, em chỉ nghĩ đơn giản rằng, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, cho đến bây giờ khi mà tất cả sắp hết rồi thì em mới kịp nhận ra. Muộn mất rồi...

Giọng nói của Tùng Lâm lạc hẳn đi trong nước mắt của cậu, lạc hẳn đi trong sự đa khổ của Khả Chi, lạc hẳn đi trong một giai điệu buồn nào nề.

“Anh nghe cô đơn khi mưa về, vì em còn mãi bên người.

Anh đứng bên lề.

Yêu em si mê yêu vụng về, em không sao biết đâu

Cho dẫn em thuộc về ai.

Anh như chim bay xa bầy, nhiều hôm chợt muốn quay về em

Cho dẫn thế, em như ngôi sao xa trên trời nên khi anh với tay không bao giờ tới.

Đành nhờ từng giọt mưa đưa qua lối, được gặp một lần thôi không gian dối.

Muốn nghe một lời nói yêu thương, và những ước muốn xóa tan bao niềm đắng cay.

Dù lòng anh đang đau nhói cuốn trôi, ôi tình yêu sao trái ngang

Khi tình cảm nín, muốn trao mãi về em , muốn nghe một lần nói yêu

Vì những ước muốn sẽ không trôi vào lãng quên.

Anh vẫn muốn bên em mãi mà thôi

---

32. Chương Chap 28 (full) Sự Kết Thúc

(Nốt chap này kết thúc truyện nha)

Dù tình ấy mãi muôn đời là bão dông

Dù em không đáp lời, làm tim anh xót xa

Tình ấy vẫn không phai.

Giấc mơ xưa giờ đây...

Với nỗi nhớ mãi trong đêm khát khao, tìm lại dư âm

Nay đã cuốn trôi bao ngày tháng ngỡ đã xa

Mong chờ xanh mãi khúc ca tình yêu

Bao nhớ thương quay về

Nụ hôn bỏng cháy xóa tan lạnh giá trong đêm.

Người xưa tình xưa còn mãi nơi đây và ngày tháng thôi chia ly, chuyện buồn rồi sẽ khuất trong bóng đêm.

Người hồi em, tình yêu về khát khao hạnh phúc, người yêu hồi hãy quay về đây.

Tìm lại những dấu yêu bao ngày lãng quên, đời không phai bóng hình, hình ảnh ôm nhớ thương lòng vẫn mãi yêu em.”

Khang Vĩ vẫn nằm đó, thở thoi thóp trong sự hỗ trợ của những dụng cụ y tế hiện đại nhất. Khẽ khép cửa lại, anh cúi xuống nhìn đứa em trai mình mà lòng quặn đau tê tái. Những giọt nước mắt đuổi nhau chạy dài trên khuôn mặt nam tính khiến cho anh trông thật buồn. Đã mấy hôm nay rồi, từ khi biết nó sảy ra

chuyện như vậy, tim Khương Vĩ như bắt đầu đình công, những cơn đau nhói nơi ngực trái ngày một nhiều lên khiến cho anh không thể kiểm soát nổi bản thân mình.

Khó khăn lắm anh mới gắng gượng vào đây chỉ để được nhìn thấy nó, chỉ được để nghe nói cười, nghe nó nói chuyện. Nhưng vào đây rồi, thấy nó rồi, anh lại như muốn bỏ đi thật nhanh, bỏ đi thật xa, anh không thể chịu đựng được khi thấy nó đau đớn, anh không thể chịu đựng được khi nghĩ rằng nó đang rời xa anh, bỏ lại anh một mình. Không đâu.

Cúi xuống, đặt lên má nó một nụ hôn nhẹ nhàng, tim anh chợt bình yên đến lạ lùng. Anh nhìn Khang Vĩ thật lâu. thật lâu lắm để rồi chợt nhận ra rằng, nó thật sự rất quan trọng với anh, quan trọng như chính con tim anh vậy.

-Anh hai, anh hai làm gì mà nhìn Bi kỹ thế? A Bi biết rồi, anh hai định hôn trộm Bi đúng không?

Bất chợt giọng đùa cợt của nó vang lên khiến cho Khương Vĩ không khỏi buồn cười.

-Nhóc con, anh thế này mà phải hôn trộm à, nếu thích anh đề ra hôn cho chán thì thôi, việc gì mà phải hôn trộm.

Rồi anh nhìn thật sâu vào đôi mắt Khang Vĩ, đôi mắt trong veo, đen láy khiến cho khuôn mặt nó càng trở nên khôi ngô, mạnh mẽ.

-Anh bớt đau chưa, lâu không gặp anh Bi nhớ anh lắm. Anh nhớ Bi không?

Ôm chặt lấy nó, Khương Vĩ nói trong nước mắt.

-Có chứ, anh nhớ Bi lắm, anh nhớ lắm...Nhưng anh không muốn đâu, anh không muốn em làm thế, anh không muốn đâu, không muốn...

Ôm thêm cho chặt lại, giọng Khang Vĩ nói như thổn thức, như vỗ về mà sao đượm buồn.

-Anh đừng thế mà, nếu anh có thể hi sinh cho Bi sống, Bi tin anh cũng làm thế thôi. Anh ơi! Bi đã không còn sống được lâu nữa, nhưng Bi để lại một phần thân thể mình trong anh, coi như Bi đang sống cùng anh nhé, Bi muốn được sống mãi cùng anh cơ, con tim Bi trong anh vậy là Bi được sống cùng anh rồi, anh đừng như vậy nhé, Bi yêu anh lắm...

Giọng nói nhẹ nhàng của nó khiến cho nước mắt của nhiều người cùng rơi...

Buồn...

Tê tái...

Khang Vĩ tỉnh dậy trong sự ấm áp bởi vòng tay ai đó, phải ấm lắm. Anh đang nằm cạnh nó, một tay Tùng Lâm nắm chặt tay nó, một tay đặt nhẹ lên ngực Khang Vĩ như để chắc chắn sự tồn tại của người mình yêu.

Bây giờ hôm nay đẹp thật, lâu lắm rồi nó mới nhìn thấy nắng, nắng thật vàng. Sáng nay, bà Lan đã mở cửa sổ phòng sớm khiến cho nó có cảm giác thật khác lạ. Mở mắt nhìn khắp nơi, mọi vật hình như có gì đó thay đổi thì phải, ở góc phòng kia, phải không nhỉ? Khang Vĩ cố nhắm mắt nhìn cho kỹ, phải rồi, chậu địa lan tuyệt đẹp, loài hoa mà thích. Nó không nhìn nhầm, phải không nhầm. Cả căn phòng như bừng tỉnh trong nắng mới, những tia nắng cuối đông hình như đẹp lạ lùng.

-Dậy rồi hả bé yêu?

Tiếng Tùng Lâm vang lên đều đều khiến cho nó giật mình. Thoáng mỉm cười, nó nhìn anh thật lâu, ánh mắt nó vui lắm.

-Sao anh không lên giường ngủ, ngồi thế đau lưng lắm.

Tùng Lâm mỉm cười, đưa tay bẹo nhẹ lên mũi nó.

-Không sao đâu, chỉ cần ở cạnh bên em là anh thấy vui lắm rồi.

Rồi giọng cậu trùng xuống, đưa tay vuốt lại những ngọn tóc bết nước mắt của Khang Vĩ, Tùng Lâm nói như đang cầu xin.

-Em phải khoẻ lại nhé, em phải khoẻ lại, phải khoẻ lại...Anh không thể sống được nếu không có em, anh không thể sống được đâu...Bằng mọi giá, em phải khoẻ lại...

Tùng Lâm nói, giọng nói chân thành, đều đều, giọng nói ấm áp, bình yên.

-Anh này, đã từ lâu rồi, Vĩ biết cuộc sống của mình không thể kéo dài hơn được nữa, nhưng dù thế nào đi nữa, Vĩ cũng rất yêu và biết ơn anh, biết ơn anh vì anh luôn ở bên cạnh Vĩ, biết ơn anh vì anh cho Vĩ cảm giác bình yên, cảm giác mà Vĩ không bao giờ có khi ở bên người khác. Vĩ yêu anh vì bên anh Vĩ thấy hạnh phúc lắm.

Nó nói, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo, ngấn lệ của người nó yêu.

-Nhưng anh này, Vĩ biết mình không thể sống được nữa rồi, Vĩ không muốn làm anh buồn đâu, nhưng...

Nước mắt nó chảy dài trên má..., những câu nói như nện ử nơi cổ họng.

-Nhưng...nhưng anh...anh này...anh ở bên Vĩ nốt quãng thời gian này nhé, Vĩ sợ lắm, anh đừng bỏ tay Vĩ nhé, đừng buông tay em ra được không anh? Chỉ một lần này thôi, em xin, em sợ lắm từ nhỏ Vĩ luôn cô đơn nên quen rồi, nhưng lần này, Vĩ sợ lắm...

Nắm chặt tay Tùng Lâm, Khang Vĩ nói trong nện ngào.

-Anh, anh hứa đi...là không bỏ Vĩ nhé. Anh hứa nhé.

Không thể nói gì hơn, Tùng Lâm ôm chặt lấy nó, ôm chặt lắm.

Đau khổ.

Lặng lẽ quay người bước đi, Khả Chi không còn biết phải làm sao nữa, thật sự lúc này đây, tim cô đau lắm, nhưng cô không thể làm gì được cho đứa em tội nghiệp của mình, cô đau lắm. Ánh mắt cô nhoè nước, con tim cô nhói đau...

Gục đầu lên thân cây, cô khóc như muốn ngắt đi, bỏ mặc những cái nhìn ái ngại, bỏ mặc những ánh mắt tò mò. Mặc cho nước mắt rơi, mặc cho quay cuồng cát bụi.

Một bàn tay gầy gò đặt nhẹ lên vai, rồi một vòng tay ấm áp ôm chôn lấy cô. Thốn thức...

-Em...Em con..., con..., còn...lâu không cô?

Hướng cái nhìn chờ đợi đầy đau khổ lên nhìn bà bác sỹ già, cô vừa nói vừa đưa tay quệt nước mắt.

-Vài ngày nữa con ạ, gia đình mình...

Nói đến đó, bà bác sỹ như cảm thấy nên dừng lại, lặng lòng bà đưa tay chùi mắt.

Dù đã chuẩn bị kỹ tâm lý, nhưng sao Khả Chi vẫn thấy đất dưới chân mình như sụp đổ, chao đảo ngả nghiêng.

Đau.

-Em ngủ đi, đừng như thế nữa, em phải khoẻ thì mới chăm sóc được nó chứ?

Tiếng Khả Chi vang lên nhẹ bên tai khiến Tùng Lâm giật mình.

-Không sao đâu chị, em ổn mà.

-Đừng cãi lời chị, đi nghỉ một chút đi, đã mấy ngày này em không ngủ rồi, làm thế sao được?

Định quay đi lấy khăn lau mặt cho Khang Vĩ, bất chợt Khả Chi nghe Tùng Lâm gọi giật lại.

-Chị ơi?...

Như hiểu có chuyện muốn nói, Khả Chi khẽ cười.

-Em nói đi

-Chị này, em không biết mình phải yêu như thế nào cho đúng nghĩa nữa. Em sợ tình yêu của em dành cho Khang Vĩ lắm. Chị à, em trách bản thân em nhiều lắm, trách em không biết trân trọng người em yêu, không biết gìn giữ những gì mình đã có để đến khi sắp mất đi rồi em mới thấy ân hận.

Cúi gầm mặt xuống, Tùng Lâm nói trong nước mắt. Rồi cậu đan chéo đôi bàn tay, bứt rứt.

-Em muốn nói với Khang Vĩ lắm lắm, em muốn nói nhiều, muốn kể chuyện, muốn tâm sự muốn đùa vui cùng Khang Vĩ nhưng sao em không nói nổi điều gì. Lúc này đây em như muốn muốn gào thét với Khang Vĩ nỗi lòng của em, cho vơi đi nỗi nhớ thương, vơi đi sự buồn đau, nhưng em lại không thể, không thể nói được lời nào chị ạ. Cảm xúc của em lúc này đây em cũng không biết diễn tả thế nào nữa.

Nước mắt Tùng Lâm chảy dài, rơi đều xuống cằm, xuống tay, xuống quần, những giọt nước mắt long lanh trong nắng khiến cho cái buồn càng thêm sâu hơn. Khả Chi khẽ đứng dậy, đến bên nhẹ nhàng vỗ vai cậu.

Buồn lắm.

Lúc này đây, bản thân chị cũng không biết nói gì hết, không biết an ủi cậu ra sao nữa. Bản thân chị cũng đâu có trân trọng những gì chị có, đâu có trân trọng nó, đâu có thương yêu, chăm sóc nó hết lòng như chị vẫn tưởng. Đâu có...

Tùng Lâm đau khổ nói trong nước mắt những cảm xúc mặn đắng của mình.

-Nếu như em có đủ bản lĩnh, nếu như cứng rắn với bản thân mình hơn, nếu như em không quá tội tợn giờ này Khang Vĩ đã không phải chịu đau như thế này chị ạ. Em ân hận lắm. Vĩ dành cả trái tim cho em, yêu thương em nhiều lắm. Vậy mà giờ đây Vĩ nhận được gì nào? Không có gì cả, chỉ là sự mất mát, sự đau khổ, sự buồn bã ê chề. Tình yêu sau bao nhiêu gắn bó, vun đắp giờ đây phút chốc tan biến. Giờ đây em không biết phải trách bản thân mình ra sao nữa, em không biết. Em đã không bao giờ đặt tình yêu của em và Khang Vĩ lên trên tất cả, em chỉ nghĩ đơn giản rằng, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, cho đến bây giờ khi mà tất cả sắp hết rồi thì em mới kịp nhận ra. Muộn mất rồi...

Giọng nói của Tùng Lâm lạc hẳn đi trong nước mắt của cậu, lạc hẳn đi trong sự đa khổ của Khả Chi, lạc hẳn đi trong một giai điệu buồn nào nề.

“Anh nghe cô đơn khi mưa về, vì em còn mãi bên người.

Anh đứng bên lề.

Yêu em si mê yêu vụng về, em không sao biết đâu

Cho dẫu em thuộc về ai.

Anh như chim bay xa bầy, nhiều hôm chợt muốn quay về em

Cho dẫu thế, em như ngôi sao xa trên trời nên khi anh với tay không bao giờ tới.

Đành nhờ từng giọt mưa đưa qua lối, được gặp một lần thôi không gian dối.

Muốn nghe một lời nói yêu thương, và những ước muốn xóa tan bao niềm đắng cay.

Dù lòng anh đang đau nhói cuốn trôi, ôi tình yêu sao trái ngang

Khi tình cảm nín, muốn trao mãi về em , muốn nghe một lần nói yêu

Vì những ước muốn sẽ không trôi vào lãng quên.

Anh vẫn muốn bên em mãi mà thôi

Dù tình ấy mãi muôn đời là bão dông

Dù em không đáp lời, làm tim anh xót xa

Tình ấy vẫn không phai.

Giấc mơ xưa giờ đây...

Với nỗi nhớ mãi trong đêm khát khao, tìm lại dư âm

Nay đã cuốn trôi bao ngày tháng ngỡ đã xa

Mong chờ xanh mãi khúc ca tình yêu

Bao nhớ thương quay về

Nụ hôn bỏng cháy xóa tan lạnh giá trong đêm.

Người xưa tình xưa còn mãi nơi đây và ngày tháng trôi chia ly, chuyện buồn rồi sẽ khuất trong bóng đêm.

Người hồi em, tình yêu về khát khao hạnh phúc, người yêu hồi hãy quay về đây.

Tìm lại những dấu yêu bao ngày lãng quên, đời không phai bóng hình, hình ảnh ôm nhớ thương lòng vẫn mãi yêu em.”

Khang Vĩ vẫn nằm đó, thờ thoi thóp trong sự hỗ trợ của những dụng cụ y tế hiện đại nhất. Khẽ khép cửa lại, anh cúi xuống nhìn đứa em trai mình mà lòng quặn đau tê tái. Những giọt nước mắt đuổi nhau chạy dài trên khuôn mặt nam tính khiến cho anh trông thật buồn. Đã mấy hôm nay rồi, từ khi biết nó xảy ra chuyện như vậy, tim Khương Vĩ như bắt đầu đình công, những cơn đau nhói nơi ngực trái ngày một nhiều lên khiến cho anh không thể kiểm soát nổi bản thân mình. Khó khăn lắm anh mới gắng gượng vào đây chỉ để được nhìn thấy nó, chỉ được để nghe nó cười, nghe nó nói chuyện. Nhưng vào đây rồi, thấy nó rồi, anh lại như muốn bỏ đi thật nhanh, bỏ đi thật xa, anh không thể chịu đựng được khi thấy nó đau đớn, anh không thể chịu đựng được khi nghĩ rằng nó đang rời xa anh, bỏ lại anh một mình. Không đâu.

Cúi xuống, đặt lên má nó một nụ hôn nhẹ nhàng, tim anh chợt bình yên đến lạ lùng. Anh nhìn Khang Vĩ thật lâu. thật lâu lắm để rồi chợt nhận ra rằng, nó thật sự rất quan trọng với anh, quan trọng như chính con tim anh vậy.

-Anh hai, anh hai làm gì mà nhìn Bi kỹ thế? A Bi biết rồi, anh hai định hôn trộm Bi đúng không?

Bất chợt giọng đùa cợt của nó vang lên khiến cho Khương Vĩ không khỏi buồn cười.

---

33. Chương Chap 29 (the End) Cảnh Báo Chuẩn Bị Khăn Giấy

-Nhóc con, anh thế này mà phải hôn trộm à, nếu thích anh đề ra hôn cho chán thì thôi, việc gì mà phải hôn trộm.

Rồi anh nhìn thật sâu vào đôi mắt Khang Vĩ, đôi mắt trong veo, đen láy khiến cho khuôn mặt nó càng trở nên khô ngô, mạnh mẽ.

-Anh bớt đau chưa, lâu không gặp anh Bi nhớ anh lắm. Anh nhớ Bi không?

Ôm chặt lấy nó, Khương Vĩ nói trong nước mắt.

-Có chứ, anh nhớ Bi lắm, anh nhớ lắm...Nhưng anh không muốn đâu, anh không muốn em làm thế, anh không muốn đâu, không muốn...

Ôm thêm cho chặt lại, giọng Khang Vĩ nói như thổn thức, như vỡ vụn mà sao được buồn.

-Anh đừng thế mà, nếu anh có thể hi sinh cho Bi sống, Bi tin anh cũng làm thế thôi. Anh ơi! Bi đã không còn sống được lâu nữa, nhưng Bi để lại một phần thân thể mình trong anh, coi như Bi đang sống cùng anh nhé, Bi muốn được sống mãi cùng anh cơ, con tim Bi trong anh vậy là Bi được sống cùng anh rồi, anh đừng như vậy nhé, Bi yêu anh lắm...

Giọng nói nhẹ nhàng của nó khiến cho nước mắt của nhiều người cùng rơi...

Buồn...

Tê tái...

Nó mở mắt ra, một cảm giác thật khác lạ ập vào, không gian này, âm thanh này, mùi hương này sao mà quen đến vậy. Không phải là màu trắng ảm đạm, không phải là những thiết bị y tế rắc rối và hiện đại. Đúng là không phải.

Phải rồi, là tiếng biển, tiếng sóng biển vỗ bờ, mùi biển mặn mòi, màu xanh của biển hiện ra bên ngoài của sổ hoà lẫn vào màu xanh của những khóm hoa địa lan khiến không gian xung quanh như trùng xuống, dịu dần đi. Bên cạnh nó, Tùng Lâm vẫn đang say ngủ, khuôn mặt thanh thản đến lạ.

Sau khi không còn chịu nổi nữa, sau khi biết rằng nó không còn hi vọng nữa Tùng Lâm quyết định giải phóng cho Khang Vĩ. Anh không muốn những ngày cuối cùng của người mình yêu lại phải khổ sở trong nơi này. Anh không muốn những ngày cuối cùng này anh phải tiếc nuối, phải đau khổ vì đã để vụt mất những gì hạnh phúc nhất của anh, Tùng Lâm đã yêu cầu tiêm moocphin cho nó giảm bớt những cơn đau dù biết rằng như vậy đồng nghĩa với việc cuộc sống của nó lại càng bị rút ngắn hơn, nghĩa là nó sẽ chết sớm hơn.

Anh cũng đã đưa Khang Vĩ đi đến những nơi mà Khang Vĩ thường mong ước, mong muốn được sống, được nhìn thấy.

Anh quyết định đưa người mình yêu đi đến nơi đó, nơi chỉ có hai người, nơi không còn ai có thể làm cho nó buồn, nó đau thêm nữa...

Khang Vĩ nhìn anh khẽ mỉm cười, rồi nhẹ nhàng đặt lên má anh một nụ hôn, nhẹ thôi nhưng ấm nóng, hạnh phúc.

-A bắt được Bi nhé, định làm gì anh thế hả?

Tùng Lâm không mở mắt, mỉm cười hạnh phúc, đưa tay ra khỏi chăn anh kéo nó ngã nhào lên người mình.

-Định làm gì anh nào? Nói anh nghe đi?

Tùng Lâm chu mỏ lại hỏi, mắt vẫn nhắm tịt nhưng khuôn mặt thì rạng rỡ hạnh phúc.

Khang Vĩ phụng phịu trả lời.

-Đâu có làm gì anh đâu, Bi chỉ muốn hôn anh thôi mà! Anh không cho thì thôi.

Nói xong nó làm mặt giận rồi, khiến cho Tùng Lâm không khỏi phì cười.

-Thôi anh xin, đây anh cho hôn đền đây, cho hôn hai cái nhé. Kekeke

Nói xong, không kịp để Khang Vĩ phản ứng, anh kéo nó lại ôm thật chặt.

Bà Lan đã chuẩn bị xong bữa sáng, lẽ ra Tùng Lâm không định để bà đi theo nhưng bà nhất định đòi đi cùng, mặc ọi người can ngăn. Lúc đưa Khang Vĩ ra xe, bà lao lại ôm chặt nó không để cho Tùng Lâm mang nó đi, cực chẳng đã, mọi người đành để bà đi theo. Thật lòng, có bà bên cạnh Tùng Lâm cũng thấy đỡ hơn, và bản thân nó cũng thấy ấm áp hơn. Chị hai cũng muốn đi theo lắm, nhưng mà anh Khương Vĩ lại vào viện, ba mới bình phục, thế nên chị không thể bỏ đi được. Lúc nó đi, chị không ra xe, nó biết chị buồn lắm, biết chị không muốn xa nó, nhưng...

-Ăn nhanh đi không đồ ăn nguội hết bây giờ, nghỉ ngắn ngủi gì thế, hay để anh xúc cho ăn nhé?

Cười nhăn nhó, Tùng Lâm khẽ nhắc nó, tiến sát lại nó, anh nhẹ nhàng bẹo má. Mặt nó xị ra trông thật đáng yêu.

-Thôi, Bi không ăn đâu. Ai bảo bắt nạt Bi.

Nó bỏ đĩa xuống, làm mặt giận, nhưng thật lòng là tại cơn đau đến bất chợt. Cơn đau khiến nó như muốn gục đổ xuống, nhưng vì không muốn làm anh lo lắng, nó cắn chặt môi.

-Thôi ngoan ăn đi, rồi anh đưa bé yêu đi dạo nhé, sáng sớm mà ra biển thì thích phải biết.

Tùng Lâm hồn nhiên nói với nó.

-Thôi không ăn nữa, anh đưa Bi ra biển đi.

Đành chịu trước sự bướng bỉnh của Khương Vĩ, Tùng Lâm chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát, tiếng gió biển mặn chát, tiếng biển đang khóc hay tiếng lòng ai kia mà bản thân nó cũng không biết, gió biển thổi tung bay những sợi tóc của Tùng Lâm khiến khuôn mặt anh lộ rõ ra trong nắng, mạnh mẽ, khô ngô. Gió biển đùa nghịch trên người nó, ve vãn khuôn mặt nó, khiến nó mỉm cười nhẹ nhõm.

-Anh đọc truyện cho bé nghe nhé. Bé thích truyện gì nào?

Rút một quyển sách trong túi ra, Tùng Lâm khẽ hắng giọng.

-Ừ anh đọc đi, truyện gì cũng được mà.

-Nghe truyện: Lời nói muộn màng nhé.?

-Ừ, anh đọc đi, Bì nghe này.

Vừa nói, nó vừa dựa đầu vào ngực Tùng Lâm, nhẹ nhàng, hạnh phúc. Giọng Tùng Lâm trầm ấm vang lên khiến không gian như ngưng đọng lại.

-“Lời nói muộn màng.

Việt và Linh ngồi trên ghế đá công viên, trong một đêm ít sao.....Cả hai không làm gì cả. ngoài việc ngước lên và ngắm những ngôi sao lẻ loi trên bầu trời, trong khi tất cả những người bạn của họ đang vui vẻ bên một nửa của họ, trong một ngày cuối tuần mát mẻ....

- Chán thật đấy – Linh nói. Ước em có một người bạn trai để chia sẻ những lúc buồn vui...

- Anh nghĩ chúng ta là những kẻ duy nhất cô đơn trên thế giới này, chúng ta chẳng bao giờ hẹn hò cả, ngoài việc suốt ngày đi lang thang trong công viên ngắm sao....

Việt đáp lại chán nản Cả hai im lặng một lúc lâu

- Đây! Em có một ý kiến, hãy chơi một trò chơi đi! -Linh nói

- Trò chơi gì cơ???

- Ummm, thì cũng đơn giản thôi, anh sẽ là bạn trai của em trong 100 ngày, và em sẽ là bạn gái của anh trong 100 ngày...anh nghĩ sao??

- ....Được thôi....dù sao thì mấy tháng tới anh cũng không có kế hoạch gì cả -Việt trả lời

- Hì hì, nghe như có vẻ anh đang mong đợi một điều gì đó, vậy thì hôm nay sẽ là buổi hẹn đầu tiên của chúng ta...Thế anh muốn đi đâu nào??

- Em nghĩ sao về một bộ phim! Bạn anh nói là nó vừa đi xem một bộ phim rất hay với bạn gái nó, hay mình đi xem thử nhé, xem trình độ nghệ thuật của thằng này đến đâu...

- Anh còn chờ gì nữa, mình đi thôi, cũng sắp hết ngày rồi còn đâu

Linh và Việt đi xem phim....buổi hẹn hò đầu tiên không có gì đặc biệt. vì cả hai vẫn còn ngại....Tất nhiên, từ bạn thân nhảy sang người yêu chỉ sau 5 phút và vài câu nói băng quơ.

Ngày thứ hai họ đi xem ca nhạc với nhau...Việt mua cho Linh một con gấu bông rất xinh.....

Ngày thứ ba Linh rủ Việt đi mua sắm cùng với mấy người bạn, cả hai ăn chung một cây kem, và bạn của Linh không khỏi ngạc nhiên....mọi chuyện đến quá nhanh...lần đầu tiên họ ôm nhau.

Ngày thứ sáu, cả hai leo lên một ngọn đồi và ngắm mặt trời lặn...Khi màn đêm buông xuống, ánh trăng bao trùm con đồi, Việt bảo Linh nằm ngắm sao, vì hôm nay trời rất nhiều sao....Một ngôi sao băng bay qua...Linh ước....

Ngày thứ 25, họ đi chơi trò chơi cảm giác mạnh, chẳng may trong lúc sợ hãi, Linh túm nhầm một ai đó và hét lên.....lúc phát hiện ra cả hai phả lên cười và xin lỗi ông bác “may mắn” nào đó..

Ngày thứ 67, khi vừa đi ăn xong, qua một ngôi nhà mà lần trước bạn của Linh nói có một bà thầy bói hay lắm...Linh rủ Việt vào xem thử...Bà ta nói với cả hai: “các cháu hãy giữ gìn và trân trọng những giây phút hạnh phúc các cháu đang có”....rồi bỗng nhiên có giọt nước mắt lăn trên má bà.

Ngày thứ 84, cả hai đi biển....họ trao nhau nụ hôn đầu tiên, dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Ngày thứ 99, Việt nói chỉ muốn có một ngày đơn giản....Việt đèo Linh đi loanh quanh, và vào công viên, ngồi trên cái ghế đá mà họ vẫn thường ngồi mỗi khi đi lang thang ngắm trăng sao....Lúc đó đã là hơn 12h đêm.

1h23.

-Em khát quá-Linh nói.

- Em ngồi chờ ở đây nhé, anh đi mua cái gì uống..Em thích gì nào??

- Mua cho em một chai nước khoáng đi.

1h45

Linh ngồi chờ Việt đã quá 20 phút, Việt đi vẫn chưa về.....Một ai đó chạy đến chỗ Linh:

-Này em, vừa rồi ở ngoài kia có một người bị ô tô đâm khi đi ngang qua đường, nếu anh không nhầm thì đó là bạn của em .

-Linh chạy đi theo anh chàng lạ, đến một chiếc xe cứu thương...Linh thấy Việt mặt đầm máu, tay cầm một chai nước khoáng....Linh lên xe và đến bệnh viện với Việt.....Linh ngồi ngoài phòng cấp cứu hơn 5 tiếng đồng hồ.

11h51 trưa

Ông bác sỹ đeo cặp kính trắng bước ra.

- Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi đã làm hết sức mình. Chúng tôi tìm được một lá thư trong túi áo của anh ấy.

Bác sỹ đưa bức thư cho Linh và dẫn cô vào thăm Việt, vì hơn ai hết, ông biết đây sẽ là lần cuối Linh có thể nhìn thấy Việt. Việt nhìn rất yếu nhưng khuôn mặt của anh ấy có một cái gì đó thanh thản....Linh bóc bức thư ra và đọc

Linh à, vậy là 100 ngày của chúng ta đã hết rồi nhỉ. Anh rất vui khi có em ở bên những ngày vừa qua, và những gì em làm đã mang lại hạnh phúc cho cuộc đời anh. Anh nhận ra rằng em là một cô gái rất dễ thương, cho dù anh đã nhắc bản thân anh rất nhiều lần là không được nghĩ đến gì khác ngoài một trò chơi. 100 ngày hạnh phúc cũng sắp qua, nhưng anh vẫn muốn nói với em một điều...anh muốn làm bạn trai của em mãi mãi, anh muốn em luôn ở bên anh. cho anh những ngày hạnh phúc. Linh, anh yêu em!!!

11h58

Việt à...- Linh bật khóc-....Anh biết em đã ước gì khi em nhìn thấy sao băng không..Em cầu cho em có thể ở bên anh mãi mãi, em biết 100 ngày đã trôi qua, nhưng...nhưng anh không thể bỏ em..Em yêu anh...hãy quay về với em đi...Em yêu anh...

Đồng hồ chỉ 12h chiều....tim của Việt ngừng đập....và đó là ngày thứ 100...!"

Tùng Lâm đã gấp quần truyện lại rồi mà hình như nó vẫn còn chưa hết sức động, mặt nó đỏ ửng, buồn vô hạn. Trong cuộc sống, đôi khi hạnh phúc thật xa vời, thật khó chạm tới, nhưng đôi khi nó lại ở ngay trong tầm tay của chúng ta, chỉ cần nắm bàn tay lại là có thể giữ được, bắt được. Chân lý đơn giản này hình như không phải ai cũng biết, và hình như cả nó và Tùng Lâm đều như vậy.

Ngước lên nhìn Tùng Lâm, nó thấy anh đang nhìn mình bằng ánh mắt yêu thương, ấm áp pha chút ân hận và xót xa.

Khẽ cười, Khang Vĩ gục mặt vào ngực anh, nói lý nhí.

-Tối nay, anh cho Bi yêu anh nhé...

Mặt nó đỏ bừng, nghe nóng rất hai bên má.

Tùng Lâm cười hạnh phúc, cầm lấy đôi bàn tay lạnh lạnh của nó áp chặt lên tim mình ...

The end Tối nay, nó ho nhiều quá, cái không khí đêm bên biển thật ẩm áp và đáng yêu. Trong ánh nến bập bùng bên bàn ăn, phải khó khăn lắm Tùng Lâm mới giúp nó ăn được một chút đồ ăn. Khuôn mặt nó

rạng ngời hạnh phúc, nhưng cũng không dấu nổi những cơn đau đang hành hạ nó. Khang Vĩ thở gấp từng đợt, ho sặc sụa, thức ăn ăn vào được bao nhiêu theo đó mà nôn ra hết, hoà cùng máu trong miệng, hoà cùng nước mắt, hoà cùng nỗi đau...

Tùng Lâm đau đớn ôm ghì người anh yêu vào lòng mình, lồng ngực anh như vỡ oà sau mỗi cơn đau mà Khang Vĩ phải chịu đựng. Người nó yếu dần, lạnh dần trong vòng tay anh...

Hơn ai hết, anh cảm nhận rất rõ về giới hạn chịu đựng của người anh yêu thương, anh cảm nhận rất rõ. Đường như đêm nay là đêm cuối cùng anh còn được bên Khang Vĩ, đêm cuối cùng anh còn được ôm chặt người anh yêu.

Anh nhẹ nhàng đặt người anh yêu lên giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cho đến khi nghe tiếng thở đều đều vào nhịp. Một mũi moocfin được tiêm vào người đã khiến cho cơn đau được giảm đi đáng kể. Anh quay người nhìn Khang Vĩ, đôi mắt nhắm nghiền khuôn mặt khô ngô vẫn vậy, vẫn đáng yêu như lần đầu anh gặp cậu, đáng yêu ngay cả khi Khang Vĩ tỏ ra bướng bỉnh nhất hay khó ưa nhất. Anh cười hạnh phúc.

-Đừng lo bé yêu của anh, không gì có thể chia cắt hai chúng ta nữa đâu, anh hứa đấy.

Rồi Tùng Lâm đặt nhẹ lên môi Khang Vĩ một nụ hôn, ấm áp, hạnh phúc. Và anh cũng không lấy làm bất ngờ khi Khang Vĩ quay người lại ôm chặt lấy anh, đáp trả lại nụ hôn đó. Anh quá hiểu nó, mỗi lần nó đau, hay không muốn người khác thấy nó đau, nó thường giả ngủ thật ngon, ngủ như thể nó đang đóng giả một thiên sứ nằm ngủ ngàn năm trong tủ kính, đem theo cả tình yêu và cả con tim của người mình yêu thương. Người ta nói rằng: “Một người bạn tốt là người bạn có thể nhận ra ngay điều bất ổn ngay cả khi bạn cố nỡ một nụ cười thật tươi” Còn với anh, anh đâu chỉ là bạn tốt của nó, anh còn như tồn tại trong nó, sống trong tâm hồn nó, yêu thương cùng nó. Anh hiểu chứ...

Từng chiếc cúc áo được anh nhẹ nhàng gỡ ra, thân thể nó nằm trọn trong lòng anh ấm nóng yêu thương. Khang Vĩ im lặng, tất cả bao yêu thương, nhớ nhung, hạnh phúc Khang Vĩ dường như muốn đáp lại hết. Tất cả những yêu thương đó, những nhớ nhung đó Khang Vĩ đều nhẹ nhàng để lại trên cơ thể Tùng Lâm, cậu làm nó cẩn trọng, da diết, nâng niu hết sức. Tùng Lâm hạnh phúc đón nhận nó, trong lòng thầm tự hỏi rằng hình như trên đời này chỉ có mỗi Khang Vĩ, người yêu bé nhỏ của anh dù là làm công việc hừng khởi và đam mê này, làm công việc mà rất dễ dàng nảy sinh ham muốn chiếm đoạt, thú tính, cần xé cơ thể đối phương này mà Khang Vĩ vẫn đứng mực đáng yêu và nhẹ nhàng đến vậy.

Khang Vĩ đã dành cho anh thứ tình yêu trong sáng nhất, đẹp đẽ nhất, đó không phải là tình yêu chiếm hữu, ham muốn và dục vọng. Trong con người Khang Vĩ dường như không có dục vọng mà chỉ có sự thánh thiện và yêu thương. Tất cả đơn giản là sự yêu thương thánh thiện, một tình yêu rất kỳ diệu, trong sáng, và thuần túy. Với Tùng Lâm lúc này, không còn gì nữa ngoài tính yêu mà Khang Vĩ dành cho anh, không còn gì nữa. Anh thả lỏng mình đón nhận tình yêu đó với cả con tim đau thương...

-Alo, em hả, Khang Vĩ có chuyện phải không? Em nói đi. Tùng Lâm

Thoáng thấy tiếng chuông điện thoại rung lên, Khả Chi vội vàng bắt máy. Chị nói như muốn hét vào điện thoại.

-Chị à, anh Khương Vĩ sao rồi ạ?

Giọng con trai mệt mỏi vang lên.

-Không sao, tạm ổn, Khang Vĩ thế nào rồi em?

Tùng Lâm thở dài, không nói. Im lặng khiến cả hai như muốn nghẹt thở.

-Chị này, nếu như Khang Vĩ ra đi, chị hãy giúp em đưa Khang Vĩ ra biển nhé. Chị giúp em chị nhé, còn chuyện của anh Khương Vĩ, chị đừng lo, mọi việc sẽ ổn thôi.

Thấy thái độ khác lạ của Tùng Lâm, Khả Chi không khỏi lo lắng hỏi lại.

-Vậy em định không mang Khang Vĩ đi sao? Sao thế, em muốn làm gì vậy?

-Không có gì đâu chị, em chỉ muốn nói vậy thôi, tất nhiên là em sẽ đi theo Khang Vĩ chứ, sao lại không đi. Em sẽ không để Khang Vĩ một mình nữa đâu, không bao giờ hết.

Nói xong, Tùng Lâm chào Khả Chi rồi cúp máy. Trong chị lúc này bỗng xuất hiện một cảm giác lo lắng khó tả. Chị hiểu rất rõ Tùng Lâm, cũng như hiểu rõ về đứa em trai chị vậy. Hình như mọi thứ không ổn thì phải.

Đêm nay, gió đông thổi mạnh quá. Cái lạnh như sâu hơn, buồn hơn, như tê tái hơn. Đêm nay, nó mệt lắm rồi, nó ôm chặt anh ngủ, ôm chặt anh như không bao giờ muốn thả. Nó ôm chặt lắm, ôm thật chặt. Sáng mai, khi bình minh thức dậy, là lúc mà anh Khương Vĩ cần làm phẫu thuật. Anh đã sắp không chịu nổi nữa rồi.

-Anh ơi, Vĩ cần quay lại viện gấp, Vĩ cần quay lại ngay, Vĩ mệt lắm rồi.

Bất giác anh giật mình khi nghe nó nói trong nước mắt. Tùng Lâm quay người ôm chặt nó lại thổn thức.

-Bi đừng lo, không cần Bi lo đâu, anh Khương Vĩ đã có người khác cho tim rồi, Bi đừng lo nhé, ngủ đi.

Nó thoáng ngạc nhiên, đưa đôi mắt ướt nhìn anh ngỡ vực.

-Bi không tin anh sao? Bi nghĩ anh nói dối Bi sao? Trời Bi ngốc của anh, từ trước giờ anh có lừa Bi không? Không có đúng không? Không có mà, vậy nên Bi yên tâm ngủ đi nhé, không sao đâu.

-Vậy anh, anh đọc cho Vĩ nghe chuyện đi nhé, Vĩ muốn nghe chuyện anh đọc.

Nó nhẹ nhàng đòi hỏi, lúc này đây không còn hạnh phúc nào hơn nữa, vậy là lúc cuối đời mình nó vẫn còn được ở cạnh người mình yêu. Thanh thần...

Ôm chặt nó lại, Tùng Lâm cười nhẹ nhàng, một tay giữ nó trong lòng mình, một tay rút quyển truyện nhỏ ra.

-Anh đọc Bi nghe chuyện “Sự tích chiếc nhẫn có hình 7 ngôi sao” nhé!

Nó nhẹ nhàng gật đầu.

-Chuyện kể rằng: Ngày xưa ngày xưa, có 1 đôi nam nữ yêu nhau say đắm. Cô gái Hath rất xinh đẹp, thông minh và giàu có. Chàng trai Gimi nghèo khó, chẳng có gì ngoài tình yêu chân thành...

Để làm đẹp mình hơn trong mắt người yêu, một hôm Hath quyết định vào tiệm duỗi tóc. Khi trở về, Hath xinh đẹp và long lanh gấp ngàn lần hơn. Mọi người đều trầm trồ khen ngợi nàng là người đẹp nhất thế gian. Lời đồn đến tai thần Venus. Nữ thần sắc đẹp rất tức giận vì Hath xinh đẹp hơn mình, nên bắt Hath phải chết.

Và rồi nàng Hath chết, song sắc đẹp của nàng vẫn không tàn phai. Chàng Gimi đặt nàng nằm trong 1 chiếc quan tài bằng pha lê, và chàng quyết tâm đi đến cùng trời cuối đất tìm cách cứu nàng. Chàng đi ròng rã ngày này sang tháng khác, vượt qua bao nhiêu khó khăn, đi qua bao miền đất, giúp đỡ biết bao người dọc đường đi. Đến nơi chân trời xa kia, chàng gặp được vị thần Eros. Thần tình yêu cảm động trước chàng, thần chỉ tay lên bầu trời và dặn rằng: “Ở trong dãy thiên hà xa xôi kia, có 1 chùm sao gồm 7 ngôi sao băng. Con hãy đến đó, và hái cho được 1 ngôi sao băng sáng nhất. Vào ngày cuối cùng của tháng 7, con hãy ném ngôi sao ấy xuống trái đất, người con yêu sẽ tỉnh dậy. Nhưng sau đó, con sẽ phải biến thành 1 ngôi sao để thế chỗ cho ngôi sao băng đó, rồi suốt đời con sẽ chỉ là 1 ngôi sao. Con có chịu không?”

Những ai được chết vì yêu là đang sống trong tình yêu, ta không quan tâm chuyện gì xảy ra, chỉ cần nàng được sống, chàng nghĩ. Và chàng tiếp tục lên đường. Chàng đã hái ngôi sao băng sáng nhất, chàng đã chờ đợi ngày ngày để ném nó xuống trái đất. Một ngày dài như một năm khi chờ đợi, chàng không thể chờ thêm được nữa. Chàng đã ném nó xuống trái đất trước 1 ngày. Đêm 30-7 năm đó, khi ngôi sao băng sáng nhất được ném xuống trái đất, gặp lực ma sát cực lớn của bầu khí quyển, nó đã vỡ tung ra thành hàng trăm mảnh nhỏ, làm sáng rực cả một vùng trời. Sau này, người ta gọi đó là mưa sao băng.

Ở nơi đó, trong chiếc quan tài pha lê tuyệt đẹp, nàng Hath vẫn nằm im, xinh đẹp. Mái tóc nàng mượt mà như suối nước, những ngón tay nàng nhỏ nhắn, mềm mại đến diệu kỳ. Cơ thể nàng vẫn lạnh ngắt. Chỉ 2 dòng nước mắt nóng chảy trên gò má nàng, chảy mãi, chảy mãi. Chàng Gimi giờ trở thành 1 ngôi sao. Vì quá thương nhớ nàng Hath mà chàng không thể thấp sáng nổi chính mình. Chàng dần mờ nhạt nhất trong cả chùm sao, mà sau này người ta gọi là chòm sao tình yêu.

Ngày nay, mỗi khi gặp mưa sao băng, chúng ta thường mơ ước 1 điều gì đó. Đặc biệt, nếu gặp được mưa sao băng trong đêm 30-7, những người yêu nhau luôn mơ ước mãi mãi không chia lìa. Sau này, khi sắp xếp lại bảng chữ cái, chữ cái đầu tiên của tên 2 người được đặt kề cạnh nhau, theo thứ tự chàng đi trước, nàng theo sau. Mong muốn 1 tình yêu bền lâu, những người yêu nhau cũng thường tặng nhau những chiếc nhẫn in hình 6 ngôi sao băng & 1 ngôi sao cô đơn mờ nhạt.

Tùng Lâm đặt quyển truyện xuống, nó đã nhắm mắt lại rồi, nó không còn mở mắt ra nữa, khuôn mặt nó thanh thản, đôi môi vẫn đỏ, tóc vẫn bông bông, khuôn mặt thiên thần đó như đang ngủ bình yên. Nơi khoé mắt, vẫn còn vương lại sự yêu thương.

Nó ngủ không dậy nữa.

Nó không muốn dậy nữa.

Nó về với biển.

Nó đi theo má.

Nó không mở mắt...

Anh ôm lại nó một lần nữa thật chặt, đặt lên môi nó một nụ hôn đầm ấm, đặt lên tim nó một nụ hôn đầm ấm. Anh thay cho nó bộ quần áo đẹp nhất, kéo chăn đắp lại cho nó khỏi lạnh. Rồi anh nhẹ nhàng ra ngoài, đặt lại nơi cửa một hai bức thư, một bức cho bà Lan, một bức là cho ba má anh...

Anh đi.

-Vậy là đã một năm rồi chị nhỉ? Chắc giờ này hai đứa đang hạnh phúc bên nhau phải không chị? Biển đẹp thế này cơ mà!

-Chắc chắn rồi, chúng xứng đáng được hưởng hạnh phúc mà. Thật lòng chị không ngờ Tùng Lâm lại làm vậy. Nhưng có lẽ điều đó sẽ mang lại hạnh phúc cho Tùng Lâm cả hai chẳng?

-Em cũng không biết nữa.

Tiểu Long đưa mắt nhìn xa ra biển, nơi những con sóng đang nô đùa trên mặt nước.

-Này, hai người đang làm gì thế? Nhanh lên, thức ăn nguội hết rồi.

Tiếng Khương Vĩ hét lên trong gió biển.

Trên bãi biển, gia đình ba má nuôi của Khương Vĩ đang ngồi cười đùa vui vẻ, Khả Chi và Tiểu Long nhanh chóng chạy lại nhập cuộc. Bà bác sỹ già nhìn bọn trẻ cười hạnh phúc. Bà Lan cũng vậy, tất bật bưng bê thức ăn ọi người. Hình như mỗi lần ra biển bà lại như trẻ lại, vui vẻ hơn.

Nắm chặt mắt, bà hiểu rằng, trên thiên đường các thiên thần không bao giờ khóc và bà cũng chắc chắn rằng nó và người nó thương đang nhìn bà trong hạnh phúc.

T/giả : Nếu một lần bạn đã ra biển, nếu một lần bạn được chạm tay vào tình yêu, nếu một lần bạn đã từng sống trong tình yêu...nếu một lần bạn có được hạnh phúc. Bạn hãy sống thật lòng mình nhé, hãy nắm bắt và tận hưởng hương vị của nó, đừng thả trôi...Bạn tôi đã nói rằng: "Tình yêu nó cũng giống như một chiếc răng, khi mọc nó làm ta đau, khi gìn giữ nó ta phải chịu đau, khi rụng nó cũng làm ta đau, nhưng ở đời không ai không muốn có răng cả"

Tôi cũng thay lời bạn tôi chúc các bạn: Chúc cho ai đó được hạnh phúc bên nửa yêu thương! Chúc cho ai đó còn cô đơn sẽ tìm thấy một bờ vai chia sẻ! Và nếu ai đó đã để lạc nhau tôi muốn chúc cho những người đó sẽ tìm lại được nhau sau những tháng ngày xa cách.

...Và nếu một lần bạn từng ra biển, đã từng đứng trước biển. Xin hãy một lần lắng nghe biển khóc...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-kiep-sau-con-se-khong-bao-gio-lam-con-cua-ba>